

သတိရခြင်းများ တစ်မ့်တစ်မ့်
လွင်မောင်မောင်

အဖေ့အမေသို့...
(လွင်မောင်မောင်)

သတိရခြင်းများ တစ်ဖုံစီဖုံ
လွင်မောင်မောင်

ပိုင်းမော် စာအုပ်တိုက်
ရန် - ၀၉၅၀၅၂၀၆၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

သတိရခြင်းများ တစ်စုံစီမုံ
(လွင်မောင်မောင်)

ပထမအကြိမ်၊ ဝေဖော်သီရိ ၂၀၁၉
အုပ်စု ● ၁၀၀၀
တန်ဖိုး ● ၂၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာစုံ ● Moe Myint San
အတွင်းစာမျက်နှာ ● ဝေဖော်မောင်

လောင် ● EAGLE

ထုတ်ဝေသူ ● ဦးကြည်စိုး၊ ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက် (၁၂၃၉၁)
ဖြန့်ချိရေး ● ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၆၃၃၊ ၃ လွှာ၊ အင်းဝ ၁၉ (၆) လမ်း၊ ၆ ရပ်ကွက်
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း - ၀၉၅၀၅၂၀၆၆
Email : waykhaun@gmail.com

ပုံနှိပ် ● ဖုရိယာမပုံနှိပ်တိုက်၊ ဒေါ်ကြူကြူ (၀၀၄၂၉)၊
အမှတ် (၇၂)၊ အထက်တာဝတ်သာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
ဖုန်း - ၀၉၅၀၅၇၇၃၇၊ ၀၉၅၀၇၀၄၀၆၊
စာအုပ်ရုပ် ● ဒေါ်ကြူကြူ

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်စာလောက်အညွှန်း

သတိရခြင်းများ တစ်စုံစီမုံ ● လွင်မောင်မောင်
ဝိုင်းမော်စာအုပ်အမှတ် (၀၀၃) ● ရန်ကုန်၊
ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၉၊
စာ - ၁၁၆၊ ၁၄ စင်တီ * ၂၁၅ စင်တီ။

မာတိကာ

အမှာ

- ၁၁ ● သတိရခြင်းများ တစ်ပုံစီပဲ
- ၁၇ ● ငယ်က မွေးမြူ
- ၂၂ ● စာတ်ပြားချုပ်ပေါ်က အပ်ကြောင်းများ
- ၃၁ ● ညံ့ပွင့်ခူး
- ၃၇ ● မင်ခြစ်
- ၄၂ ● ရှုပ်ရှင်လှည်း
- ၄၆ ● ငိုက်မြည်းခုံခြင်းများ
- ၅၀ ● ကြာတန်းက အပြန်
- ၅၇ ● စံပယ်ရိုင်းတွေ ပွင့်ရောမယ်
- ၆၂ ● အဝေးက ရယ်မောသံတိုးတိုးလေးစေီကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ခြင်း
- ၆၆ ● မိုးချုပ်ညနေ အရိပ်တွေ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်မီးတွေ
- ၇၁ ● တနင်္လာနေ့
- ၇၄ ● မလေးတို့အိမ်
- ၇၉ ● ဒုတိကန်ပေါင်၌ ထိုင်ခဲ့ခြင်းများ
- ၈၃ ● အင်းလျားရေ...
- ၈၆ ● ရန်ကုန်လည်ပြန်
- ၉၀ ● မြနင်းဝေ၊ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်တွေနဲ့ ပစ္စက္ခအမှတ်သညာများ
- ၉၃ ● အဖေပြန်တဲ့ လမ်း
- ၉၆ ● ချစ်ဦးသူလရောင်
- ၉၉ ● အမှောင်
- ၁၀၄ ● လမ်းပေါ်က လူ
- ၁၁၀ ● မြို့ကထဲက မြို့

အမှာ

သူဟာ ၁၉၉၃၊ ၁၉၉၄ တွေတုန်းက ထွက်ခဲ့တဲ့ တာရာရဲ့ အလင်းတန်းများနဲ့ ပုလဲသီ တက္ကသိုလ် သီချင်းစီးရီးများထဲက တေးရေး လွင်မောင်မောင် ဖြစ်ပါတယ်။ စိန်ပန်းနီနီ ငှက်ပန်းဝါဝါတွေအောက်မှာ အရည်ပျော်လှမတတ် ကတ္တရာလမ်းမများပေါ်က မန္တလေး တက္ကသိုလ်နေ့စွဲများမှာ ကျွန်တော်တို့ ကချင်ပြည်နယ် ကျောင်းသားတွေ ပင်တိုင်ထိုင်တဲ့ ရွှေမင်းသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင် (အခု Friend နေရာ) မှာ တာရာသီချင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ နားထောင်စွဲလမ်းခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်သက်တဲ့ ယူပိုးရဲ့ ကစားပွဲ များ စီးရီး (၁၉၉၆) မှာလည်း လွင်မောင်မောင် ထပ်ပါလာပါတယ်။ သူဟာ ရန်ကင်း ဝိတ လောကနဲ့ လှည်းတန်းစာပေလောကတွေမှာ ကျင်လည် ကျက်စားခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့ မူးယစ်ဝေဝော နွေဦးနေ့တွေ ပြိုလဲပျက်သုဉ်း ပျောက်ဆုံး ကွယ်ပခြင်း တွေကို သူတွေ ကြုံခံစားခဲ့ရတယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မရှိတော့ခြင်းတွေဟာ သူ့ဆီမှာ တော့ အမြဲရှိနေခဲ့ပြန်တယ်။ ရန်ကင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူနဲ့ ဆုံတွေ့ကြ တော့ သူဟာ စကားကို အဆက်မပြတ်ပြောတယ်။ သူဟာ ဘာသာစကားကို အသုံးပြုပြီး မရှိတော့ခြင်းတွေကို ပြန်ရှိလာအောင် တည်ဆောက်နေသူပဲ။ သူတည်ဆောက်မှုတွေထဲ မှာ လှည်းတန်းအက်ဆေး၊ အင်းလျားအက်ဆေး စာအုပ်တွေ စီစဉ် ထုတ်လုပ်နေတာတွေ လည်း ပါဝင်ပါတယ်။

သူ့အရေးအသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝါကျင့်ကျင့် ဘဝတွေကို မှတ်ဉာဏ် မှာ ရောင်ပြန်လာဟပ်စေပါတယ်။ သူ့အတိတ်လွမ်း ဝေဒနာမှာ လူငယ်လူလတ်ဘဝ မြို့ပြ ခံစားမှုနဲ့ ကလေးဘဝ ကျေးလက်ခံစားမှုတွေ ပါဝင်တယ်။ အချိန်နှစ်ခု၊ နေရာနှစ်မျိုး နောက်ခံကနေ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ကြွေနေရင်း၊ လန်းဆန်းမိုးစက်တွေလည်း တပြိုင်တည်း ဖြန့်ပက်နေပါလိမ့်မယ်။

သူဟာ မနက်တိုင်း အင်းလျားကန်ဘောင်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း၊ အင်းလျားကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေကို ရှူသွင်းရင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ ရှူထုတ်ရင်း ဆက်သွယ်မှု ပြုလုပ်နေပါ တယ်။ ဒီစာအုပ်ကနေတစ်ဆင့် သူ့ကို ပြန်လည် ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်။

ဝေးခေါင်
၂၇ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၉

သတိရခြင်းများ တစ်စုံစီမံ

(၁)

မိုးဖွဲကလေးတွေထဲဖြတ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်မယ်လေး၊ အိမ်နံ့သင်းတဲ့ အိပ်ရာအုံ လေးပေါ်မလှဲခင် အိမ်ရှေ့ဓာတ်တိုင်က ညနေမီးပွင့်လေးကို ငေးမယ်၊ အို... မှောင်ရီဖြိုးဖျ ညနေ မိုးရေတွေ တံစက်မြိတ်ပေါ်က တစ်စက်ချင်း ပျင်းပျင်းရိရိကျလို့၊ ဝရန်တာက ရွက်လှ ပင်ဖားလျားမှာ မိုးစက်မိုးမှုန်လေးတွေ သီးဝေနေလိမ့်မယ်၊ မိုးရေနဲ့စွတ်စိုတောက်ပြောင် နေတဲ့လမ်းပေါ် ကျဆုံးစာဒံရွက်ကြွေတွေ အတုံးအရုံးနဲ့လေး၊ ရေဒီယိုက ဆွေးရိပ်မှုန်မှိုင်း တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်တေးတွေ လာနေမယ်၊ ဓာတ်ကြိုးပေါ်ငြိမ်ကုပ်နေတဲ့ ကျွဲကန်းတစ်ကောင် က တအအနဲ့ အော်မြည်လို့။ အေးစိမ့်တဲ့လေဟာ လမ်းကြိုလမ်းကြားတလျှောက် ခေါက် တဲ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေပြီး လူတွေအကုန် အိမ်တံခါးအလိုပိတ် ကွေးနေချိန်မျိုးပေါ့။ တဖွဲဖွဲတစွေစွေနဲ့ ရွာနေတဲ့မိုးက ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့နဲ့ အနွေးဓာတ်ကလေးက တန်ဖိုးရှိလာ တာပဲလား။ အတွေ့တထောင်းထောင်း ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက်ကို တစ်စုံစီမံသောက်ရင်း မိုးပေါက်ကျသံကို နားထောင်ရတဲ့ အရသာဟာ မနေ့တနေ့ကအတိုင်းပဲလား။ ဟိုးလွန်ခဲ့ သောနှစ်များစွာကတည်းက ဒီလိုမိုးမှောင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ထဲမှာ ငါဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ ဟိုလုန်ဒီလုန် ဖတ်နေခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် မည်းမှောင်နေတဲ့ ထပ်မိုးလေး ပေါ်မှာ ဂီတာအိုလေးပိုက်လို့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် ညည်းမိနေခဲ့သလား။ ကျော်ထွေးနိုင် ဟာ ဂျင်းဂျာကင်အနွမ်းလေးဝတ်ပြီး ထီးကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ဝရန်တာ ခေါင်းလောင်း ကြိုးလေးကို ဆွဲနေခဲ့လိမ့်မယ်။ ဘေးမှာ ညီပုလေးနဲ့ ရေချမ်းတို့ မတ်တပ်ရပ်လို့ပေါ့။ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ချိုးလိုက်တဲ့ ဖဲချပ်လေးတွေထဲမှာ ငါတို့ဟာ ကာလာတူ အပွင့်တူတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနား၊ မီးရထား၊ ဇလီဖားတုံးတွေကနေ ရေမှာပျော်တဲ့ ကန် စွန်းနွယ်စိမ်း စိမ်းလေးတွေအထိ ခြေရာအထပ်ထပ်ရယ်မောသံလေးတွေက အဖြူအစိမ်း ဝတ်လေးတွေဆီကလေး၊ ကျောင်းပြတင်းမှန်ပေါ် မိုးပေါက်လေတွေ တာလိမ့်လိမ့်စီးကျ တော့ မိုးငိုနေတယ်လို့ ထင်မိတဲ့အရွယ်၊ သွပ်စည်းရိုးတွေကို တိုးဝေ့ ဖြတ်ကျော်ပြီး ကဖေး ဆိုင်ရုံချောင်ကျကျစားပွဲကနေ ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ လူတွေ ကားတွေ ဘဝတွေကို ငေးမောခဲ့ကြလို့ပေါ့။ ကာမဲလ်စီးကရက်၊ ဇစ်ပိုမီးခြစ်နဲ့ မထွက်ရသေးတဲ့ သီချင်းခွေ

အကြမ်းလေးကိုပထမဆုံးနားထောင်ခွင့်ရတာမျိုးဟာ ငါတို့အတွက် အရသာရှိတဲ့ ဒုလ္လဘ တရားပဲလေ။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ နိုင်ငံတော်အလံ အလေးပြုရင်း ခုံကဂျုပိုးတွေ ခါခါချရသလို ယားယံတဲ့လူငယ်ဘဝမှာလည်း ချစ်ခြင်းကို ခါခါချခဲ့ရတယ်။ ငါတို့ခေတ်က ကောင်မလေး တွေရဲ့ ခြေသလုံးသား ဖွေးဖွေးဖြူဖြူလေးတွေဟာ ခင်ဝမ်းရဲနှင်းရေလို့ အော်ခေါ်တယ် ဆိုတဲ့ စာသားလောက်နဲ့မှ အတွင်းကြေလို့ရတာ မဟုတ်လား။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်အတွက် ပြောပုံကောင်းကောင်းရှိဖို့ လိုသလို လက်ရေး လက်သားလေးလည်း လှဖို့ လိုတယ်။ ညီမ ချောချောလေးတွေ ရှိရင် လန်ချပ်ကူ တစ်ချောင်း ဆောင်ထားဖို့သလို ကိုယ့်ကောင်မလေးရှိတဲ့ ရုပ်ကွက်ထဲက အပိုင်စားတွေနဲ့ လည်း ညက်ညောပြေပြစ်တဲ့ အဋ္ဌာရသတွေ တတ်ဖို့လိုတယ်။ ညဆိုရင် အိမ်ကလစ်တာ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လေမှန်တိုင်းပတ်လမ်းထဲမှာ စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနဲ့ မှန်တိုင်း ဆင်၊ အိမ်ပြန်ဝင်တော့ သန်းခေါင်နီးပါး သက်ကြီးခေါင်းချချိန်။ အဖေဟာ ကြိမ်လုံး တစ်ချောင်းနဲ့ အိမ်ပေါက်ဝရောက်တာနဲ့ လျှပ်မီးတဝင်းဝင်း တောက်တော့တာပဲ။ အဖေ ဟာ မျက်ရည်လည်၍ စကားလုံးမိုးပေါက်တွေ တဖွဲဖွဲရွာလို့။ အမှောင်ကို စောင့်လိုခြံခြံရင်း မျက်လုံးအတင်းမှိတ်ပြီး အိမ်မက်လောကထဲ ထွက်ပြေးတော့ အပြင်မှာ ခွေးဟောင်သံ တွေ ညံညံစီလို့ရယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးအပေါက်ထဲက လရောင် ယိုဖိတ်လာတော့မှ အဖေ သက်ပြင်းသံဟာ မှန်အိမ်မီးလေးကို ငြိမ်းခဲ့တာပေါ့။ မနက်မိုးလင်း ပဲပြတ်ထမင်းနဲ့ စတင် ဖွင့်လှစ်ပြီးတာနဲ့ အိမ်ကနေ လှစ်ခနဲထွက်မယ်။ စာမကြည့်ဘူးလားဆိုတဲ့ အမေအသံက ဆန်ကွဲစေ့လေးတွေ လာစားတဲ့ စာကလေးတွေ လန်ဖြန့်ပြီးပြန်ပြေးမယ်။ ငါကတော့ စုစု ဝင်းတို့ အိမ်ရှေ့မှာ နှစ်ခေါက်လောက် ဖြတ်လျှောက်ပြီးသွားပြီပေါ့။ ပြီးရင် ဦးပုအိမ်ရှေ့က သစ်သားဘတ်စ်ကားကြီးပေါ် ထိုင်ရင်း ရေချမ်းကို စောင့်မယ်။ ကျော်ထွေးနိုင်နဲ့ ငွှေးလွင် က ကိုလေစွန်လမ်းကြားထဲက ဝင်လာမယ်။ စေးပျစ်နေတဲ့ မိုးတိမ်တွေဖြေးဖြေး နိမ့်ဆင်း လာရင် ငါတို့ထိုင်နေကျ ဆိုင်ကို သွက်သွက်လေး သွားခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့သောက်ခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ပေါင်း များစွာထဲမှာ ငါတို့ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတန်ချိန်ပေါင်း များစွာ ပျော်ဝင်လို့။ ဒါဟာ အရည်မရ အဖတ်မရတွေ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အမှတ်ရအောက်မေ့ဖွယ်ရာ တွေချည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ လူကြီးတွေက ဒီလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အချိန်ဖြုန်းတာကို ပြစ်မှု ကြီးတစ်ရပ် ကျူးလွန်နေတယ်လို့ ထင်နေပေမယ့် ငါတို့အတွက်ကတော့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွေဟာ ဉာဏ်အလင်းပွင့်ရာ နေရာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အင်္ဂါနေ့အပါအဝင် စစ်ပြီးခေတ် ဂျာမန်ဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ တွန့်ကြေနေတဲ့ ဆန်မားဆက်မွန်ကို စကားစမြည်တွေ ပြောနေခဲ့ရင်းက တစ်နေရာက လာနေတဲ့ မှန်တိုင်းအိုကြီးရဲ့အနံ့ကို ကြိုရခဲ့ကြသလိုပဲ။

နောက်တော့ စစ်ကားတွေဟာ သံကြိုးရွေ့အလိပ်လိပ်တွေတင်လို့ ငါတို့ဘဝ တွေဆီ တလကြမ်း မောင်းနှင်လာတယ်။ ဒီနေ့ဟာ သူပြတ် ကိုယ်ပြတ်နေလို့ လော်စပီကာ တွေထဲကနေ ငါတို့ဘဝတွေကို ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ငါတို့ဟာ တကွတည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ရေချမ်းက မန္တလေးကို ဆန်တက်သွားသလို ငါက မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးထဲ စုန်ဆင်းခဲ့တယ်။ ညီပုလေးနဲ့ ကျော်ထွေးနိုင်ကတော့ ဆင်ခြေစုံထဲမှာ ဝပ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ စစ်စိမ်းရောင်နေရက်တွေ။

(၂)

စစ်စိမ်းရောင်နေရက်တွေမှာ ငါတို့ စကားဆိုတိုးတိုး ပလက်ဖောင်းပေါ် မိုးတိုး မတ်တပ်နဲ့ တပ်ဦးပျော်သလိုလို ဒကာပျော်သလိုလိုနဲ့ ကျွဲကုန်းထဲက မောင်အေးဆိုင် ရောက်ရင်ရောက်၊ လိုင်းပေါက်နားက ရွှေစံဒါ ထိုင်ရင်ထိုင်၊ မြေနီကုန်းညချေးရှေ့အရက် ဖြူတန်းမှာ နားလိုနားနဲ့၊ စာအုပ်ဟောင်းရောင်းဆိုင်တွေဟာ ငါတို့အတွက် ရတနာသိုက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး “ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ” ဆိုတဲ့ မင်းလူရဲ့ ကဗျာဟာ လက်ဆင့်ကမ်း လျှိုက် သင်္ကေတ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အနောက်ထန်းတပင်လမ်းထဲက အိမ်အိုကြီးပေါ်က ကဗျာဆရာ ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ စားလက်စ သောက်လက်စပန်းကန်တွေ ပုလင်းဖန်ခွက်တွေနဲ့ ဆေး လိပ်မီးခိုး အူထွက်နေတဲ့အခန်းကို ငါတို့ရောက်ခဲ့တော့ ဘဝနေပုံ လေပူကြီးထဲ ဒီလိုထွက် ပြေးနေလို့ရသလားလို့ တွေးမိတယ် မဟုတ်လား။ တကယ့်ပျော်စရာဆိုတာ ပျော်စရာ မကောင်းတဲ့ခေတ်မှာမှ တွေ့ရသတဲ့လေ။ အဲဒီလိုပဲ လွတ်လပ်ရေးအရသာ ဆိုတာလည်း မလွတ်လပ်မှ တွေ့ရတာတဲ့။ ကွန်မြူနစ်တွေ ကွန်မြူနစ်ပျက်တွေ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ ဟဲဗီးရော့ခ်ဂီတာ vamp ပါဝါပြင်းပြင်းတွေက ငါတို့ခေတ်ထဲကို လိမ့်ကျလာတယ်။ အဆီ လျက်မလား။ ဖစ်ဂျိုင်းမလား။ လှည်းတန်းမီးပွိုင့် ပလက်ဖောင်းဘေးက ရှော်ဖီတိုက် ဆင်ဝင်အောက်မှာ “အရိုး” က ဆေးစပ်လို့။

မစ်ဂျစ်ကာနဲ့ မျက်နှာပေါက်တူတဲ့ “တာတေ” ကြီးက ပေါင်းအိုးထဲ ဆန်နဲ့ ပဲ ထည့်တည်ရင်း ဟာမိုနီကာ မှုတ်လို့၊ လည်ကတုံးနဲ့ အမြဲသန်သန်ပြန်ပြန်နေတတ်တဲ့ သန်းနိုင်က မလေးရှားကို မသွားခင် မာရီတွေ တဝတပြီရှုလို့၊ တွတ်ဝီနဲ့ မောင်မောင်က ဇေယျာသီရိလမ်းထဲမှာ ဆေးပစ်တဲ့ကောင်ကို စောင့်လို့။ “မိုးကောင်းကင်” အခွေငှားဆိုင် မှန်ဘီရိုနောက်မှာ ဖော်မိုးက ဆေးထိုးအပ်ပန်းခြံ ဆိုတဲ့ကဗျာကို ဖတ်လို့။ ကိုဝုတ်ကြီးက ခါးကြားမှာ လဲချက်ကူထိုးပြီး ရောက်လာတတ်သလို အယ်ဖြူလည်း လမ်းကြားအိုလေးထဲ က ငါတို့အိမ်ရှေ့ရန်တာမှာ လာကျိုးလို့ပေါ့။

ဂုဏ်ရုံအောက်ကနေ သေနတ်နဲ့ နှင်းဆီပန်းများ အခွေ ဝယ်မယ်။ ပပဝင်းရုံ
ဘေးက ပြည်သူ့မှန်တိုက်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက် မယ်။ ရန်ကင်း ဆယ်နှစ်လုံးတန်း
ညနေထဲ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လို့ တာရာတို့ လေးလုံးတန်းတိုက်ခန်း လှေကားထစ်တွေ
ဆီ ရောက်သွားမယ်။ ရဲဘော်ခင်မောင်လှကြီးက ဝရန်တာမှာ ထိုင်ရင်း ကလဲနက် မှတ်နေ
တုန်း ကုတ္တိုပင်အိုကြီးရဲ့တစ္ဆေလက်ကြီးက တိုက်ခေါင်မိုးတွေပေါ် သစ်ရွက်တွေခြွေလို့။

လေးဆယ်နှစ် ဘတ်စ်ကားအိုကြီးဟာ ဆေးသားအသစ်နဲ့မြို့အိုကြီးထဲ ပျင်းရိ
ပျင်းတွဲ မောင်းနေမယ်။ မြင်ကွင်းထဲမှာ တစ်မြို့လုံး နေမင်းလှုံတည်းညီးတောက်လောင်
လို့။ လူတွေဟာ မြို့သစ် ဆိုတဲ့ဝေါဟာရကို အလွတ်ကျက်နေမယ်။ မြေအောက်က ထုတ်
တဲ့ စာစောင်တွေဟာ ဖျာအောက်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ပိပြားလို့။ နေဝင်မိုးချုပ်တာနဲ့ ရေဒီယို
ကိုယ်စီနဲ့ အိမ်ရှေ့ခရန်တာတွေမှာ ခြင်ရိုက်ရင်း မနက်ဖန်ထွက်မယ့် ဂဏန်းကို အာရုံယူ
နေမယ်။ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်တွေထဲမှာ အိမ်တွင်း မီးဖိုချောင် နိုင်ငံရေးရေချိန်တွေ
မြင့်တက်လို့ပေါ့။

ကျောင်းတွေက ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နဲ့ အာစီတူးအာအိုင်တီနဲ့မိန်းထဲမှာလည်း
ဆေးရှူဖို့ဆေးဖန်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှမဟုတ်တော့။

နောက်တော့ ငါတို့တွေ တကယ်ဘဝထဲ ခုန်ချရတယ်။ ထမင်းစားဖို့ ဆိုတာဟာ
ဝင့်ကြွေးလို ဖြစ်လာတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ် စာအုပ်ဟောင်းရောင်းမလား။ လသာဖက်
မှာ ထီလှည်းတွန်းမလား။ ဆေးပစ်မလား။ တောထဲ သစ်သွားခုတ်မလား။ မိုင်းရှူးဖက်
လစ်မလား။ အဝေးပြေးကားတွေနောက် လိုက်မလား။ ခေတ်ပျက်ရင် သူဌေးဖြစ်တတ်
တယ် ဆိုတာကို ကိုးကားလို့ နေပူလေပူကြီးထဲ ပါမစ်တွေနောက် လိုက်ရင်လိုက်၊ ရိုက်စား
ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ အလုပ်အကိုင်ထဲ ဝင်အောင်းရင် ဝင်အောင်း။ သူဌေးတပည့်ရဲ့ တပည့်ရဲ့
တပည့် လုပ်ရင်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ယိုးဒယားလိုလို မလေးရှားလိုလိုနဲ့ ဘဝကို ကိုယ်
ယောင်ဖျောက်ရင် ဖျောက်ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ဆုံနေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေဆီကနေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ပျောက်ပြီးရင်း ပျောက်သွားခဲ့လိုက်ကြတာ အစအနတောင် မတွေ့ကြရတော့ဘူးလေ။

(၃)

လူငယ်ဘဝ အရေခွံတွေမလဲခင်မှာပဲ တချို့ တကယ်ပျောက်သွားခဲ့ကြတယ်။
ပြန်မလာနိုင်တဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းမျိုးပေါ့။ ကျော်ထွေးနိုင်၊ အရိုး၊ မောင်မောင်၊ တာတေ
ကြီး၊ သန်းနိုင်၊ အယ်ဖြူ၊ ပြီးတော့ ဇော်မိုး။ အကုန်သေကုန်ကြပြီ။ ရေချမ်း ဆိုတဲ့ ကောင်က

တော့ သဘောပေါ်က ခုန်ချသွားတာလား အသက်ရှင်သန်ခြင်းဆီက ခုန်ချသွားတာလား ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ဘူး။ အတန်းထဲက မေးစေ့ချွန်ချွန်နဲ့ ဝီတာပန်နဲ့တူတဲ့ လေးဝင်းက ဘုရားပွဲဈေးခင်း ဘက်ထရီမီးအလင်းမိန့်မိန့်အောက်မှာ မေးသူစောင့်နေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ၊ သူ့ကိုယ်သူ ငွေတုံး ငွေခဲကြီးလို့ လူစုံရင် တဟဲဟဲနဲ့ပြောတတ်တဲ့ လတ်တိုးအောင်က လှိုင်သာယာက အိမ်တစ်လုံးပေါ်မှာ အစွန့်ပစ်ခံ တုံးလုံးပက်လက်။ အင်္ဂလိပ်စာကောင်းပြီး စာတော်ခွဲတဲ့ ထိန်လင်းက ရွှေပြည်သာထဲမှာ ဒယိမ်းဒယိုင်နဲ့ ယစ်ထုတ်အိုကြီး။ ကံချွန်က တော့ အေကိုက်လို့ ပြည်မှာသေခဲ့တာ အရိုးတောင်ဆွေးပြီး၊ မိန်းမကကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားလို့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆိတ်ကြီး သန်းနိုင်ကို တော့ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းပေါ်တက်သွားတာ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာပဲ။

တချို့အဆင်ပြေတဲ့ကောင်တွေကတော့ ကားအနက်ကြီး တလိမ့်ချင်းလှိုမ့်လှို ရပ်ကွက်လမ်းကြားထဲမှာ လှမ်းခေါ် နှုတ်ဆက်ရတဲ့ တသွေးတဖွေးဘဝနဲ့ (ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲ မှာတော့ ဂန်ဂျာရိုက်ပြီးသား ပါချင်ပါမယ်)။ ဘယ်လိုလဲ၊ မာကြောင်းသာကြောင်း နေသာ ကြောင်း မိုးအုံကြောင်း ခဏရပ်ပြီး သူငယ်ဘဝကို ခဏလောက် ပြန်ရှုခူးခူးမယ်။ စိတ်ပါ ရင် ငွေတံချွန်နဲ့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ခူးမယ်။ နောက်တော့ ဖုန်းလာလို့ အိမ်ကို ပြန်ပြေးရတဲ့ ယုန်သူငယ်ဘဝပေါ့။

(၄)

မိုးဟာ တစ်မိမိမိနဲ့ တစ်နေ့လုံးရွာနေတယ်။ ဟိုးအရင်ခေတ်ကြီး တစ်ခေတ်လုံး မည်းမှောင်ခဲသလိုမျိုး တိုက်ခေါင်မိုးတွေကြားက မြင်ရတဲ့ ကောင်ကင်ကြီးလည်း မည်း မှောင်လို့ပေါ့။ တကယ့်ဘဝကို ရုပ်ရှင်ဖလင်လို ပြန်ရစ်ကြည့်လိုက်ရင် တိုတိုလေးပါပဲ။ တချို့ဖလင်ကွက်တွေ စိတ်ထဲ စတေဖမ်းပြီး ကြည့်လိုက်ရင် ငါတို့ကောင်တွေ လက်ဖက် ရည် သောက်နေတုန်း။ ကောင်တာမှာ ထပြီး မီးညှို့နေတုန်း။ ကားလမ်းမကို ငေးကြည့်နေ တုန်း။ ပစ္စည်း သွားဖျောနေတုန်း။ ရည်းစားစာ ရေးနေတုန်း။ ဝတ္ထုစာအုပ်လေး ချိုင်းကြား ညှပ်ပြီး မိုးရေထဲ လှစ်ခနဲပြေးနေတုန်း။ ဘဲဥဆီပြန်ဟင်းနဲ့လေး ရနေတုန်း။ ဒီနေ့ဟာ သူပြတ် ကိုယ်ပြတ် ဖြတ်ကြမယ့်နေ့လို့ အော်နေတဲ့ လော်စပီကာသံတွေ ကြားနေတုန်း။ သံဆူးကြီးရွေးလိပ်တွေနဲ့ စစ်ကားတွေ ဝင်လာနေတုန်း။ ငါတို့ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကျူရှင်သွားနေကြတုန်း။ ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့မှ ကွန်ကရစ်တောအုပ်ကြီး က မြင်ကွင်းထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။

သစ်သား နှစ်ထပ်အိမ်လေးတွေ မရှိတော့ဘူး။ သွပ်ခေါင်မိုးပေါ် မိုးစက်

တဖြောက်ဖြောက်သံတွေ မကြားရတော့ဘူး။ တမေ့တမောထိုင်လို့ကောင်းတဲ့ လက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ရေဒီယို နှစ် ၂၀ တေးတွေ မကြားရတော့ဘူး။ မိုးရေထဲ ညွတ်
 ကိုင်းနေတဲ့ ဝံဒါပင်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေရာ ဒီမြို့နယ် ဒီရပ်ကွက်မှာ နေသော်လည်း
 ဒီနေရာ ဒီမြို့နယ် ဒီရပ်ကွက်ဟာ မရှိတော့ဘူး။ ပြန်မလာသူတို့လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်
 မလာကြတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်လူငယ်နေ့တွေကို သတိရလို့ ပြန်ငေးမိတော့
 မမြင်ရတဲ့သစ်ပင်တွေက သစ်ရွက်တွေ တဖွဲဖွဲကြွေလွန်းလိုက်တာလေ။ ။

နှင်းဆီဖြူဂျာနယ်
 အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၅၊ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၇

ငယ်ကမွေးမြ

ကိုးဆယ်ပြည့်နှစ်လွန်ကာလများ၏ ကြယ်ရောင်ပြိုပြက်သည့် နေ့ညတစ်ည ထဲတွင် သံတရုပ်ရုပ်မြို့ငယ်လေးဆီသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်း နေသော ကုက္ကိုပင်အိုကြီးများ၊ အုပ်မိုးထားသည့် ဘူတာရုံကလေး၏ နီကျင်ကျင်မီးရောင် အောက်မှနေ၍ အမှောင်ထုထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ရထားတွဲ မီးရောင်များအား ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်တုန်းက အရာရာတိုင်းသည် လျှို့ဝှက်မည်းမှောင်နေတတ်ပြီး ခေါင်းပေါ် တွင် မမြင်ရသည့် ဓားတစ်စင်းဝဲနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသောခေတ်ကြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သည် ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် အဝတ်အစားအနည်းငယ်နှင့် ဖတ်လက်စ ဓာအုပ်ကလေး ကောက်ထည့်ရင်း သန်းခေါင်ယံစစ်ဖိနပ်ဘဲများ အမြဲမပြတ်ကြားနေရတတ်သည့် ရန်ကုန် မြို့ကြီး၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေးဆီမှ တောနံ့ကလေးသင်းသော မြို့ငယ်လေးဆီသို့ တစ်ကိုယ်တော် ရွက်လွင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြို့ငယ်လေး၏ တိတ်ဆိတ်သော လမ်းသွယ် ကလေးတစ်ခုထဲတွင် ကျွန်တော်ကလေးဘဝ၏ ကြည်လင်သန့်စင်သောနေ့ရက်များ ရှိခဲ့ ဖူးလေသည်။ အင်ဖက်နံ့သင်းသင်းကလေး ရနေတတ်သည့် မနက်ခင်း မုန့်ပျားသလက် ပူပူနွေးနွေး၊ ဖက်ရွက်ပေါ်မှ ပဲမှုန့်အဖွေးသားနှင့် သဘောသီးသုပ်၊ ကပ်စေးနီလုံးချိုမြမြ၊ အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင်နားနေသည့်ပုစဉ်းများ၊ ဘူတာဘက်မှကျောက်မီးသွေးမီးရထား စက်ခေါင်းကြီး၏ ရှူးရှူးရဲရဲမြည်သံ၊ နေ့လယ်တရားနိုး ကြားရတတ်သည့် မြင်းလှည်း ကလေး၏ ခြုံသံခွဲခွဲနှင့် ဩဇာပင်များပေါ်မှ စိမ်းဖန်သော အသီးအကင်းကလေးများ။ ကျွန်တော်အတွက် ထိုအရာအားလုံးသည် ထာဝရပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည့် ကလေးဘဝ အိပ်မက်များ၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းများပင်ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း စိတ်ကူးပန်းချီဆွဲရင်း အိမ်ပြန်တတ်သည့် လမ်းဟောင်း ကလေးသည် ကျွန်တော်သတိရမှုများထဲတွင် မိုးစက်မိုးမုန်ကလေးများ တခွဲခွဲစွာနေ တတ်၏။ တောရကျောင်းဘက်သို့ သွားသည့် တောလမ်းကလေးဆီမှ ညနေနေဝင်ရီ တရောအချိန် ဖားအော်သံများနှင့် တရွေ့ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၏ အရိပ်မည်းမည်းများသည် လည်း ကျွန်တော်အလွမ်းများထဲတွင် နှင်းခါးတို့ဖြင့် မှိုင်းပြာဝေနေကြသည်။ လှည်းပြီးတို ခိုစီးရင်း၊ မိုးနံ့မြဲကြားထဲ ဘွတ်ကလုံငှက်သိုက်ကလေးများ လိုက်ရှာရင်း၊ ဘူတာဘက်တွင်

ရပ်နားနေသည့် ကြံရထားတွဲဆိုမှ ကြံများသွားဆွဲရင်း၊ မိုးထဲရေထဲပြေးလွှား အော်ဟစ် တေးဆိုခဲ့ရင်း ဒီမြို့ငယ်လေး၏လွမ်းစရာပုံရိပ်များသည် ကျွန်တော့်ကလေးဘဝမှတ်ဉာဏ် အနက်ရှိုင်းဆုံးထဲတွင် လျှို့ဝှက်ငြိမ်သက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကျွန်တော်တို့မိသားတစ်စုလုံး အဖေတာဝန်ကျရာနေရာ များဆိုသို့ လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရသည့် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ဒီမြို့ငယ်လေးနှင့်ဝေး ကွာ အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ရသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရန်နှင့် ဒီရေအတက်အကျ၊ ဗျိုက်တောထဲမှ ဝင်လှဆဲနေလုံးနှင့် ပဲ့ထောင်စက်လှေ၊ အဝေးကွင်းပြင်တစ်ဖက်မှ ချုပ်ညှိတောတန်းကလေးနှင့် မီးကလေး မှိတ်တုတ် ဇနပုဒ်ရွာကလေး၏ ဘဝစက်ဝန်းထဲတွင် ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် မြေလတ်မြို့ငယ်လေးကို စိတ်ကူးဖြင့်မြင်ယောင်နေတတ်သည်။ မိသားစု စကားပိုင်းတွင်လည်း ထိုမြို့ငယ်လေး၏အမည်က အမြဲပါနေတတ်လေသည်။ အဖေဖြစ် ဖြစ် အမေဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်က စကားစလိုက်တိုင်း မပြီးမဆုံးနိုင်လောက် အောင်ပင် ဖြစ်ရ၏။ ပေါ့ဦးပေါ့စ အသီးအနံ့ကလေးမှသည် ရွက်ကျင်နွေနှောင်း နှင်းမိုး ဆောင်းသည့် ရာသီကူးကာလများတိုင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ပြောမကုန် လွမ်းမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

၈၈ အရေးအခင်းကြီး မတိုင်ခင်နှစ်တွင် မထင်မှတ်ပဲ ထိုသဲတရုပ်ရုပ် မြို့ငယ် လေးဆီကို ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်သွားတော့ မြေပဲဆီနံ့သင်းသင်း ကလေး ရနေသည့် လမ်းကလေးသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် ဖုန်များ ပြန်လွင့်နေလျက်၊ နေ့လယ်ခင်းအရိပ်တွေက လမ်းဟောင်းကလေးအပေါ် ငုံ့ကိုင်းအုပ်မိုးနေလျက်၊ ကျောင်း သွားသည့် လမ်းပေါ်မှ ဆီစက်အိုကြီးကား တဂျုံးဂျုံးဖြင့် လည်မြဲ လည်နေလျက်၊ ကျွန်တော်သည် ယောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လျှောက်သွားနေခဲ့မိသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသကဲ့သို့ လွင့်ပါးနေ၏။ အိမ်တွေ လမ်းတွေက အရင်ကအတိုင်းပင်၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က တက်ကစားခဲ့သည့် ဩဇာပင်ကလေးလည်း ရွက်အုပ်များဖြင့် စိမ်းမြဝေဆာနေကြလျက်၊ မန်ကျည်းပင်ညိုညိုနှင့် ဝိုက်ကံထောက်ကျောင်းကတော့ စာအံ သံများ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

ရေညှိစပ်စပ် မပြတ်စီးနေသည့် သဲချောင်းကမ်းနံ့သော မေးတင်ခဲ့သော အထက်တန်းကျောင်းကြီးလည်း မြို့၏ မီးရထားသံလမ်းတဖက်ရှိ စက်ပိုင်းရပ်ဆိုသို့ ရွှေ သွားခဲ့လေပြီ။ လေတိုးတိုင်း ထန်းပင်အိုကြီးတွေဆိုမှ ရွက်ရောင်းခြောက်များက တရိုက် ဖြည့်နေလျက်၊ အဝေးတွင် ပြာပွိုင်းသော ရှမ်းရိုးမကိုနောက်ခံကာ လယ်ယာကိုင်းခင်းများ

ဆီမှတောင်ယာမီးခိုးတို့ တလူလူလွင့်နေလျက်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားဖက်သူငယ်ချင်း မလေးနှင့် ပြန်တွေ့သည့်အခါ သူနှင့် ကျွန်တော် ပုစဉ်းများ လိုက်ဖမ်းခဲ့ပုံကို ပြောရင်း ငြိုငြင်တူရယ်မောခဲ့ကြသည်။ သူ၏ တောက်ပသော မျက်ဝန်းကလေးများထဲတွင် နွေဦးရွက်ကြွေလေးများ ဝေ့ဝေ့နေခဲ့သည်။ မြို့ကလေး၏အပြင်ဘက် အစိမ်းရောင်ကွင်းပြင်များဆီသို့ စက်ဘီးတစ်စင်းနှင့် နှစ်ဦးသား ထွက်လာသည့်အခါ အဝေးမှ တောင်တန်းကြီးများ ပို၍ ပြာမှိုင်းညိုမှိုင်းလာနေခဲ့သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ နောက်တော့ သူနှင့်ကျွန်တော် စာတွေ အပြန်အလှန် ရေးခြစ်ခဲ့ကြသည်။ အပတ်စဉ်တိုင်း စာပို့သမားက ကျွန်တော့်အတွက် စာ တစ်စောင် ယူလာတတ်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ ပန်းပွင့်လက်ရေးလေးသည် ကျွန်တော့် ကိုနွယ်ယဉ်ရစ်သိုင်းစေခဲ့ပါပေကောလေ။

အရေးအခင်းကြီး ပြီးစ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်း မသိရသည့် ကျောင်းပိတ်ရက် ရှည်ကြီးထဲတွင် မည်းမှောင်ကျဉ်းမြောင်းသော ထပ်စိုးကလေးပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း မြို့ငယ်လေးနှင့်သူ့ကို သတိရနေတတ်သည်။ သူတို့အိမ်ကလေးရှေ့က ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်သည့် လမ်းကလေးအား မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူတို့ခြံတံခါးဝမှ အုပ်လုံးပွင့်ဝေရိပ်မိုးနေသည့် စံပယ်ရုံကလေးကိုလည်း အမှတ်တရရှိနေမိသည်။ နွေစည်းရိုးတလျှောက် တိမ်ခိုးမှောင်ရိရိတို့အောက် ကုက္ကိုရွက်ကြွေတွေ ဝေ့လည်ဝေ့ဝဲ ကြွေဆင်းနေသည့် နေလယ်ခင်းတစ်ခုထဲမှ သူမ၏စက်ချုပ်သံကလေးကို ကြားယောင်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် မြို့ငယ်လေးဆီသို့ ထပ်၍သွားချင်နေသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် မီးရထားစီး၍ မြို့ငယ်လေးဆီသို့ သွားသည်ဟု မကြာခင်က အိမ်မက်မက်တတ်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်တွင် ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိပါ။ အလုပ်လက်မဲ့ လူငယ်ဘဝက ကျွန်တော့်ကို နာကျင်ကိုက်ခဲနေစေ၏။ နိုင်ငံရေးမီးလျှံဖျော့ဖျော့က ကျွန်တော့်ကို လောင်မြိုက်နေသည်။ ကျီးကန်းတွေ တအာအာ အော်မြည်နေသည့် ရပ်ကွက်လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှ လူငယ်လေးသည် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်မှ လက်ကျန် ကွယ်ပျောက်တော့မည့် နောက်ဆုံးနေရောင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဘဝဆိုသည့်အကြောင်းကို တွေးနေမိခဲ့သည်။ အိပ်ရာအိုကလေးထက် မပျော်သော စိတ်နှလုံးတို့ဖြင့် လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။ နေမင်း ထန်ပြင်းသည့် နွေနေ့လယ် မြို့လယ်ခေါင် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမဘက်သို့ ရောက်တိုင်း ဘုတာကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရင်းလည်း သက်ပြင်းများ အထပ်ထပ်ချခဲ့ဖူး၏။ အဝေးက မီးရထားတစ်စင်း၏ ဥဩသံကို ကြားရသည့်အခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လွမ်းတမ်းတသောစိတ်ဖြင့် စွတ်စိုသွားခဲ့တော့သည်။ ညနေမီးပွင့်များ လင်းလက်စ ပြုလာချိန်တွင် ဘုတာခုံးကျော် တံတားဟောင်းကြီးပေါ်မှ ထွက်ခွာတော့မည့် မီးရထားခေါင်းမိုးများကို

n
၁
၀

ငေးမောရင်း စိတ်အတွေးများက အုတ်မိုးနီနီနှင့် တောဘူတာရုံအိုလေးဆီ ရောက်နှင့်နေသည်။ ဆန်စက်အိုကြီး၏သွပ်ခေါင်မိုးတွင် ချိတ်တွယ်နေသည့် တစ်ခြမ်းပဲ့လရောင်ပျံပျံနှင့် ခြောက်ဆယ်ဝပ် မီးမှိုန်မှိုန်လေး လင်းနေသည့် ဝင်းတံခါးလေးဆီ ရောက်နှင့်နေသည်။ သူတို့အိမ်ရှေ့ လမ်းအိုကလေးပေါ်တွင်တော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေရဲ့ အရိပ်မည်းမည်းတွေ ပေါ့။

တစ်ခါတွင်တော့ ကြံရထားအိုကြီးတစ်စင်း၏ တွဲပက်လက်ပေါ်တွင် လိုက်ပါရင်း မြို့ငယ်လေးဆီသို့ သွားခဲ့ဖူးသည်။ မျက်စိတဆုံးကျယ်ပြောသည့် လွင်တီးခေါင်ကြီးထဲတွင် ရထားတွဲများက ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသည်။ ကြံပင်တွေကြားမှ ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးများနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၊ ငါးပက်နေသည့် မည်းညစ်ညစ်ကလေးငယ်များနှင့် ဆေးလိပ်ဖွာရင်း လယ်တောဖက်သွားနေသည့် ကျောပြင်ခွဲခွဲများကား နောက်တွင် တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝင်လှဆဲနေရောင်က မန်ကျည်းပင်ထိပ် ရွက်အုပ်စိတ်စိတ်များတွင် တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ခွာနေသည်။ လေထဲတွင် နွားချေးနှံနှင့်မီးခိုးနှံက လွင့်နေသည်။ ရေကြည်စိမ့်အေးတို့ တပြိုင်ပြိုင်စီးဆင်းနေသော သဲသောင်စပ်စပ် ယမားချောင်းလေးအပေါ် စီးမိုးထားသည့် စစ်ကြိုခေတ် တံတားကြီးတစ်စင်းပေါ်မှ ကြံရထားအိုကြီး တကျွဲကျွဲနှင့် ကျော်ဖြတ်ပြီးသည့်နောက် တောဘူတာရုံလေး၏ လွမ်းစရာမီးရောင်ပါလဲ့လဲ့ကို မိုးချုပ်စ ညနေရီထဲတွင် တွေ့ခဲ့တော့သည်။ နောင်တွင် မြို့ငယ်လေးမှ မြို့ကြီးဆီပြန်တိုင်း သွားစီးရသော ဘူတာမှစုန်ဆင်းလာသော အမြန်ရထားကြီးသည် ထိုတံတားကြီးနှင့် မြို့ငယ်လေးကို မရပ်မနား ခုတ်မောင်းသွားလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် မီးရထားပြုတင်းပေါက်မှ လှစ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ခဲ့သော မြို့ငယ်လေး၏ လွမ်းစရာမီးရောင်များကို ငေးရင်း လိုက်ပါသွားလေ့ရှိသည်။ ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီး မီးဖုတ်လေးနှင့် တို့ဟူးသုပ် နွေးနွေးလေး၏ အရသာတို့ကား နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အိုင်းအမာအခေါက်အပွေးတို့ ပိန်းပိန်းပိတ်ရစ်တက်နေသည့် တမာပင်အိုကြီးနှင့် ငယ်ကျွမ်းဆွေ လမ်းကြားအိုလေးလည်း တိတ်တဆိတ် လက်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်၏။ အခေါက်အခေါက်အခါခါ လာတိုင်း အခေါက်အခါခါ ပြန်တိုင်း ထိုမြင်ကွင်းတို့ မပြောင်းလဲခဲ့ပါလေ။ ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းများကို အလွတ်ရနေသည်။ ထိုမြို့ငယ်လေးတွင် ကျောက်ချိုလှူခဲ့သည့် လူငယ်နေ့ရက်များကို လွမ်းတသည့်အခါတိုင်း မနေ့တနေ့ကလို ထင်ယောင်မိနေတတ်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့် ခဏလေး၌ပင် ကြည်နူးမှုလေးက စွတ်စိုလာတတ်သည်။ ခင်မင်သူတို့၏ ရုပ်သွင်တို့ကို ရေးရေးလဲ့လဲ့ မြင်မိတတ်လာသည်။ တချို့ကွယ်လွန်၊ တချို့ငေးကွာ၊ တချို့ပျောက်ဆုံးသွားကြသည်မှာ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ သူတို့ရုပ်

သွင်များမှာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျှက်ရှိနေတုန်းပင်။

အောက်မေ့သတိခြင်းဟူသည် ကာလတရား၏ ကျန်ရစ်ကြွင်းကျန်ခဲ့သော အတိတ်ကမ္ဘာဆီသို့ ခြေဦးလှည့်နိုင်သော်လည်း လူမှတ်ဉာဏ်၏ နယ်နိမိတ်ကား အတိုင်း အဆ အပိုင်းအခြားရှိသော သဘောရှိ၏။ ထိုအတိုင်းအဆ အပိုင်းအခြားနယ်နိမိတ်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် မြူနင်းတို့အုံ့ဆိုင်း ဝေရီနေတတ်သည်။ ထို့ထက်လွန်သော် ပကတိ မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်နေသော အပိုက်တိုက်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဝမ်းနည်း စရာ ကောင်းသော်လည်း မွှေးမြဲသောငယ်ရနံ့လေး ရလိုက်တတ်သည့် အခိုက်တွင်တော့ အုံ့ဆိုင်းနေသော မြူထဲမှ တလက်လက် တောက်ပနေသော အရာကို သင်အလိုရှိလျှင် တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ။

ဓာတ်ပြားချပ်ပေါ်က အပ်ကြောင်းခြေရာများ

ငါးညှီနံ့တွေ၊ ငါးအကြေးခွံတွေ၊ ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ဈေးတန်းထဲ ကန်းထရီး ဦးထုပ်ကြီး ခောင်းလို့ ပုဆိုးကွက်တုံးကြီးနဲ့ ရှောင်ဖောက်ရာဖိအိုကြီး ဖြတ် လျှောက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာတော့ သုံးထပ်သား ဝက်သားတွဲတစ်တွဲနဲ့ ကျွတ်ကျွတ် အိတ်တစ်လုံး ကိုင်လို့ရယ်။ ပြီးရင် ဈေးနားက dada ဆိုတဲ့ တိတ်ခွေအငှားဆိုင်လေးရဲ့ အဖီလေးမှာ ထိုင်ပြီး အာလာပ သလာပလေး ပြောရင်ပြော၊ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး မှာသောက်နဲ့ တအောင့်လောက်ဆို အာတီးယားလမ်းထဲ ပြန်သွားတတ်တယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက "ဘိုဘိုဟန်" ဆိုတာ ကလေးရော လူကြီးရောသိတဲ့ အဆိုတော်ကြီးပေါ့။ စင်ပေါ်မှာ "အု အု အား နှင့်ကိုငါချစ်မယ် ငါ့ကိုနှင်ချစ်မလား" ဆိုပြီး ကျောလောက်ရှိတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ ဘဲလ်ပင်ကြီး ဝတ်လို့ မိုက်ကရိုဖုန်းကြိုးကို တစ်ကိုယ်လုံးပတ်အောင် အပြတ်ဟဲခဲ့တာ ဒီဘိုးတော်ပေါ့။ ခုတော့ ပန်းသီးလေးကို အအေးခန်းသေတ္တာထဲထား မစားတော့ပဲ ဝက်သားတွဲနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေထည့်ပြီး စားတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွေမှာ မိန်းမတွေကလေးလားလားတတ်တဲ့ နယ်ကျောင်းသားတွေဟာ ဘိုဘိုဟန် ကြီးကို "တိုနီဟန်ခလေ" လို့ သိကြပြီး "ပညတ်တော်ဆယ်ပါး" ရုပ်ရှင်ထဲက ခရစ်တော်နဲ့ သိပ်တူလို့ ခရစ် ခရစ်လို့ လှမ်းလှမ်းနောက်ကြသတဲ့။ မြန်မာ့အသံကလွင့်တဲ့ local telant ဆိုတဲ့အစီအစဉ်မှာအင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေ ဝိုင်းဟဲကြပြီးတဲ့နောက် ဘိုဘိုဟန် ဖြစ် လာတယ်ပေါ့။ ခုတော့ ဟဲစီးမက်တယ်ခေတ် အော်တာနဲ့ပန်းခေတ်တွေကျော်လို့အဆက် မပြတ်ရွတ်ဖတ် ရက်ပ်ဂီတရဲ့ လူမည်းဇာတ်သွင်းခံရတဲ့ ကလီယုဂ်ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘိုဘိုဟန်ကြီးလည်း ဝက်သားတွဲဆွဲပြီး အိမ်ပြန်ချက်ပြုတ်စားသောက် အိမ်မောကျလို့ နေ့လယ်နေ့ခင်းအိပ်မက်ထဲမှာ ရေခဲသေတ္တာထဲက သူငယ်ဘဝပန်းသီးလေးကို သွားသွား ပြန်ကြည့်နေရတော့တယ်။

ဒီလိုပဲ ဇေယျာသီရိလမ်းထိပ် မနက်ပိုင်းနဲ့ ညနေပိုင်းတချို့မှာ ရွေးလေး တစ်ကောင် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ကို လူတိုင်းသတိထား မိကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ တီဗွီထဲမှာ ကာရာအိုကေ အခွေတွေထဲမှာ၊ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ တချို့ပေါ်မှာ တွေ့ရတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ လိမ်ကျစ်ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်ဟာ သူ့ရဲ့လိုဂိုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရှည်နေတဲ့ဆံပင်ကို သျှောင်ထုံးထားတတ်တယ်။ တယောဦးတင်ရီပါ။ သူက

နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ လှည်းတန်းမှာ လာအခြေစိုက်တဲ့ ရီနေးဆန်အနုပညာသမားကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အနုပညာသက်သက်နဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းရင်း တစ်သက်လုံး လေ့လာဆည်းပူးခဲ့တဲ့ ဂီတဝမ်းစာတွေကို နောက်မျိုးဆက်တွေဆီ ပြန် လက်ဆင့်ကမ်းနေတယ်။ အိမ်ခန်းငှားခတွေ ဈေးကြီးတဲ့ ဦးထွန်းလင်းခြံထဲကနေ လှည်း တန်း လမ်းမက အမြင့်ဆုံးအခန်း တစ်ခန်းကို ပြောင်းသွားတယ်။ မိုးတွင်းဆို မိုးတွေ ခဏခဏ ယိုလို့ ဦးတင်ရီကြီးလည်း တယောအိုလေး မိုးမစိုအောင် ပိုက်ထားရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။ ပွဲစားတွေရဲ့ မာယာကွန်ရက်ထဲ မျောပါသွားပုံရတယ်။ လှည်းတန်းမှာက ထီးဖြူဖိနပ်ပါ။ အိမ်ပွဲစား အဆောင်ပွဲစားတွေက အလေ့ကျ ပေါက် ရောက်နေတော့ရာ သူတို့ရှေ့ ငှားမယ် ဝယ်မယ် တစ်ခုခုပြောမိလိုက်တာနဲ့ ရောင်းနေတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်ကို နောက်မှာ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ရုတ်ချည်း ငေါက်ခနဲ ဖုတ်ဖက်ခါ ထလိုက်။ ကီးပက်ခလုတ်နိပ်လို့ တစ်ခါတည်း ပွဲစားအချင်းချင်း ဝေစုဖမ်းခွဲနေတာ၊ ငှားမယ့်သူ ငှားမလား မငှားဘူးလားဆိုတာတောင် မစောင့်တော့ဘူး။ အခုတော့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အိမ်ပိုင်ရှင်တွေက ပွဲစားတွေကို ဇာတ်ရှုပ်လို့ သူတို့ငှားမယ့် ဘော်အိဆောင်ကြော်ငြာကို အေဖိုးစာရွက်နဲ့ ရိုက်ပြီး လွတ်တဲ့တိုက်နံရံတွေ ဝင်းခြံတွေ ဓာတ်တိုင်တွေမှာ လိုက်ကပ် ထားတာများ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်၊ ညဆိုရင် အဲဒီကြော်ငြာတွေကို မြေလျှောက်ပွဲစားတွေက လိုက်လိုက်ခွာနေတာ စည်ပင်သာယာတောင် အေးဆေး လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ရတယ်။ ဒီကနေ့ လှည်းတန်းမှာလေ။

၆ လမ်းထဲက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဘုံဆိုင်လေးဆီကိုတော့ “ထန်” ဆိုတဲ့ တေးရေးသမား တစ်ယောက် ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။ ရင်ပိုရဲ့ စီးရီးခွေတွေထဲမှာ သူ့သီချင်းလေးတွေ ပေါက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို လူမသိကြဘူး။ ရန်ကုန်မှာ သောင်တင်ရင်း ဂီတဒီဇေ ဖြန့်တက်ချိန်ကို စောင့်နေခဲ့တဲ့ သီချင်းလေ့လေးပေါ့။ ခုတော့ သူ့ရာဇဲထဲ နစ်ပြီး ရင်း နှစ်နေခဲ့တာ ရန်ကုန်မှာ သူ မသောက်ဖူးတဲ့ဆိုင် မရှိသလောက်ပဲ။ နောက်ဆုံး ကမ္ဘာ မြေက ဒီဒိုင်ရှီဘုံဆိုင် ညစ်ပေပေလေးဆီမှာ လာပြီနေတာ တော်တော်ကြာနေပြီ။ ဆိုင်ထဲ မှာ မျက်နှာ အမ်းအမ်းကြီးတွေ၊ ရောင်ကိုင်းနေတဲ့ ခြေထောက်တွေ၊ ညီညစ်ညစ် လက် တွေနဲ့ သစ်သားစားပွဲ ညစ်ထပ်ထပ်တွေပေါ်မှာ သောက်လက်စ ခွက်တွေ၊ အမြည်း ပန်းကန်နဲ့ ဆဲရေးသံတွေ ရှိနေတယ်။ လေဖြတ်ပြီး အကြောဆွဲနေတဲ့ တရွတ်တိုက် ခန္ဓာ ကိုယ် တစ်ခုက ဆိုင်ထဲကို ခဲခဲရင်းရင်းနဲ့ ဝင်လာပြီး “ထန်” စားပွဲမှာ လာထိုင်တယ်။ နောက်မကြာပါဘူး ဆီးချိုနိုင်ခွက် ကျလိုက်တက်လိုက်နဲ့ ခပ်ယဲ့ယဲ့ လူတစ်ယောက် ထီး ရှည်တစ်ချောင်း ကိုင်လို့ ထပ်ရောက်လာတယ်။ သူတို့က “တွဲလုံး” တွေပေါ့။ သူတို့လိမစ်

က တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကနေ တစ်လုံးခွဲ နှစ်လုံးလောက်အထိ ရောက်ရောက်သွားတတ်တယ်။ သူတို့အမြဲသုံးက ဗယာကြော်သုပ်ရယ်၊ နိုင်ငံရေးရယ်၊ တံတွေးတပျစ်ပျစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုရယ်ပေါ့။

အဲဒီဆိုင်နဲ့ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ ထောင့်မျိုးကျကျတစ်နေရာမှာ တော့ နေ့သစ် ဆိုတဲ့ အမိန့်ရသံဆိုင်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ လူရွှင်တော် ဖိုးဖြူတို့အုပ်စုတွေ ကျက်စားခဲ့ဖူးတယ်။ နေကာမျက်မှန်လေးနဲ့ လေးနှမ ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြားရသီချင်းနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ ရေဒီယိုပရိသတ်တွေကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တဲ့ အဆိုတော် တင်အောင်လေးရဲ့ သားတွေနဲ့ နေ့သစ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ ကိုကိုတို့အုပ်စု ဆိုတဲ့နံ့မည်နဲ့ မိနိတီးပိုင်းကလေး ဖွဲ့ထားတယ်။ တောမင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ ရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲတွေဆို ဒေါ့လှစ်ကားပေါ်လော်တွေ ဘောက်စ်တွေတင်လို့ အရပ်ထဲက "ဘလတ်" တွေရော ဆီးမီးပရိုတွေရော ပရိုအိုကြီးတွေရော တစ်ပုလင်းတည်း တစ်ခွက်တည်း တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း ဆိုကြ တီးကြ အော်ကြဟစ်ကြနဲ့ ညီစီနေတာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ပွဲမရှိရင်တောင် ဆိုင်ထဲမှာ မယ်ဒလင် တစ်လက်နဲ့ အသံဝါကြီးတွေက ကြီးစို့လို့။

မောင့်လပြည့်ဝန်း ကိုနေဝင်းဟာ တစ်ခါတလေ မျက်စေ့လည်ပြီး ဒီဆိုင်ကို ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။ တစ်ခါက သူဒီဆိုင်မှာ သောက်နေတုန်း အပေါ်ထပ်က ချာတိတ်တွေ ဇော်ဝင်းထွင်ရဲ့ ရွက်လွှင့်ခြင်းသီချင်းကို ဆိုနေသံကြားတော့ သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို စားပွဲခုံပုလေးပေါ် ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်သတဲ့။ ကော်ပီဂီတလောက အပေါ် ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်အစာမကြေမှုလေးက ပူပြင်းစူးရှတဲ့ ဘီအီးနဲ့အတွေ့မှာ ရုတ်ချည်း ထတောက်လိုက်သလို ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဥဝ ပြည့်နှစ်တွေရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် Sound Box တွေ၊ တက္ကသိုလ်တပိုက်က မိန်းကလေးအဆောင်တွေနဲ့ လမ်းဘေးအုတ်ခုံတွေမှာ ကော်ပီသီချင်းတွေချည်း ကြားလာရတော့ ၈၀ ပြည့်နှစ်တွေက ဩဇာအရမ်းကြီးခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေဟာ ရေဒီသွားတဲ့သဘောပါပဲ။ နောက်ထူးအိမ်သင်တို့ညီသွင်တို့လို Chords pattern အသစ်တွေနဲ့ဂျက်စ် ဘလူးစ် ရှောင်အင်ရှိုး own tune တွေက ကော်ပီသီချင်းနားထောင်နေတဲ့ လူငယ်တွေကို ပြန်ပြီး ဆွဲခေါ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း လူငယ်တွေဟာ အော်ဖီအော့စဘွန်းတို့လို အေစီဒီစီနဲ့ ထရက်ရှ်မက်တယ် အော်ရီဂျင်နယ် တိတ်ခွေတွေကို ဂုဏ်ရုံအောက်က ဆိုင်နဲ့ မြူးဖစ် ပလပ်ဂ် ဆိုတဲ့ တရုတ်တန်းက အခွေဆိုင်တွေဆီက ရလာကြတယ်။ ဟိမီးမက်တယ်ဂီတက ဗြိတိန်အနွဲ့ ဆေးတိုးပေးလိုက်တဲ့အခါ အရိုးခေါင်းတီရှပ်တွေ၊ ဒေါက်မာတင်ဖိနပ်နဲ့ ဖိုက်ဆိုမ်း လီပိုင်းဂျင်းပင်တွေဆီ လူငယ်တွေဟာ ရောက်သွားပြန်ရော။ အနှစ်သာရ

ထက် အသွင်သဏ္ဍာန်က ပိုကူးစက်သွားတယ်ပေါ့။

ကိုနေဝင်းဟာ နောက်ဆုံးခွက်ကို မော့ပြီးတဲ့နောက် သူ့အရပ်ကိုင်းကိုင်းကြီးနဲ့ လှည်းတန်းချုပ်ညီထဲကနေ အင်းစိန်ကို နေညှိချိန်နေ့မကူးခင် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဝပ်ကျင်းလေးထဲမှာ ဥနေတတ်တယ်။ ဂစ်တာအိုလေးတစ်လုံး နံရံမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်တွေ စီးကရက်ပြာတွေနဲ့ တစ်ပတ်ရစ် ဂျပန် ကက်ဆက်လေးထဲကနေ ဖရက်ဒီမာကျူရီရဲ့ ဘိုဟီးမီးယမ်းရယ်လ်စ်ဆီဒီ သီချင်းဟာ တိုးတိုး လွင့်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ငှက်ကြီးရဲ့ မျက်ရည်ဝဲရုံ သီချင်းကို ရေးတဲ့ မောင်မောင်သွင်တို့၊ ကိုအောင်ဘညိုတို့ ရောက်ရောက် နေတတ်တယ်။ "ကစားပွဲများ" ဆိုတဲ့ အယ်ဘမ်အပြီးမှာ ရုတ်တရက် လှည်းတန်းကနေ ကျောက်တောင်ကြီးတွေ မိုင်းကွင်းတွေဆီ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဆယ်နှစ်ကြာလို့ ပြန်လာ တဲ့အခါ လှည်းတန်းကို ရုတ်ချည်း သူ့မမှတ်မိတော့ဘူး။ အထိတ်တလနဲ့ လှည်းတန်းဆိုပြီး တအံတဩ ရေရွတ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဝပ်ကျင်းလေးဟာ ကွန်ကရစ်တောကြီးထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ့လူငယ်ဘဝဟာလည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ကိုလေစွန် ဆိုတဲ့ တရုတ်ကြီးကို အစွဲပြုလို့ ကိုလေစွန်လမ်းကြားဆိုတာ ရှိတယ်။ ကိုလေစွန်ဟာ ပြည်မကြီးကနေ လှည်းတန်းအရပ်ကို ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာပြီး ပေါက်စီရောင်းမယ်။ ခေါက်ဆွဲလှည်း တွန်းမယ်။ အဲဒီကနေ ရေလန်းလာတော့ တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့် လှည်းတန်းအရပ်သူတစ်ယောက် ကောက်ယူ၊ ငွေတိုးလေး ဘာလေး ပေးရင်း ရပ်ရေးရွာရေးမှာ ဩဇာလေး ဘာလေးရှိလာတော့ ကိုလေစွန် ကိုလေစွန်နဲ့ အရပ်ထဲက လူတွေ ပါးစပ်ဖျားက မချရာကနေ အဲဒီပေါက်ဖော် သေသွားတော့ သူ့အိမ်ဘေးက လမ်းကြားလေးလည်း ကိုလေစွန်လမ်းကြား ဖြစ်သွားရော။ အခု ကိုလေစွန်လမ်းကြားဟာ ဆိတ်သားတွဲတွေ တန်းလန်းချိတ်ထားတဲ့ ဆိတ်သားကုလားဆိုင်၊ ပန်းထိမ်၊ အထည်နဲ့ တခြားလမ်းဘေးဆိုင်လေးတွေ ပြတ်သိပ်နေပြီး ဆိုက်ကားနဲ့ ကားတွေဟာ လူရေစီးကြောင်းထဲ အတင်းတိုးဝင်တဲ့နေရာဖြစ်သွားပြီ။ မနက်ဆို ကျီးကန်းတွေ တအာအာနဲ့ ဓာတ်ကြိုးတန်းတွေ အဝတ်တန်းတွေ အင်တီနာတိုင်တွေပေါ်ကနေ အလစ်ချောင်းမြောင်းလို့၊ ဈေးခွေးတွေဟာ ငါးစိမ်းသည်တွေရဲ့ ဝဲပျံနေတဲ့ သားလှီးဓားတွေ ကြားကနေ အသားတစ်တုံးတွေကို ဆွဲဖို့ စောင့်နေကြတယ်။ လှိုင်သာယာ ရွှေပြည်သာ ကြည့်မြင်တိုင်တစ်ဖက်ကမ်း အင်းစိန်ကမ်းနားက လာတဲ့ ဈေးသည်တွေဟာ ထစ်-

ခနဲဆို ဓားတွေတုတ်တွေ ဆွဲကြပေါ့။ ဆဲသံဆိုသံတွေဟာ သူတို့ရဲ့နေ့စဉ်သုံး ဘာသာဗေဒ ဖြစ်ပြီး စည်ပင်သာယာ ငနဲသားတွေကတော့ သူတို့ဆီကရတဲ့ လိုင်းကြေးနဲ့ ဆူဖြိုးဝအစ် သူကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်ပေါ့။ ဂရပ်ဖီတီခရေဇီ ချာတိတ်တွေက အဲဒီလမ်းကြားထဲက တိုက်ခံရတစ်ခုမှာ ကျီးကန်းရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် လာဆွဲထားတယ်။ လှည်းတန်းဘူတာ ခုံးအောက်မှာလည်း တစ်ရုပ် လာဆွဲထားရဲ့။ ဒါဟာ လှည်းတန်းက ကျီးကန်းတွေရဲ့ပရိုဂျက် ပုံဖြစ်မှာပေါ့။ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်က ဆဲဆိုပြီး ထုံးနဲ့လာဖျက်ပေမယ့် ကျီးကန်းရုပ်က မပျက်ပဲ ကျီးဖြူ ဖြစ်သွားတော့တယ်။ တစ်ခါတုန်းက အဲဒီ ကိုလေစွန်လမ်းကြားကို ဖြတ်ဖြတ်ပြီး the ants တီးဝိုင်းက တောင်ကြီးသား ဘေ့စ်ဂီတာသမား တေးရေးဆရာ အယ်ဖြူဟာ လှည်းတန်းရဲ့အတွင်းပိုင်းထဲကို စိမ့်ပြီး ဝင်ဝင်လာတတ်တယ်။ လှည်းတန်းရဲ့ကြယ်စုံမျိုး တဲ့ညကို ဝရန်တာအိုလေးပေါ်က ငေးရင်း သီချင်းတွေအကြောင်းစာသားတွေအကြောင်း ကို ပြောနေတတ်တယ်။ တောင်ကြီးမြို့က ပြန်မရတော့တဲ့ ညနေခင်းလေးအကြောင်း ပြောနေတတ်တယ်။ သစ်တောရပ်ကွက်လေးနားက အင်ပါယာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး နဲ့ သူတို့အုပ်စုတွေ ဆုံနေကျ စာအုပ်ငှားဆိုင်လေးကို လွမ်းနေတတ်တယ်။ နောက် တော့ လှည်းတန်းကို သူမလာရတော့ဘူး။ လှည်းတန်းဟာ သူ့အတွက် တားမြစ်နယ်မြေ ဖြစ်သွားပြီး လှည်းတန်းဝန်းကျင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သူဝပ်ကျဉ်းလေးရှိတဲ့ အနောက် ကမာရွတ်ဖက်ကို ရှောင်ဖယ်ပြီး သွားရပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ လှည်းတန်းပျားအုံရဲ့အသံ တွေကတစ်ဆစ်ကိုက်လို့တဲ့။

ဟိုးအရင်တုန်းက အနောက်ထန်းတပင် လမ်းထဲမှာ ရေနံချေးဝနေတဲ့ အိမ် မည်းကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်မည်းကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ ကဗျာဆရာမောင်သင်းခိုင်၊ ကဗျာဆရာ အောင်ဘညိုနဲ့ ပန်းချီဆရာ မုတ်သုံတို့ ခိုနားခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့မတိုင်ခင်နား လေးမှာ လေးဖြူတို့ တေးရေးသော်ဒီဝေတို့ အုပ်စုတွေလည်း တစ်ပြေလုံး မသိမ်းပိုက်နိုင် ခင် ခေတ္တဓက ကျောက်ချဲ့ဖူးကြတယ်။ မောင်သင်းခိုင်ဟာ တစ်ထည်တည်းသော ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်တယ်။ ညဇာကို ပေါင်မုန့်နဲ့ရေနဲ့ မျှောချတယ်။ စံပိုင်ငြိမ်က ညလုံး ပေါက်ဖွင့်တဲ့ ရွှေနုလုံးသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သေရည်မူးမူးနဲ့ ဟယာကောစကီးနဲ့ မောင်လေးအောင်အကြောင်းတွေ ပြောတတ်တယ်။ ရဲဘော်မော်စီတုံးကို အလေးပြု တယ်။ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ကဗျာအကြောင်းတွေ ပြောပြီး ညသန်းခေါင်ကြီးထဲ အိမ်မည်းကြီးဆီ သိုင်းကွက် နင်းပြီး ပြန်သွားတတ်တယ်။ မောင်သင်းခိုင်ဟာ ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်း အပြီးမှာ ရန်ကုန် ပလက်ဖောင်းပေါ် လေနှင့်ရာလွင့်ခဲ့တဲ့ ကဗျာဆရာပါ။

ကတုံးဆံတောက်နဲ့ ကဗျာဆရာ အောင်ဘညိုကတော့ မန္တလေးပိုက်ကျုံး

ရပ်ကွက်ထဲက ဆံပင်ရှည်ကြီးတရမ်းရမ်း၊ ငှက်ကြီးတောင်ကြီးတကားကားနဲ့ ဇော်ဇော် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ သူဟာ ဘဝမျိုးစုံကျင်လည်ခဲ့တယ်။ တောင်ငူမှာ နေတုန်းက ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ကျောပြင်အထိဖြန့်ချရင်း လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းမှာ လူပိုက်လုပ်စားခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ ကဗျာနဲ့တွေ့ပြီး ကောက်ကောက်ပါအောင် ကဗျာနောက်ကို လိုက်၊ ကဗျာအမြိုက်ဓာတ်ကို စားသုံးရင်း ခေတ်ပေါ်ကဗျာလောကထဲ ရောက်ခဲ့တယ်။ အောင်ဘညီဟာ လှည်းတန်း ၆ လမ်းထဲက ပင်မင်းပေးတဲ့ အိမ်အိုကြီးအပေါ်ထပ်က အခန်းကျဉ်းကျဉ်းဆီ မန္တလေးက စုန်ဆင်းလာတဲ့ ရွှေပြောင်းမိသားစုတစ်စုကို နေရာရှာပေးခဲ့တယ်။ အလုပ်အကိုင်မရှိသေးတဲ့ အိမ်မိသားစုအတွက် ထမင်းလပေးသမားတွေကို ရှာပေးခဲ့တယ်။ သူရယ်ဩဂတ်(၈)လင်းဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာရယ် ပန်းချီမှတ်သုံရယ်က ပင်တိုင်ပေါ့။ မောင်သင်းခိုင်တို့ ပန်းချီမှတ်သုံတို့ လှည်းတန်းက စွာစစ်ဆင်တော့ လှည်းတန်း ဇေယျာသီရိလမ်းထဲက ကာတွန်းဝင်းအောင်တို့ နေတဲ့အဆောင်မှာ ကြွကြွခံရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ထမင်းစားဖို့ အရက်သောက်ဖို့အတွက် ကလောင်မျိုးစုံနဲ့ မဂ္ဂဇင်းပေါ်မှာ ရေးရင်း သားရင်း ကဗျာဆရာဘဝကို အသက်ဆက်ခဲ့တယ်။ ပန်းချီမှတ်သုံကတော့ ၁၉၇၇ ခုနှစ် ပန်းချီကျောင်းဆင်းပြီးကတည်းက ရန်ကုန်မှာ တွယ်ကပ်နေခဲ့တယ်။ ခရမ်းပြာလို့ အမည်မတွင်ကတည်းက ခရမ်းပြာအဆောင်မှာ နေခဲ့တယ်။ အင်းလျားကန် မျက်နှာစာမှာတောင် ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ ရှိသေးတယ်။ မနက်ခင်းမြူတွေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ ပန်းချီဆရာက ထင်ခဲ့တယ်။ အရေးအခင်းကြီးပြီးတော့ မောင်သင်းခိုင်တို့နဲ့အတူ လှည်းတန်းဝပ်ကျင်းဘက် ရွှေခွဲရင်း နောက်တော့ သုခနဲ့ ကျောက်မြောင်းဖက်ကို ရောက်သွားတယ်။ ခုတော့ ရွက်ကျင်တွေ တပေပေကြော့နေတဲ့ ဘောက်ထော်ဖက်မှာ အေးအေးလူလူပန်းချီရေးလို့ပေါ့။ နဝတ တစ်ခေတ်လုံး ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လူတွေဟာ အသက်မွေးကြရတယ်။ အခွင့်ရေးသမားတွေကတော့ အာဏာပိုင်တွေ ထောက်လှမ်းရေးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး လုပ်စားနေကြတဲ့ အချိန်မှာ တချို့ကဗျာဆရာတွေ ပန်းချီဆရာတွေဟာ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် အနှိပ်ကွပ်ခံရ၊ အခြိမ်းခြောက်ခံရနဲ့ အခန့်မသင့်ရင် စာလေး တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းလောက်နဲ့ ရေကြည်အိုင် စစ်ကြောရေးနဲ့ ရဲဘက်စခန်းတွေ ရောက်သွားသူ ရောက်သွားကြရတယ်။ အကြောက်တရား ခေတ်ကြီးထဲမှာ အာဏာပိုင်တွေဟာ ကဗျာလောကကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတယ်ပေါ့။ တစ်ခါတလေ စာပေကင်ပေတိုင်က လွတ်လာတဲ့ ကဗျာလေးတွေကို အားလုံးဝိုင်းဖတ်ရင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် အရသာခံရတာလည်း ဒုလ္လာတစ်မျိုးပါပဲ။

ခုရောက်နေတဲ့နေရာရဲ့နောက်ကို ဆယ်စုနှစ် သုံးခုနီးပါးလောက် ပြန်ရစ်ကြည့် လိုက်ရင် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်မတိုင်ခင် နေ့ရက်တွေကို တွေ့ရမယ်။ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်တွေနဲ့ ကျေးလက်နွဲ့မပြည့်တပြယ်လေးကို တွေ့ရမယ်။ လေးဘီးကားလေး တစ်စင်းလောက် ပိုင်ရင် ဖျက်နာပွင့်တာကို တွေ့ရမယ်။ နိုင်ငံခြားသွားရင် အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကျွေးပြီး ကြားတဲ့ ခလေ့ကို တွေ့ရမယ်။ အာအိုင်တီကျောင်းသားလေး ဖုန်းမော်ဟာ လှည်းတန်း ထိတ်ကနေ ၈ ကား စီးပြီး အာအိုင်တီကို သွားမယ်။ ဆကာကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဘေးက ဦးမုန့်ကြီး ပန်းထိမ်ဆိုင်ရှေ့မှာ လူငယ်လေးတွေ စကားပိုင်းရှိမယ်။ စေတနာရှင် ကဖေးထဲ မှာ ပင်နီအင်္ကျီ မချွတ်တမ်းဝတ်ပြီး စာရေးဆရာပိုက်ဖမ်းနေတဲ့ ကိုရွှေဂဲနဲ့ ဘကြီးမုံတို့ အုပ်စုတွေ မထတမ်းထိုင်နေမယ်။ ဦးထွန်းလင်းခြံလမ်းထိပ်က ပန်းမြို့တော်ကဖေးမှာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)နဲ့ ကိုမိုးအောင်(မွန်း)တို့ရဲ့ လှိုင်အုပ်စု ရှိနေမယ်။ ဟိုတယ် တက်ပြီး စာရေးတဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော် စာရေးဆရာကြီးမောင်သာရဟာ ငြိမ်ဝေကဖေး ဝံအိပင် ရိပ်မှာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး ခဲနေမယ်။ စာရေးဆရာမ နနရည်(အင်းဝ)တို့လင်မယား ဈေးထဲ မှာ ဈေးဝယ်နေမယ် (၅ လမ်းထဲက သူတို့နေခဲ့တဲ့ သစ်သား အိမ်လေးကတော့ ခုထိ ရှိနေ ဆဲ)။ Super Star ဝိုင်းတော်သား ရွှေအိုးစည် ဂျင်မီအောင်သက်ဟာ အားသစ်ကဖေး ဘေးမှာ ကလေးထိန်းနေမယ်။ မာမီရယ် ရှာပေးကွယ် . . . ရည်စား လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ် ထွန်းနောင်ကြီးက ရတနာထွန်းစတိုးဘေးက သူ့ဆေးခန်းအိုအိုလေးဆီ တရွေ့ရွေ့လာနေမယ်။ ညဆို မာလာအင်းယား ရတနာနဲ့ သီရိဆောင်တွေရှေ့မှာ ဂီတာ ပိုင်းလေးတွေ ရှိနေမယ်။ လှည်းတန်းဈေးထဲမှာ ကော်မက်သာဇင်နဲ့ ဂျိုင်းထဲမှာ မုတ်နဲ့ အဆီတွေ လိုသလောက် ရမယ်။ ၂ လမ်းထဲက မနောသန်စာပေ၊ ကိုဇာကနာတို့ မိုးနတ်သူဇာ ကျောင်းသားလူပြုတ်အုပ်စုတွေ လာမယ်။ ပေ ၅၀ လမ်း စည်းတပစ်စာပေ ရှေ့အုတ်ရေကန်မှာ မည်းညစ်ညစ်ကောင်လေးတွေ ရေခိုးကူးနေမယ်။ ဖေယျာသီရိလမ်း ထဲမှာ လာနေရင်း ရှေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ စိုင်းခမ်းလိတ်ရဲ့ ရေဒီယိုကမာရွတ်ဟာ လူတိုင်းပါးစပ်ဖျား မှာ ရောက်နေမယ်။ မာလာဆောင်ရှေ့က ယုဒသန်ရိပ်သာထဲကနေ ခင်ဝမ်းနဲ့မောင်ဒီတို့ စကားတပြောပြောနဲ့ လမ်းလျှောက်လာနေမယ်။ ခရမ်းပြာနားက အုတ်ခုံမှာ ကိုအောင် ဝင်းနဲ့ ကိုရဲလွင်တို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေမယ်။ အဆိုတော်အောင်နိုင်က သူစီးရီး ကြော်ငြာတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ကပ်နေမယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ခိုက်ပူဘတ်စ် ကားကြီးတွေနဲ့ ဖယ်မလီယာ ကားလေးတွေ ဥဒဟို သွားလာနေမယ်။ သမဆိုင်က အရောင်းစာရေးမလေးဟာ ကောင်တာနောက်မှာ သမ်းဝေနေမယ်။ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ် ကြီးကလည်း ပျင်းပျင်းရိရိ သန်းဝေနေမယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ တစ်လတစ်အုပ် ထွက်မယ်။

အဆိုတော်က တစ်နှစ်ကို တစ်ခွေထွက်မယ်။ နံမည်ကြီးတဲ့ကား၊ ရုံမှာ အကြာကြီး တင်မယ်။ နယ်က အမှာစာက ခပ်ဖြေးဖြေးလာမယ်။ အားလုံး ခပ်ဖြေးဖြေး။ ခပ်နေ့နေ့။ ခပ်နေ့နေ့။ ခပ်ဖြေးဖြေး ရစ်သမ်ထဲမှာ လူတွေဟာ ခပ်နေ့နေ့ရွှေနေတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင် ၇၀ ပြည့်နှစ်တွေကတော့ ပိုနေ့သပေါ့။ စာရေးဆရာ အောင်ပြည့်က လှည်းတန်းထိပ်မှာ စာအုပ်အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ခဲ့တယ်။ ကဗျာဆရာ သခွပ်နီက ဂုဏ်ဆံသရေမှာ မန်ကျည်း ဖျော်ရည် ရောင်းလို့။ သုခမိန်လှိုင်တစ်ဖြစ်လဲ သိဒ္ဓတ္ထလှိုင်က လှည်းတန်းနဲ့ မိန်းထဲမှာ လှည့်လည်နေထိုင်လို့။ လက်ဝဲရိုမန်တစ်စာရေးဆရာ နိုင်ဝင်းဆွေက မီးမလောင်သေးတဲ့ လှည်းတန်းဈေးထဲက သဟာယအသုတ်စုံဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲသုတ်စားရင်း ဟင်းရည်တရှူးရှူး သောက်လို့။ ဆရာတင်မိုးက ဝါရောင်းရွက်ရော်တွေ ကြော့တဲ့ ဇေယျာသီရိလမ်းထဲ တလိမ့်လိမ့် လျှောက်လို့။ ဆရာမင်းလှည့်နံကြားတို့၊ လှည်းတန်းသား စာရေးဆရာ သန်းဆွေတို့၊ မောင်စွမ်းရည်တို့၊ စာရေးဆရာ ကျော်အောင်တို့၊ ဆရာသော်တာဆွေတို့ အုပ်စုတွေ စ ရပ်ကွက် အောင်ချမ်းသာလမ်းထဲက ဆရာကြီး ဦးခင်မောင်လတ်နဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မိုးချစ်တို့အိမ်မှာ အဖွဲ့ကျလို့။ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ကလည်း ဦးထွန်းလင်းမြဲလမ်းထဲက မွှော့ရုံကင်းတဲလေးမှာ အဖန်ရည်သောက်ရင်း ရယ်လို့မောလို့ပေါ့။

နောက်တော့ ၁၀၀ တန် ငွေစက္ကူနဲ့ ၇၅ ကျပ်တန် အစိတ်တန်တွေ တရားမဝင် ဖြစ်သွားလို့ လှည်းတန်းထိပ်မှာ ဆူဆူပူပူဖြစ်မယ်။ လုံထိန်းကားကြီးတွေက ခေါင်းလောင်း သံတွေနဲ့ ရောက်လာမယ်။ နောက်မကြာဘူး။ အာအိုင်တီရှေ့မှာ ဖုန်းမော် ကျည်ဆံထိမယ်။ အင်းလျားကန်ပေါင်မှာ ကျောင်းသားတွေ အရိုက်ခံရမယ်။ ခရစ္စတိုဇာဂါးနတ်ကြီးကို လှည်းတန်းသားကြီး တစ်ယောက်က ခေါ်လာမယ်။ ဦးမှန်ကြီးဆိုင်ရှေ့ စကားပိုင်းထဲက ကျောင်းသားလူငယ်လေးတွေက ဂါးနတ်ကြီးနဲ့ အာတီဖစ်ရှယ်အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး ဖွဲ့လို့ တပြေလုံး ကြွက်ကြွက်ညံ့မယ် (ကျွန်မကိုလေ... ကျွန်မကိုလေ... အဟင့် အဟင့် ဆိုပြီး ကက်ဆက်ခွေဇာတ်လမ်းထဲက အသံသရုပ်ဆောင်လို သရုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်ပေါ့)။ အဲဒီ အုပ်စုထဲက ဗေဒင်ပညာလိုက်စားနေတဲ့ ခပ်အေးအေး လူငယ်တစ်ယောက်ကပဲ စ ရက် စ လစစကို အခါတော်ပေးမယ်။ စ ရက် စ လ စစ တကယ်ဖြစ်လာမယ်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီအစိုးရ ပြုတ်ကျပြီး ပိုဆိုးတဲ့ အာဏာရှင်အစိုးရ တက်လာမယ်။ ဒီနောက် တော့...ဘလာ ဘလာ ဘလာ...။

အတိတ်က လှည်းတန်းဟာ အပ်ကြောင်းထပ်နေတဲ့ ဓာတ်ပြားလိပ် လွမ်းလို့ ဖွင့်လိုက်တိုင်း ဘာမှ တက်မလာတော့ဘူး။ ဘာမှ မဖတ်တော့ဘူးလေ။ အလွန်အကျွံ ဆောက်လုပ်ရေးခေတ်ကြီး ပြီးသွားကတည်းက လှည်းတန်းမှာ လွမ်းစရာဆိုလို့ ဘာမှ

မကျန်ရစ်တော့ဘူး။ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ ဘာအမှတ်အသားမှ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူ
 ကို ဘယ်သူမှ မသိတော့ဘူး။ ဓ လွှာကနေ ငြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး ခုန်ချတဲ့ မိန်းကလေးဟာ
 ဘယ်ကလာလဲ ဆိုတာ မသိဘူး။ ချစ်သူမိန်းကလေးကို ဓာတ်ဆီလောင်း မီးရှို့ရက်တဲ့
 ချာတိတ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိဘူး။ တိုက်လှေကား သံပန်းတံခါး အမြဲပိတ်ထားရ
 တယ်။ တိုက်ခန်းတံခါးတွေ သော့အထပ်ထပ် ခတ်ထားရတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ CCTV
 တပ်ထားရတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ FB ပေါ်တင်ပြီး ဖွမယ့်သူတွေ ရှိနေတယ်။ နေရာတိုင်း
 မှာ လက်ကမ်းကြော်ငြာစာရွက်တွေ ပလုပ်နေတယ်။ ကျွဲကောင်အုပ်ကြီးနဲ့ တူတဲ့
 လူတွေဟာ နေ့နေ့ညည လှည်းတန်းရင်ဘတ်ထဲမှာ ပြုကျလို့။

တစ်ခါ တစ်ခါ လှည်းတန်းကို မျက်စိလည် လမ်းမှာပြီး ရောက်လာတဲ့၊
 တစ်ခေါင်းလုံး မီးချောင်းတွေ လင်းနေတဲ့၊ ဟိုးတုန်းက လှည်းတန်းသားဟောင်းကြီးက
 ကန်ထရိုက်တိုက် လှေကားရင်းမှာ ထိုင်ပြီး တက်ပလက်ပြားပွတ်နေတဲ့ ချာတိတ်လေးကို
 မေးတယ်... “ဒါလှည်းတန်းလား...ဟင်” တဲ့။

ညပွင့်ခူး

ကဆုန်မိုးပြေးတပြိုက်နှစ်ပြိုက် ရွာလိုက်သည်နှင့်ပင် ပက်ကြားမြေမာအက်ကွဲများပေါ် အသက်ဓာတ်ကလေးများ တစ်ဖန်နိုးလာသည့်ပမာ မြက်သားဖွေးဖွေး စုစုရုံးရုံး တို့ကို ဟိုနားသည်နား စတင်မြင်တွေ့ရလေပြီ။ ထိုကရုန်းပင်လေးများနှင့် ကုလားခတ်တက် ပင်လေးများမှာလည်း ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာမှ ထွက်လာသကဲ့သို့ လယ်ကန်သင်းရိုးများ တလျှောက် အုံနှင့်ကျင်းနှင့် မင်းမှုဖို့ တာစုနေလျက်ရှိတော့၏။ တမျှော်တခေါ် ရှုမဆုံးနိုင်သည့် လယ်တောဆီမှ မြေသားနဲ့ သင်းသင်းသည် မုတ်သုံကြိုသည့် တောင်ခွင်လေရူး မြူးလိုက်တိုင်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် သင်းလျှောက်နေသည်။ ရေစပ်စပ် တင်ကျန်ခဲ့သော ကွင်းထဲရိုးထဲတွင်တော့ ဖားအော်သံများနှင့် ပိုးကောင်မွှားကောင်လေးများ၏အသံများ ညစ်နွံ နေလေပြီ။ တစ်နေ့လုံး ဖုံအလိမ်းလိမ်း တက်ခဲ့သည့် ဆေးရိုး၊ သရက်၊ ကုက္ကို၊ ရေသဖန်းပင်များနှင့် အခြား ပင်ကြီးပင်ငယ် ဟူသမျှ ရွက်နုများ ထိုး၍ စိမ်းစိုသစ်လွင် တောက်ပနေသည်မှာ ရွှင်မြူးဖို့ပင် ကောင်းနေသည်။ ကောင်းကင်တခိုတွင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကြီးများ အုံ့ခဲပိုင်းပြနေကာ သခွပ်ပင်ခြေရင်းမှ အဖူးပြေ၍ နိုးလာသော အသူရာနတ်စစ်သည်တို့၏ စစ်အိမ်မောင်းသံများကား တစ်ချက် တစ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထစ်ချွန်း ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။ မကြာမီ မိုးတဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းသော ထွန်ချရာသီ ရောက်လာပေတော့မည်။

အမေသည် ကလေးတို့ ကောက်ယူလာသည့်၊ ရွာလမ်းတလျှောက် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြော့ခဲ့သော သရက်ကင်းလေးများကို ဆားရေစိမ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ဈေးရိုးရိုးထဲ လှည့်ရောင်းသည့် အိုးလှေသီမှ ဝယ်ယူထားသည့် အညာစဉ့်အိုးလေးကား တစ်မိုးစာအတိုအမြုပ်အတွက် တာဝန်ယူရပေတော့မည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှ ကင်ပွန်းချိုကြီးကလည်း ဟည်းထလျက်၊ ပီလော၊ မှိုနုတို့နှင့် ချဉ်ပေါင်းရိုင်းပင် ပြိုင်းရရိုင်းတို့မှာ မိုးကိုကြိုလျက်ရှိသည်။ အောက်ချင်းလေးပင် ရွာကလေးလည်း ထွန်ချရာသီ ရောက်တော့မည်မို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ရှိနေသည်။ ပျိုးကြဲကောက်စိုက်ရန် အနီးအနားတဝိုက် လယ်ကူလီနှင့် ကောက်စိုက်သမများအား ချိန်းရ ချက်ရ ကိစ္စရပ်များနှင့် မအားလပ်အောင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့လုံးချိုင်ထားသည့် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတို့ကို အိမ်ရှိလူကုန်တက်သုတ်ရိုက်ခြမ်းရင်း

ဖွဲ့ရင်း နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် လင့်စင်များပေါ် ရွှေပြောင်းရသည်လည်း ပါသည်။ လျှာနာ
 ရွာနာ နွားမမာကျွန်းလျှင်လည်း မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ ဆေးဆရာကို လှေနှင့် သွားပင့်ရ
 သည်လည်း ပါသည်။ ပွက်ညက်များနှင့် ဖာထားထေးထားသည့် နှစ်နှစ်လှေကို ကွင်းထဲ
 တလင်းထဲရှိ နွားတင်းကုပ်အပေါ်ဆင့်မှ အောက်သို့ချရသည်လည်း ပါသည်။ ဓာတ်မြေ
 ဩဇာ၊ ဖျိုးစပါးနှင့် အမတော်ချေးငွေကိစ္စများအား ရေခွေးဖူးဖူးပူတ်ရင်း အာပေါင်အာရင်း
 ငြင်းရ ခုံရသည်လည်း ပါသည်။ ထိုကြားထဲ အမိုးများပေါက်ပြဲနေသည့် ကိုယ်ထူကိုယ်ထ
 အခြေခံအလယ်တန်း ရွာကျောင်းလေးအတွက် ရတက်မအေးရသည်များလည်း ရှိလာ
 သည်။ အဖေသည် ဖလံထည်အင်္ကျီ ကုတ်ပေါက်ပြဲကြီး ဝတ်လျက် ကြေးရေတတ် ရွာသူ
 ကြီးဟောင်း ဘိုးထွန်းလှအိမ်ဖက်သို့ သွားသည်။ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း တိုင်ပင်
 ဆွေးနွေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဂျပန်ခေတ်မီခဲ့သော ဘိုးထွန်းလှသည် အာဏာမရှိတော့
 သော်လည်း ဩဇာက ကြီးမားတုန်းပင်။ အဘိုးဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ရွာလုံး ဖိန့်ဖိန့်
 တုန်အောင် ကြောက်ရသည်။ မြို့မှ ရံဖန်ရံခါ လာတတ်သော ပါတီယုနစ်ဥက္ကဋ္ဌသည်ပင်
 အဘိုးကို ဂါဝရ ဝင်ပြုရသည်။ ရွာထဲမှ တိတ်တိတ်ပုန်း အရက်သမားများမှာ အဘိုးလာ
 သည် မြင်သော် အဝေးမှကွေ့ရှောင်၏။ ထို့အတူ ကြက်သမား ဖဲသမားများလည်း အဘိုး
 ဆိုသည့်အသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် အရှိရှိ လှူချင်းခွဲ၍ အဝေးသို့ရှုရလေသည်။ အဘိုး၏
 ကြိမ်ကား အရွယ်မရွေး အကြောင်းမရွေး အချိန်မရွေး ကျောပြင်သို့ ကျလာနိုင်သည်
 မဟုတ်ပါလား။

ကလေးတို့ကား အဘိုးအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာ ဆော့ကစားတတ်သည်။
 တစ်ခါတရံ အဘိုးကျွေးသော ထန်းလျက်ခဲများ ဓားရတတ်သည်။ အဘိုးမြိုင်းထဲမှ
 တွင်းရေသည် အမြဲတစေ ကြည်လင်အေးမြနေပြီး ထိုရေတွင်းနား တဝိုက်တွင် ဖလံ
 တောင်မွှေးပင် စုစုလေးများ ပေါက်နေတတ်သည်။ အဘိုးအိမ်ပိုင်းထဲတွင် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်
 တို့က အုပ်မိုးဝေဆာလျက် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် နေပြောက်ကလေးများ ဖြာဆင်းနေ
 တတ်သည်။ ကလေးတို့မိသားစု မြို့ကြီးမှ ပြောင်းလာခါစ ရက်များတွင် အလယ်တန်း
 ကျောင်း အပေါ်ထပ် အဖေရုံးခန်းနားက အခန်းတွင် နေကြရပြီး အဘိုးရေတွင်းတွင် ရေ
 သွားသွားချိုးရသည်။ နောင် ရွာအစွန်ကွင်းစပ်နံ့သေး ဝါးကြမ်းခင်း ထရံကာ တံအိမ်လေး
 ဆောက်လို့အပြီးတွင်တော့ အိမ်ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဦးမန်းသေးဥယျာဉ်ခြံထဲမှ မြေစိုက်
 တွင်းလေးကို ချိုးရေ သုံးရေအတွက် အားကိုးရတော့သည်။ သောက်ရေအတွက်တော့
 ရွာအစွန်အဖျားက အဘိုးထွန်းလှ၏ညီ အဘိုးစံလှရေတွင်းတွင် သွားခပ်ရသည် မဟုတ်
 လား။

(၂)

မျှော်လင့်မျှော်ခဲ မိုးကား ဖြိုင်ဖြိုင်ကြီး ရွာလေပြီလေ။ သိန်းသန်းရာချီသည် မိုးရေမိုးပေါက်များက သက်ငယ်ခေါင်မိုးပေါ် တပျော်တပါး အုံနှင့် ကျင်းနှင့် ကျလာသော အခါ ကလေးတို့မှာ မနေနိုင်တော့ပဲ ကျောင်းစာအုပ်များပစ်ချလျက် အဝတ်ပလာချွတ်ပြီး မိုးရေထဲ ပြေးထွက်ကြတော့၏။ အမေသည် နောက်တွင် မြည်တွန်တောက်တီးရင်း စီးဖိုထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ညီမငယ်လေး တစ်ယောက်သာ အမှေကိုကူ၍ ကင်ပွန်းရွက်များ ပိုင်းခြွေပေးနေသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ရွာလမ်းတလျှောက်တွင် လူသူကင်းရှင်းနေသည်။ ကလေးတို့သည် အဖေကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဦးစွာ ပထမပြေးကြသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဖွေးဖွေးလှုပ် ကြွနေသော သရက်သီးများကား စားလို့ကောင်းသည် မဟုတ်လား။ ကလေးတို့ ရောက်လာပြီး မကြာမီ ရွာခံကလေးများဖြစ်သည့် ကျောင်းစောင့်ကြီး မန်းနီကောလား၏ သား စဝင်းထိန်နှင့်၊ ဆရာမနော်စီစီလျားတို့၏ သား စစတီဗင်တို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့က ကလေးတို့နှင့် ရွယ်တူ ကစားဖက်များဖြစ်ကြသည်။ မကြာမီ ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှ ဘောလုံးကို ယူ၍ ဘောကန်ကြလေသည်။

အဖေသည် ရုံးခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော်လည်း ကလေးတို့ကို အိမ်သို့ စောစောပြန်ရန် မှာလိုက်၏။ နွေခေါင်ခေါင်တုန်းက ပက်ကြားအက်များနှင့် ခြောက်သယောင်းခဲ့သော ကျောင်းရှေ့လယ်တောထဲ ရေတဖွေးဖွေးကို မြင်ရတော့ ဘောလုံးကန်နေသည့် ကလေးတို့သည် ချောင်းရိုးထဲ လှေစီးရန် အကြံရလာကြသည်။ ကျောင်းစောင့်ကြီး မန်းနီကောလား၏ သားက ရိုးထဲမှာ လှေစီးရင်း ညံ့ပွင့်ခူးရအောင် ဟု ပြောသည့် အခါ ကလေးတို့တသိုက် တိုင်ပင်ထားသည့်အလား ဆောင်ပုံတံတားအိုလေး ဖြတ်လျက် ချောင်းရိုးအထက်ဆီသို့ ကဆုန်ပေါက် ပြေးကြတော့သည်။ ရေဖွေးနေသော လယ်ကွင်းထဲတွင် လယ်ထွန်နေသော ရွာကာလသားကြီးက “ဝေး . . . ဆရာဖတ်တူ ဖိုးခွား . . . နကလေးလှိုင်” ဟု လှမ်းပြောသောအခါ “အောင်လုပို . . . မန်းရေ” ဟု ပြိုင်တူ ပြောပြီး ဆက်ပြေးကြသောအခါ ရယ်မော၍ ကျန်ခဲ့သည်။ မြို့ကကလေးတွေ ဒေသီယစကား ပြောတတ်ပြီကော။ နန့်လှအေးတို့ အိမ်ရှေ့ ချောင်းရိုးအဆုံးရောက်တော့ ကလေးတို့အားလုံး ရေထဲ ဒိုက်စင်ထိုး ဆင်းကြပြီး ရေကူးကြသည်။ ထို့နောက် ရေထဲမှ ပြန်တက်၍ နန့်အယ်လီဒဘတ်တို့ အိမ်ဝင်းထဲမှ ဖြတ်ကာ ဘိုးစံလှ၏ ရေတွင်းလေးရှိရာ တောတန်းစုလေးဆီ ဆက်လက် ချီတက်ကြသည်။ ထိုရေတွင်းလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေများပေါင်းလျှံအောင် ပြည့်နေသည့် ရိုးကလေး ရှိသည်လေ။ ရိုးကလေးကား ဟိုး မျက်စေ့တဆုံး ကျယ်ပြောလှသည့် လယ်တောပြင်ကျယ်ထဲ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်အထိ ရှည်လျား

မည် မသိနိုင်အောင် ရှိသော်လည်း အဝေးမှ ရေနက်သော ဗျိုက်တောတွေအထိ ရောက် နိုင်သည်ဟု ဘိုးစံလှတို့အိမ်မှ စာရင်းငှားကြီးတစ်ယောက်က ကလေးတို့ကို ပြောဖူး သည်။ ထိုစဉ်က ရိုးကလေးမှာ ရေစပ်စပ်မျှသာရှိ၍ ယခုကဲ့သို့ရေပြင်ကြီးဖြစ်မည် မထင် ထားပဲကိုး။

ရိုးကလေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်တော့ ညံတောချုံကြီးတွေ ဟည်းထနေ ရာ ဘယ်မှဆုံးနိုင်တော့အံ့ ဟုပင် ထင်ရလေသည်။ နွေခါတုန်းက ညှိုးသွေနေသော ချုံတော တစ်ခုမျှထက် မပိုသော ညံပင်တို့သည် တစ်မိုးသစ်သည်နှင့် စိမ်းစိုသစ်လွင် သည့် ဝတ်စုံသစ်ကို ဆင်မြန်းထားလေပြီကော။ ညံပွင့်ဝါဝါလေးများက ညံပင်များပေါ် တွင် အခဲလိုက် အပြုတ်လိုက် ဝင်းဝင်းလှုပ်နေသည်။ စတတ်ငင်က ရေစပ်နားတွင် ဝါးပိုးဝါး ထိုး၍ ချည်ထားသည့် လှေကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ လှေကား ဝမ်းပေါက်ပရေနှင့် မိုးရေ ထဲ တစ်ဝက်လောက် မြှုပ်နေသည်။ လှေထဲက ရေခပ်ထုတ်၍ ရေလယ်ဖက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး အပြိုင် လှေဆီ ရေကူးကြပြန်သည်။ ရောက်နှင့်သောသူက လှေပေါ် မှ လက်ကမ်း၍ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆွဲတင်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက် တက်လိုက်သည်တွင် လှေတိမ်းမှောက်သွားရာ အားလုံး "ဟေး" ဟူ၍ ရယ်မောပြီး ပြိုင်တူ ခုန်ဆင်းကြသည်။ လှေကို ရေထဲ၌ပင် ပြန်တည်သည်။ မျောသွားသည့် သစ်သား ပက်ခွက်ကို လိုက်ဆယ်သည်။ ရေကို ပြန်ခပ်ထုတ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် လှေပေါ် ပြန်တွယ် တက်ကြသည်။ အားလုံး လှေပေါ်ပြန်တက်ပြီးသော် အဘိုးစံလှအိမ် လှော်တက် သွားငှား သော တစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ရိုးကလေးထဲတွင် စတင်၍ လှေကလေးကို လှော်ခတ်လိုက်သည်။ မိုးဇာပီးလျ လွှမ်းခြုံထားသော ခင်တန်းညိုညို၊ နောက်ခံသည့် ဝသန္တပန်းချီကားကြီးထဲ ကလေးတို့ လှေကလေးက ချာလည်ချာလည်နှင့် ရွှေခွဲပဲပြီလေ။ ရေရိုးတလျှောက် မိုးသီးမိုးပေါက်တို့က စိပ်စိပ်သည်းသည်း ရွာချလိုက်တိုင်း တက်ရေနှင့် မိုးရေတို့ ပေါင်းဆုံတွေ့၍ ဝိုင်းစက်စက် လှိုင်းဂယက်တို့သည်လည်း စီးချင်းထိုးနေသကဲ့ သို့ပင်။ ရိုးနှင့် လယ်ကန်သင်းများမှာ ရေအတိနှင့်၊ ညံပင်တို့သာ မရှိလျှင် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ရေပြင်ကျယ်ဟုပင် ထင်ယောင်မှားနိုင်ပါသည်။

ကလေးတို့သည် ဝါထိန်နေသည့် ညံပွင့်များကို ခူးသည်။ အရွက်နုနုများ ပါသော ရိုးတံများကို ချိုးသည်။ ဟိုချုံတိုးလိုက် ဒီချုံတိုးလိုက်နှင့် လက်မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ လှေဝမ်းထဲတွင်လည်း ညံပွင့် ညံခက် ညံခိုင်များ ပြည့်မှောက်လာသည်။ လှေက ရေမလုံသောကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်က ပက်ခွက်ဖြင့် မနားတမ်း ခပ်ထုတ် နေရစဉ် ကျွန်ကလေးများက ညံကိုင်ခြုံများကြားထဲ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ညံပွင့်တို့

ကား ခူးလိုမဝနိုင်လေပြီ။ ထိုသို့ ကလေးတို့တစ်သိုက် ညံ့ပွင့်များ မဲ၍ခူးနေခိုက် ရိုးချောင်း
 လေးထဲမှာ ပျိုးထုံးများ မျှောလာသူမှာ မန်းပလိမ်တိန်ပင်ဖြစ်သည်။ မန်းပလိမ်တိန်သည်
 ရေထဲတွင် ခေါင်းဖော်၍ ပျိုးထုံးများကို ရှေ့မှရွဲသည်။ သူ့နောက်တွင် ပျိုးထုံးများက တသီ
 တသန်းကြီး ပါလာသည်မှာ ပျိုးထုံးစစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာသည်နှင့်ပင် တူလှသည်။
 ဟေး . . . ကောင်လေးတွေ ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ လှမ်းအော်တော့ ကလေးများက
 ရေထဲသို့ တဖွမ်းဖွမ်းနှင့် ခုန်ချပြန်သည်။ “နောက်က နည်းနည်းတွန်းပေး” မန်းပလိမ်တိန်
 က လှမ်းအော်သည့်အခါ ကလေးများမှာ ပျိုးထုံးဖောင်ကြီးဆီသို့ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်ကူးကြ
 သည်။ ပေါလောပေါ်နေသော ပျိုးထုံးပေါ်သို့ မရမက တွယ်တက်သော အခါ အချို့အထုံးများ
 ရေထဲသို့ နစ်ကုန်၏။ ထိုရေထဲ နစ်သော ပျိုးထုံးများကို အသာပြန်ဆယ်ကာ ထိုအပေါ်တွင်
 ဝမ်းလျားမှောက်၍ လိုက်ကြသည်။ အငယ်တစ်ယောက်က လှေဆီ ပြန်ပြီး နောက်မှလှော်
 ၍ လိုက်သည်။ ပျိုးထုံးစစ်တပ်ကြီးမှာ ရိုးထဲတွင် တရွေ့ရွေ့ချီတက်နေသည်။ ကလေးတို့
 ကတော့ ထိုပျိုးထုံးစစ်တပ်ကြီးကို ကွပ်ကဲသော ခိုလ်ချုပ်ကြီးများပင်ဖြစ်သည်။ တချို့
 ပျိုးထုံးများက ညံ့ကိုင်များနှင့် ပြိ၍ ကျန်နေခဲ့တတ်သည်။ စတီဗင်က ခွစီးလာသော ပျိုးထုံး
 အုပ်ကြီးပေါ်မှ နောက်ကျွမ်းထိုး၍ ထိုပြိကျန်ခဲ့သော ပျိုးထုံးများကို သွားသွားဆယ်သည်။
 ကလေးတို့လည်း သူ့ကို အားကျသဖြင့် နောက်ပြန်ကျွမ်း လိုက်ထိုးကြရာ ရိုးထဲတွင် ရေ
 တဖွမ်းဖွမ်းနှင့် ဆူပွက်ညံ့နေတော့သည်။ ဦးကြီး မန်းပလိမ်တိန်မှာတော့ ဟိုးရှေ့ဝေးဝေး
 သို့ပင်ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုသို့ပျိုးထုံးများနှင့် မြူးတူးပျော်ပါးလိုက်လာကြသော ကလေး
 တို့သည် များမကြာမီ ပျိုးထုံးစီးတမ်း ကစားခြင်းထက် ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာကို တွေ့လိုက်
 ကြသည်။ ဖိုးလိုကိုတို့သားအဖ လှေတစ်စင်းနှင့် မြူးများ လိုက်ဖော်နေသော မြင်ကွင်းပင်
 ဖြစ်သည်။ မြန်ဆန်သွက်လက်သော စတီဗင်သည် ပျိုးထုံးစီးခြင်းကို ချက်ချင်း စွန့်လွှတ်
 ၍ ဖိုးလိုကိုတို့လှေဆီ ခေါင်းကလေး ဖော်ရုံမျှ ရေကူးသွားသည်။ ဖိုးလိုကိုတို့ လှေမှာ
 ရေခါးလယ်မြပ်သည့် လယ်ကွင်းထဲတွင် ရှိနေသောကြောင့် စမ်းလျှောက်သွားရုံမျှဖြင့်
 ရောက်နိုင်သော်လည်း ကလေးတို့က စတီဗင်လို ရေကူး၍ လိုက်သွားကြသည်။ ရိုးရှေ့နှင့်
 လယ်ကွင်းထဲက ရေ တဆက်တည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ နောက်မှ ညံ့ပွင့်အပြည့်
 နှင့် လှေကလေးကလည်း ချာလည်ချာလည်နှင့် လှေဦးတိုက် ပါလာသည်။ ဖိုးလိုကိုက
 လှေဦးတွင် ထိုင်ရင်း တိုင်စိုက်၍ မှတ်ထားသည့် မြူးများကို တစ်လုံးချင်း ဖော်နေ၏။
 ရေထဲမှ မြူးများဖော်၍ လှေဝမ်းထဲ သွန်ချတိုင်း တဖျတ်ဖျတ်ခုန်နေသော ငါးများနှင့် လယ်
 ပုစွန်လုံးများက ကလေးတို့အတွက် အားရစရာဖြစ်နေသည်။ ဟိုမှာတစ်ကောင် ဒီမှာ
 တစ်ကောင်နှင့် အော်ဟစ်ကြသည်။ တချို့မြူးထဲတွင် ရေမြေ့များ ပါလာတတ်ရာ ဖိုးလိုကို

၀
၀

မှာ ရေထဲသို့ ပြန်ပြန်လွတ်ရာ ကလေးတို့လည်း ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ပါလာသည့် လှေပေါ် ပြန်တက်ကြသည်။ ဖိုးလိုကိုသည် မြို့များကို ရေထဲသို့ ပြန်ချပြီးနောက် ကလေး တို့အိမ်အတွက် ဟင်းစားအဖြစ် ငါးများထည့်ပေးလိုက်သည်။ စတီပင်က ညှိမီးတစ်ချောင်း တွင် ငါးများကို သီချိုလှေဝမ်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဖိုးလိုကိုတို့လှေကလေး ဖျိုက်တော များဖက် လှော်ခတ်သွားတော့မှ ကလေးတို့လှေကလေးလည်း ရိုးဖက် လှေဦးလှည့်လိုက် တော့သည်။ မိုးကား ပါးလျားစပြုလာသည်။ လှော်တက် ကိုင်ထားသော အကြီးကောင် လေး၏ လက်ချောင်းလေးများမှာ ပဲကြီးရေပင် တွန့်နေတော့သည်။

အဖေသည် ကလေးတို့တစ်သိုက်ကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုနှင့်နေသည်။ ညံ့ပွင့်များ တပွေ့တပိုက်အပြင် ညှိမီးနှင့်သီထားသည့် လယ်ငါးပြေမ များက ရိုးထဲသို့ သွားခဲ့ကြောင်း ငြင်းမရသည့် သက်သေများပင် ဖြစ်နေသည်။ ကလေးတို့ သည် တားမြစ်နယ်မြေစီသို့ သွားခြင်း မဟုတ်ပါလား။ စစ်ဆေး မေးမြန်းသံများနှင့် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ပါလဲ မေးသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ အဖေသည် ကလေးတို့ အတွက် အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်သွားပုံရသည်။ ကလေးတို့မှာ ရေကူးဝမ်းသော ဖျိုကလေးများ ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်စားမိဟန်မရှိပေ။ တင်ပါးများပေါ်သို့ တဖြန်းဖြန်းနှင့် တုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးသည့်နောက် အိမ်ရှေ့ဆေးရိုးပင်တန်း နောက်မှ ဦးမန်းသေး၏ ရေတွင်း ရှိရာသို့ သူ့ထက်ငါ အရင်ရောက်အောင် ပြေးကြသည်။ အရှိုးရာများကိုတောင် ပြိုင်လိုက် ကြသေးသည်ပဲလေ။

(၃)

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က သက်ငယ်မိုးပေါ် တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ကျလာပြန် သည်။ မီးဖိုထဲမှ ငရုတ်ဆုံထောင်းသည့် အသံ စည်းချက်မှန်မှန်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ ဒယ်အိုးထဲမှ ဆီသတ်သံ ကြားရပြီးနောက် မန်ကျည်းနှစ်ရည် လောင်းထည့်လိုက်သဖြင့် တရဲရဲအသံများ ငြိမ်သက်သွားကာ ဟင်းရည်ပွက်သည့် အသံလေးသာ မရှေးမနှောင်း ထွက်လာသည်။ များမကြာမီ မဆလောနဲ့လေးက တစ်အိမ်လုံး သင်းပျံ့လာသည်။ အဖေ သည် မှန်အိမ်ကို ထွန်းရင်း ထုတ်တန်းတွင် ချိတ်လိုက်သည်။ အပြစ်သား ကလေးတို့ တစ်သိုက်မှာ စားပွဲဝိုင်းကြီးပေါ်တွင် ရေနံဆီမီးခွက်နှင့် အိမ်စာများ လုပ်သယောင်၊ စာအုပ် များ ရှာသယောင် လုပ်နေရင်း ညစာကို မျှော်နေကြသည်။ များမကြာမီ ဝမ်းဗိုက်တစ်ဝိုက် နှင့် စောင့်မျှော်နေသည့် အချိန်ကား ရောက်လာလေပြီ။ အမေက နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် မှ ထမင်းဖလုံနှင့် ဟင်းများကို အိမ်ရှေ့သို့ သယ်ရန် ခေါ်လိုက်ချိန်တွင် ဝါကြမ်းခင်းတို့

တကျီကျီမြည်အောင် ပြေးလွှားသယ်ကြတော့သည်။ ပီးရောင်မိုန်မိုန်အောက်မှ ထမင်းပိုင်း အလယ်တွင် လယ်ငါးပြေမ ဆီပြန်ဟင်းက အငွေ့တလူလူနှင့်၊ သရက်သီးထားရေစိမ်းနှင့် ဘောလည် ငဝီရည်ကျီမွှေးမွှေးမှာ အတွဲအဖက်ညီပေစွ၊ ထို့ထက်ပို၍ ထမင်းမြိန်ရန် အတွက်မှာတော့ လင်ပန်းထဲမှ ရေနွေးဖျောထားသည့် ညံ့ပွင့်ဝါဝါတို့ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဖေနှင့် အမေသည် ခေါင်းမဖော်အောင် စားနေသည့် ဟောင်နှမ ငါးယောက်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။ အပြင်ဖက်တွင် မိုးက သည်းသည်းမဲ့မဲ့ ရွာ၍နေတော့သည်။

မင်ခြစ်

ဟိုးအရင် အလွင့်တွေထဲ ပွင့်ဝေခဲ့တုန်းက မြို့လယ်ခေါင် တိုက်ကြိုတိုက်ကြား လှန်းထားတဲ့ အဝတ်တန်းတွေ၊ ငါးအရိုးနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတဲ့ အင်တီနာတိုင်တွေ၊ စပရိန် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေတဲ့ ဆိုဗာနဲ့ အပေါက်အပြဲတွေကြား ဖြာကျနေခဲ့တဲ့ နေရောင်ကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ မွန်းလွဲနေဟာ အုတ်ရိုးနီနီနံရံတွေနဲ့ တရုတ်ကပ် ပြတင်းပေါက် ညိုညိုညစ်ညစ်တွေဆီက တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ခွာနေတုန်း နေရောင်ကွယ်သွားတဲ့ ဆင်ဝင်မှောင်ရိပ်တွေမှာ ဒါမှမဟုတ် ဝရံတာထောင့်မျိုးတွေမှာ အေးအေးလူလူ ငိုက်မြည်းနေတဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီးတွေ၊ တစ်နေရာမှာတော့ တဖျစ်ဖျစ် လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ အမွှေးတိုင်အနံ့အသက်တွေနဲ့ လမ်းပေါ်က ဝန်တင်တွန်းလှည်းတွေရဲ့ တကိုမ်းကိုမ်းမြည်သံတွေ၊ လမ်းတွေပိတ်လို့ ကားတွေဆီက ဒေါသတကြီးမြည်နေတဲ့ ဟွန်းသံတွေ၊ ပျံ့ကျဈေးသည်တွေရဲ့ ပွက်လောရိုက်နေတဲ့ ဈေးရောင်းသံတွေ၊ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတွေနဲ့ တိုက်ကြိုတိုက်ကြားက သေတင်းကုပ်တချို့ကို ငေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရတာ အရသာတစ်မျိုးပေါ့။ လက်ထဲမှာ စီခြောက်ဆယ် မစ်ဇယ်လ်တီတ်ခွေ အလွတ်ကလေး ကိုင်လို့၊ တစ်ခါတလေ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ရဲ့ ရှေ့စာမျက်နှာဘက်ဆီမှာ ပါလာတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကလည်း ပုံနှိပ်မင်နဲ့ တသင်း သင်းနဲ့လေး။ သုံးဆယ့်ငါးလမ်းထဲက မျိုးမျိုးတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော် ရင်းနဲ့ပဲ ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်လုံးကို မျက်စိမှိတ်၊ အသက်အောင့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့လိုက် တာ ဒီနေ့ပြီးရင် နောက်နေ့၊ နောက်နေ့ပြီးရင် နောက်တစ်နေ့ မှန်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငေးရင်း။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း။ ကားတွေ တိုးစီးရင်း။ ပိုက်ဆံလိုက်ချေးရင်း။ စတုဒီယိုတွေထဲ မှာ နေ့မအိပ် ညမအိပ်နဲ့ ချောက်ကမ်းပါးထဲလွင့်ပစ်ရမယ့် အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း။ မြင်းတစ် ကောင်နဲ့ ဘုရင်မကို ဖမ်းရင်း။ လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်ကို သောက်ရင်း ဟိုကောင် တော့ ဘာဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကောင်တော့ မြောင်းထဲမှာ စတဲ့ အတင်းအဖျင်း တီးလုံးကလေး တွေနဲ့ ဘဝဟာ မျို့ခဲသလို ခါးခဲသလိုလို့။

သီချင်းစာသားအကြမ်းကလေးတွေ ဟိုခြစ်သည်ခြစ်နဲ့ ဂီတာကော့ဒ်တစ်ခုပေါ် မျက်စိမှိတ်ခန့်ချလိုက်တော့ ထပ်ခိုးမှောင်မည်းမည်းလေးလည်း နေ့ညအမှောင်ထဲက

တောဘူတာရုံကလေး ဖြစ်လိုက်၊ ရေဖွေးဖွေးနဲ့ ကမ်းနီရွာကလေးဖြစ်လိုက်၊ လေထဲမှာ ကြွေရွက်တွေဝေနေတဲ့ တောလမ်းအိုအိုကလေး ဖြစ်လိုက်နဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်လူငယ်ဘဝဟာ တရားမျှတစွာ ဖူးပွင့်ခွင့်ရခဲ့ရဲ့လား။ တကယ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရဲ့လား။ မုန်းစရာကောင်းလောက် အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နှစ်သိမ့်ခဲ့ရတာတွေ၊ မပုံမရဲ တံခါးသွားခေါက်ခဲ့ရတာတွေ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်ချင်ယောင် ဆောင်ရတာတွေနဲ့ အလိုမတူပဲ ပေါင်းသင်းခဲ့ရတာ ကြာ ပြီ ဆိုတော့လည်း ခေါက်ရိုးက ကျိုးနေပြီလေ။ ညလုံးပေါက်ဖွင့်တတ်တဲ့ လမ်းဘေးကမ်း ဆိုင်ကလေးတွေမှာ ထိုင်မယ်။ ကတ်ကိုဘိန်းအကြောင်း ပြောမယ်။ မိုးဖွဲကလေးတွေ ရွာနေတဲ့ စစ်အေးခေတ် နောက်ဆုံးနေ့အကြောင်း ပြောမယ်။ အတန်းထဲက ကောင်မ လေးရဲ့ ကျစ်ဆံပြီးကလေးအကြောင်း ပြောမယ်။ ကွဲကွာသွားသူတွေအကြောင်း ပြော မယ်။ ဆာလောင် မွတ်သိပ်သမျှတွေ ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ စီးကရက်မီးစိုးတိမ်တိုက်တွေ နောက် စီးမျော ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရတာတွေ တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းကလေးရဲ့ ကြယ်စုံမြူးတဲ့ အိမ်ပြန်ချိန်ညတွေထဲ ဝါယောင်းခြောက်သွေ့တဲ့ ဝါးရွက်တွေ တိတ်တဆိတ် ကြွနေပုံကို အသာ ရပ်ငေးခဲ့မိတာတွေ၊ ကတ်ထူစက္ကူပုံးထဲက ဝါကျင်ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ချင်း ထုတ်ထုတ်ကြည့်ရင်းနဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ နှစ်ကာလတွေအတွက် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချခဲ့ရတာတွေကို ပြန်တွေးတိုင်းသည် အမှတ်ရရှိမှုတွေထဲမှာ စိတ်စို အေးမြမှုတမျိုး မထင်မှတ်ပဲ ရှိနေသေးပါလား။ ဝရန်တာကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင် ပယ်ရုံ လေး တစ်ရုံနဲ့ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဓာတ်တိုင်အိုကလေးကို နွေနေ့မိုးမိုး တွေနေရတယ်။ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း တက်နေတဲ့ မှန်တွေပေါ်မှာ ကလေးတွေ ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်ရေး ထားတတ်တဲ့ ကားအစုတ်တစ်စင်း ရပ်ထားတတ်တယ်။ ကျီးကန်းတွေ တအာအာ အော်မြည်နေတဲ့ နွေလယ်ခင်းတွေဟာ ငြိမ်သက်နေတတ်တယ်။ အရာရာဟာ မနေ့က အတိုင်းပဲလို့ ထင်နေတတ်တဲ့ မလိမ်မိုး မလိမ္မာစိတ်ကလေးနဲ့လည်း တစ်ယောက် ယောက်ကို မျှော်နေတတ်ခဲ့တယ်။

ယောက်လမ်းထိပ်ဘက် ဘဝကို နေရာရွှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက် ကပ် ကာလကြီးအတွင်းတုန်းက တစ်နေ့ကို လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်သောက်တယ်။ ဂျာနယ် ငါးစောင် ဝယ်ဖတ်တယ်။ အဲရစ်ကလပ်ပတန်ရဲ့ နယူးယောက်လိုက်ရှိုးအရွေ့ ဝယ်ကြည့်တယ်။ စာအုပ်အဟောင်းတန်းမှာ စာအုပ်ဝင်ဖွဲ့တယ်။ ညနေရောက်ရင် ပန်းဆိုး တန်း အောက်ဘလောက်က ဘီယာဆိုင်ကလေးထဲမှာ အမြှုပ်ဖြူလွလွကို ဖွဖွစုတ်ရင်း ညနေမီးရောင်တွေကို ငေးတယ်။ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်ကို အလိုမတူပဲ နှိုက် မြည်းကြည့်တယ်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စကားလုံးတွေ ပိုဖောင်းပွလာတယ်။ အလို

ရမ္မက်တွေ ပိုကြီးကြီးလာတယ်။ ရန်သူရော မိတ်ဆွေရော ပိုများများလာတယ်။ ဘဝနေဟန်တွေ၊ အနုပညာပုံစံတွေ၊ သတင်းတင်ဆက်မှုတွေနဲ့ လိင်ဖျော်ဖြေရေးပုံစံတွေ ပြောင်းလဲနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်မိတော့ ဆင်ဌာကနေ ဂင်ဇာအထိ၊ မက်ဟင်တန်ကနေ ရီရိုဒီဂျနေရိုး အထိ၊ မဟာချိုင်ကနေ လှိုင်သာယာအထိ ဘယ်ကြည့်ကြည့် နေဝင်နေထွက် ငွေနှောက်လိုက်နေခဲ့ကြတာတွေ၊ ပို့ကုန်တန်ဖိုးတွေ ထိုးကျလို့ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေ၊ လေးမန်းဘရားသား ပြိုတဲ့နေ့ ငှက်တွေအိပ်တန်းတက် နောက်ကျတာတွေ၊ ဆိပ်ကမ်းတွေမှာ ကုန်သေတ္တာတွေ စုပုံနေပြီး ဈေးကွက်တွေရဲ့ စားသုံးနိုင်စွမ်းတွေ ညှိုးလျော့သွားတာတွေ၊ အေမီချွာဆိုတဲ့ တရုတ်မရဲစာအုပ် လူပြော သူပြော များခဲ့တာတွေ၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပူချိန် ၄ ဒီဂရီ ပူနွေးလာမယ်လို့ ပြောခဲ့တာတွေ၊ နိကေးအီ အညွန့်ကိန်းက ငါးလအတွင်း အနိုင်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ ၃.၇ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ဈေးပိတ်သွားခဲ့တာတွေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂီတာအိုကလေးနဲ့ စိတ်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ ကန်စွန်းပလိန်း တစ်ပွဲနဲ့ ပွဲသိမ်းခဲ့ပါတယ်။ ၅၀ ကားကို ၅၀ တန်လေးပဲ ပေးစီးခဲ့ပါတယ်။ မိုးတွေရွာတဲ့အခါ ဆင်ဝင်တွေအောက် အများနည်းတူ မိုးခိုခဲ့ပါတယ်။ ငါးကင်နဲ့တွေ့ရဲ့ ဇျားယောင်းသွေးဆောင်မှုကို ကြုံကြံခံခဲ့ပါတယ်။ အိမ်နဲ့သင်းတဲ့ အိပ်ရာကလေးပေါ် ပျော်အောင် အိပ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်မရှိတဲ့ ရှောင်းတွေကို ငေးမောရင်း ပိုက်ဆံမကုန်တဲ့ ပြက်လုံးတွေ ပြက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ အိမ်နဲ့ညှိဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ပြောသလို "ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံးကမ္ဘာမှာ နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိုးဆုံးအချိန်မှာ" ဆိုသလိုမျိုးလေ။

သုံးကားပေါင်း မိုးအလင်း ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ခေတ်ကို ပြန်လွမ်းတဲ့အခါ ရေနံဆီလှည်းကလေးရဲ့ အသံကို ပြန်ကြားယောင်လာတယ်။ သမဆိုင်ကနေ နောက်ဆုံးထုတ်ခဲ့တဲ့ ငစိန်ဆန်ရဲ့ အောက်သိုးသိုး ဆိုရှယ်လစ်အနံ့ကို ပြန်မှတ်မိလာတယ်။ ကျေးလက်စရိုက်နဲ့ ရပ်ကွက်ကလေး၊ ကင်ဇိုအင်္ကျီ လီဇိုင်းဂျင်နဲ့ ရေဘင်တပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောသားတွေ၊ မုတ်ဘဲတွေ၊ ဘဝတွေနဲ့ ကော်မက်သာဇင် ပုလင်းလွတ်တွေထဲ အချဉ်ရည်ထည့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ယဉ်ကျေးမှုကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြန်မြင်ယောင်လာတယ်။ ငြိမ်းကျော်ဝတ္ထု၊ ငွေတောင်ဆေးပေါ့လိပ်၊ ပလေးဘွိုင်းသန်းနိုင်၊ သုံးရောင်မြယ် လက်ဖက်ရည်၊ ကျူရှင်လစ တစ်ဆယ်၊ သရီးစတက်ကေနဲ့ ကောင်မလေး၊ ဂုဏ်ရုံနဲ့ပြည်သူ့မှန်တိုက်၊ တချွင်ချင်နဲ့ ကားစပယ်ရာအိတ်ထဲက ငွေအကြွေသံ၊ စိန်ဂေါ်လီဂိုက်နဲ့ သံစွပ်လက်သီး၊ ကောင်စီရုံးရှေ့ ဓာတ်ကြိုးတွေပေါ် ဗြိတိသျှင်နေတဲ့ စွန်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံအောက် ရေခဲရေ၊ ဗန္ဓက သင်္ဘောနဲ့ ကီလီဆိပ်၊ နှစ် ၂၀ စီမံကိန်း တတိယဘဏ္ဍာရေးနှစ်နဲ့ ဖိုဘီကိတ်ရဲ့ ညှို့ဖျက်ဝန်း။

အလုပ်လက်မဲ့ လမ်းစဉ်လူငယ်၊ မာရီအငွေ့တွေ ရေထဲဖြတ်တဲ့အခါ ပလတ်စတစ်ပွက်နေတဲ့ အသံတွေ ထွက်လာတတ်တယ်။ ဒီအသံတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကြယ်မကြွေတဲ့ ညတစ်ညနဲ့ အနက်ရောင် စမ်းချောင်းကလေးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ထင်ရောင်ထင်မှား တောအုပ်ထဲက မဆုံးတဲ့လမ်းကလေးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ စောင်းကြိုးရှိုက်သံနဲ့ ဂီတဉ္စလီ သီချင်းတွေဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ကြည်အေးစာအုပ်တွေနဲ့ အိတ်ဇစ်စတင်ရှယ်လစ်ဇင်း ရုနဲ့တွေ့ဆီ ခေါ်သွားတယ်။ မှော်တောင်ကုန်းပေါ်က ဝင်းမင်းတွေ့ရဲ့ စကားလုံးတွေဆီ ခေါ်သွားတယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ် ပြိုဆင်းနေတဲ့ အမှောင်ထုထဲက ကြောင်တစ်ကောင် ချဲ့တိတ်ဆိတ်တဲတဲ့ ခြေသံတွေဆီ ခေါ်သွားတယ်။ လူငယ်ဘဝကို ဘက်ဂီယာထိုး ပြန်ကြည့် လိုက်တော့ အမှားတွေက တင်းကြမ်းပြည့်လှချည်ရဲ့။ သို့သော်လည်း ချို့မြန်သော အမှား များသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အနာဂတ်မရှိ၊ လွတ်လပ်ခွင့်မရှိ၊ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိ၊ ဖန်တီးဖော်ပြခွင့် မရှိတဲ့အခါ ဒီအရာတွေဟာ ပိုလို့သာ တန်ဖိုးကြီးမားခဲ့၊ ပိုလို့သာ တပ်မက်စွဲလမ်းဖို့ ကောင်းခဲ့ရပေမဲ့။

မီးရထားလမ်း ခုံးကျော်တံတားအောက်ဘက် ရပ်ကွက်လမ်းကြီးလမ်းကြား တွေထဲမှာ ကိုယ့်နေ့ရက်တွေကို ကြိုးတွေဖြေလျှော့ပြီး ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားကြည့်ခဲ့ဖူး တယ်။ သံဆူးကြိုးတွေအောက်ကနေ ငုပ်လျှိုးထွက်ခဲ့ရင်း စာသင်ခန်းနဲ့ အဝေးဆုံးဆီကို သွားခဲ့ဖူးတယ်။ မြို့ပတ်ရထားတွေ တစ်နေကုန် လျှောက်စီးခဲ့ရင်းနဲ့ အဝေးဆုံးဆီကို သွားခဲ့ ဖူးတယ်။ မြို့ပတ်ရထားတွေ တစ်နေကုန် လျှောက်စီးခဲ့ရင်းနဲ့ တကယ့်ဘဝတွေကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ နေပူလေပူထဲ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် လူတွေ ဘယ်လို အလှအယက် ရှာဖွေနေရသလဲဆိုတာ တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မယ်ဒလင်တစ်လက်နဲ့ တောင်းရမ်းစားသောက်သူတွေ၊ အလစ်သုတ်သမားတွေ၊ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ လူလေလူ လွင့်တွေ၊ ပြည့်တန်ဆာခေါင်း လူမိုက်တွေ၊ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည်တွေရဲ့ အော်သံ ဟစ်သံတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အဖြူအစိမ်းဝတ် ကျောင်းသား ဆိုးလေးတစ်ယောက်အတွက် ကျောင်းအုတ်တံတိုင်း အပြင်ဘက်က ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အခြားသော ကမ္ဘာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကျူးကျော်တဲ့လေးတွေ၊ ဖန်တထောင်းထောင်း နဲ့ ပိုထောင်ဟောင်းရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့မျက်နှာနဲ့ လူတွေ၊ အမှိုက်ပုံကြီးထဲ ထိုးဆွဲရာဖွေနေတဲ့ ကလေးတွေ၊ တစ်ခုခု ပစ်ချခဲ့ပါလို့ အော်ဟစ်နေတဲ့ ကလေးတွေ၊ ပါတီလက်ဆွဲအိတ် နှမ်းနှမ်းလေး ကိုင်ထားတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးတွေနဲ့ ဆံရှည်ကိုယ်တော်လမ်းသရဲတွေ၊ မြို့ပတ်ရထားပြုတင်းပေါက်မြင်ကွင်းထဲ အရောင်တွေ၊ အနံ့အသက်တွေနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေဟာ တရိုက်ရိုက်နဲ့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဖြစ်ပြီး ပျက်ခဲ့သမျှတွေကလည်း အခါခါ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကမ္ဘာကြီးနဲ့အမျှ ရာဇဝင် အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်လည်း အိုမင်းဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ တစ်ခါစား ၂၅ ကျပ်နဲ့ အဝစားဆိုင်ကလေးတွေလည်း ကမ္ဘာဦးမှာပွင့်တဲ့ မှိုတွေလို မျိုးတုံး ခဲ့ပြီ။ မိုင်နှစ်ရာကျော်ခရီးကို ၄၅ ကျပ်တန် တစ်ရွက်နဲ့ ရွက်လွင့်လို့ရတဲ့ ခေတ်လည်း ကုန်ပြီ။ အဖေလုပ်စာကို တစ်မိသားစုလုံး ထိုင်စားခဲ့ရတဲ့ ခေတ်ဦးအမွန်လည်း လွန်ခဲ့ပြီ။ ဒို့အရေးတွေ... သူ့အရေးတွေ ဟိုတစ်ယောက်အရေးတွေ အော်ခဲ့ ခေါ်ခဲ့ ပျော်ခဲ့ရသမျှတွေ နဲ့ သတင်းခေတ်အရေးအသား ပွင့်လင်းမှုထဲ တစ်ထောင်တန် ရိုက်နှက်မှုမှအစ ဆယ်ရီ ဘရစ်တီတွေရဲ့ အတွင်းရေးတွေ ပျင်းပျင်းရီရီ လှန်လှော့ဖတ်ရှုပြီးသည့်နောက် ယောက်ခံ လမ်းထိပ် မှတ်တိုင်ကနေ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်ခဲ့ရင်း အလုပ်အကိုင်ဘဝ ဈေးကွက် အတက်အကျ မြို့လယ်လမ်းမ နေဝင်ချိန်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွမ်းရသလို မျိုး တစ်ခုခုကို လွမ်းရသလိုမျိုးတွေနဲ့ ငေးမောတွေးတောရင်း အာရုံထဲ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာ တဲ့တေးသွားတွေ ညည်းမိပေမယ့်လို့ အစအဆုံး အလွတ်မရတော့ဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းခေါ် လိုက်သလားလို့ လှည့်လှည့်ကြည့် လိုက်တိုင်း မနေ့က အရိပ်အယောင်တွေ အနံ့အသက်တွေဟာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မြင်နေ ကြားနေရတုန်းပဲလို့ ထင်နေမိတယ် ဆိုပါတော့။ ဪ... လွမ်းစရာဆိုတာ မျိုးမပါတာ ပဲလေ။

ရန်သစ်မဂ္ဂဇင်း
ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၃

ရုပ်ရှင်လှည်း

နေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကလေးဘဝသည် လှောင် အိမ်ထဲမှ လွတ်လာသည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပျံဝဲလေတော့ သည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကဆုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း ရောက်တတ်ရာရာသီချင်းများကို အော် ဆိုသည်။ စစ်ကျန် ကုန်တင်ကားအိုကြီး၏ အမိုးပေါ်တွင် တက်၍ သရက်သီးမှည့် ဝင်းဝင်း များ ခူးသည်။ မဆုံးနိုင်သော လမ်းပေါ်စစ်ပွဲများကို ဆင်နွှဲသည်။ ဂေါ်လီပစ်ခြင်း ငြီးဆုံး သည်နှင့် ထင်းရှူးပုံကို ဂိုးလုပ်သည့် ဘောလုံးပွဲက အသင့်စောင့်နေသည်။ စစ်သားရုပ် များနှင့် ကာတွန်းစာအုပ်များက တစ်နေ့လုံး မောပမ်းအောင် ကစားခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပေါ်မှ ဆီးကြိုနေပြန်သည်။ တစ်အိမ်လုံး ကျွန်တော့်ကစားစရာများဖြင့် ရှုပ်ပွနေ သည်။ တစ်နှစ်လုံး စာသင်ခန်းအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးသံ တရွမ်းရွမ်းတို့ဖြင့် နှစ်ပါးသွားခဲ့ရသမျှ ခုတော့ ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာဖြင့် လမ်းကြိုလမ်းကြား လျှောက်လို့သွား ရင်း လွတ်လပ်ရေးအရသာကို တစ်နှိက်မက်မက် စားသုံးတော့သည်။

ထိုသို့ ပျော်ပါးမြူးထူးစရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော နေ့ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည် ကြီးထဲသို့ မမျှော်လင့်ပဲ ရောက်လာတတ်သူမှာ သွပ်မိုးသွပ်ကာ ရုပ်ရှင်လှည်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်လှည်းကလေးသည် လကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ချိုင့်ခွက်များပြည့်နှက် နေသည့် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်လေးထဲသို့ တခွန်းခွန်း တခိုင်းခိုင်းနှင့် ဟိုယိုင်ဒီယိုင် ဝင် လာသောအခါ ကလေးတွေအကုန်လုံး လမ်းကြို လမ်းကြားများဆီမှ ပြေးထွက်လာကုန် ကြသည်။ နှပ်ရေးတရုန်ရှုံ့ ခေါင်းယင်တလောင်းလောင်း မောင်ကြီးတို့ညီအစ်ကို၊ အဆီပုပ် သည့် အရှောင်နှင့် အသားမည်း ရေချမ်းတို့မှာ ရှေ့ဆုံးကဖြစ်သည်။ မကြာမီ တိုးသံဇေ့သံ ရန်ဖြစ်သံများနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်လှည်းကလေးဆီမှ ဝှံ့သံနှင့် လင်းကွင်းသံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် သွားအေကြီး ချွေးခံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို မရမက တောင်းယူ ကာ ရုပ်ရှင်လှည်းကလေးဆီသို့ ပြေး၏။ ကျွန်တော်ရှေ့ ရောက်နှင့်နေသော ကလေးအုပ် ကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်ပြီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် ငွေတစ်မတ်ကို ကျောက် ပေါက်မာ ပရပွနှင့် တံခါးစောင့် ဦးလေးကြီးအား မရဲတရဲ လှမ်းပေးလိုက်တော့ ပဉ္စလက် မှော်ဥယျာဉ်တံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

အထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူကလေးများ ချွေးတလုံးလုံး သံတလုံးလုံးနှင့် ပြုတ်သိပ် ကျပ်ညပ်နေသည်။ တံခါးပိတ်လိုက်သည်နှင့် ဝင်လာသမျှ ကလေးများကို

အနိုင်ကျင့်နေကျ ကလေးဆိုးကြီးတွေက ခေါင်းဝိုင်းခေါက်ကြရာ တချို့မှာ အရင်လို မပို တော့ပဲ ထူးဆန်းဖွယ်ရာများ ပေါ်ထွက်လာမည့် ပိတ်ကားဆီသို့သာ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် ခေါင်းပွတ်ရင်း ငေးနေတော့သည်။

လှည်းနောက်ဘက် ရုပ်ရှင်ပြခန်းလေးဆီမှ ဝံ့နံ့လင်ကွင်းသံက အတီးပိုစိပ် လာသည်။ မကြာမီ ပိတ်ထားသောတံခါးပေါ်က ပိတ်ကားတွင် မှန်တုန်တုန် အလင်းတန်း တစ်ခုက ထိုးကျလာ၏။ ရုပ်ရှင်ပြသမားက ပြစက်ကိုလက်နှင့်လှည့်ရင်း ဝံ့နံ့ လင်းကွင်း ကို တခြားတစ်ဖက်နဲ့ တီးရင်း ပါးစပ်ဆိုင်းကလည်း အဆက်မပြတ်တီးနေသည်။ ဟော... မှန်တုန်တုန် ပိတ်ကားပေါ်မှာ သိုက်နန်းရှင်က ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ရုပ်ဆိုးလှသော တာတေကြီးက ရယ်သံနက်ကြီးဖြင့် ဝူကြီးအတွင်းက ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုရယ်သံ နက် နက်ကြီးမှာ လှည်းနောက်ခန်းထဲမှ ပြစက်လှည့်နေသော လူကြီး၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေအားလုံး အထဲမှာ ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ တချို့က မကြည့်ရဲသဖြင့် ခေါင်းတွေ ငုံ့ နားတွေ ပိတ်ထားကြသည်။ တချို့ ရှူရှူးများ ထွက်ကုန်၏။ ရုပ်ရှင်ပြသမား၏ အသံ သည် သိုက်နန်းရှင်ဖြစ်လိုက်တာတေကြီးဖြစ်လိုက်နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချောက်ချား မှုဒီရေထဲ နစ်မြုပ်နေကြသည်။

ဒေါ်မြလေး ထဘီမြဲလိုက်သောအခါ လင်းတကြီးဖြစ်၍ ဝိုးပေါ်ပျံတက်သွား သည်။ ထဘီရင်လျား စုန်းမကြီးက ပါးစပ်ထဲမှ မီးလုံးကြီးများဖြင့် တရစပ်ပစ်နေသည်။ နောက်ခန်းက လူကြီးအသံကလည်း တိုးလာလိုက်၊ ကျယ်လာလိုက်နှင့်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ပြကွက်ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ဘရူစလီကို လူဆိုးတွေက ဝိုင်းထားသည်။ ဘရူစလီနှင့် လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဗမာလို အပြန်အလှန် တွေ့ ပြောနေသည်။ စောစောက ကြောက်နေသည့် ကလေးတွေ ခေါင်းတွေ ပြန်ထောင် လာသည်။ ငိုမဲ့ ငိုမဲ့ ဖြစ်နေသည့် ကလေးတွေက ဘရူစလီ၏ သံချက်ကူအသံကြောင့် မျက်လုံးကလေးတွေ ပြူးလာသည်။ ယားစ် ရိမ် ဝှစ် တစ်ဦးညောင့် ဒူးဝှစ် စသည့် အသံတွေ နှင့်အတူ ဝံ့သံ လင်းကွင်းသံတွေ နားကွဲမတတ် ထွက်လာပြီးသည့်နောက် လူဆိုးခေါင်း ဆောင်ကြီးလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြကွက်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ တချက်ချက်နှင့် ရုပ်ရှင်ပြစက်ကို လှည့်နေသော လူကြီး၏ အသံကလည်း ရွှေဘာ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ရွှေဘာကို လူဆိုးတွေက ဝိုင်းပြီး ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက်ကြနေသည်။ ရွှေဘာက ဖုန်အလူးလူးထဲကနေ ဒယ်ဒယ်အပိုင်နှင့် ပြန်ထလာသည်။ အာဂရွှေဘာပင် ဖြစ်သည်။ မင်းတို့ကောင်တွေ ထမင်းဝဝစားထား၊ ငါပြန်လာမယ် ဟား...ဟား...ဟား ဆိုသော အသံကြီးက ရုပ်ရှင်ပြစက် လှည့်နေသော

လူကြီး၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရုပ်ရှင်ပြစက်ဆီမှ တချက်ချက်နှင့် လှည့်နေသည့် အသံရပ်သွားပြီး မီးလုံးနီကျင့်ကျင့်လေး လင်းလာတော့သည်။ ကဲ . . . ဒုတိယပိုင်းမှာ ရွှေဘာ ဘယ်လို ပိုက်တင်ပေးမလဲဆိုတာ ငွေအသပြာတစ်မတ်နဲ့ နေရာမှာ ဆက်ထိုင်လို့ အားပေး ကြည့်ရှုကြပါဦးလို့ တုံတေးသိန်းတန်လေးသံနဲ့ ရုပ်ရှင်ပြသမားကြီးက ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် ရုပ်ရှင်လှည်းကလေးရဲ့ တံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည့် ရုပ်ရှင်လှည်းကလေးထဲမှ ကျွန်တော်တို့ကလေးတစ်သိုက် ထွက်လာသောအခါ အပြင်ဘက်တွင် နောက်ကြည့်မည့် ကလေးတွေက ဝိုင်းအုံ၍ အလှည့်စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒုတိယတစ်ခါ ထပ်ကြည့်ဖို့အတွက် ပိုက်ဆံမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့လို ပိုက်ဆံမရှိတော့သည့် ကလေးတွေက ရုပ်ရှင်လှည်းနားတွင် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သွပ်မိုးအကာနား ကပ်၍ ရှောင်ကြည့်ပေါက်ကလေးများကို လိုက်ရှာသည့် အခါ ပိုက်ဆံကောက်သည့် အစောင့်ကြီးက အော်ဟစ် ဝေါက်ထုတ်တတ်သေးသည်။ ကျွန်တော်သည် အထဲမှ ရုပ်ရှင်ပြသမားကြီး အသံကို အပြင်မှ ရပ်နားထောင်ရင်း စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံဖော်နေမိသည်။ ထို့နောက် ရုပ်ရှင်လှည်းကလေး၏ နောက်ဘက်တံခါး ဖွင့်ထားသည့် နေရာသို့ ကျွန်တော် မယောင်မလည် ရောက်သွားသည့်အခါ လူတစ်ကိုယ်စာ ထိုင်လို့ရသည့် ရုပ်ရှင်ပြစက်ခန်းလေးထဲတွင် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ဝတ်ထားသည့် ချွေးတလုံးလုံး သံတလုံးလုံးနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဘယ်ဘက်တွင် စည်တိုနှင့် လင်းကွင်းကို နှက်လျက်၊ ညာဘက်တွင် ရုပ်ရှင်ပြစက်သေးသေးလေးကို လှည့်လျက် ပါးစပ်မှလည်း ဇာတ်ကွက်အလိုက် ယောက်ျားသံ၊ မိန်းမသံ၊ ဇာတ်လိုက်သံ၊ လူကြမ်းသံ၊ ကြုံရာကျပမ်း အသံတုအမျိုးမျိုး ပြောနေရင်း “ဘွမ်ဘွမ် တီးတီး ဘွမ်ဘွမ်” ဟူသော ဘာမှန်း မသိသည့် တေးသွားကို မကြာခဏ ဟဲနေရင်း တစ်ယောက်တည်း ထင်တိုင်း ကြုံလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်လှည်းကလေးကို သဘောကျနေသည်။ အထူးသဖြင့် ရုပ်ရှင်လှည်းကလေး၏ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ရုပ်ရှင်ပြစက်ခန်းလေးကို ပိုပြီး သဘောကျနေသည်။ လူတစ်ကိုယ်စာထိုင်သာရုံ နေရာလေး၏ နံရံကပ်စင်ကလေးပေါ်တွင် ဇလင်ဘူးများ သေသေသပ်သပ် စီထားပြီး ပလာယာ၊ ဝက်အူရစ်များ အပါအဝင် အခြားကိုလီပိုလီ ဗြုတ်စပျင်းတောင်းကလေးများကို သူ့နေရာနှင့်သူ ထားသို့ ဖွဲ့စည်းထားသည်မှာ အိမ်ခန်းသေးသေးလေးနှင့်ပင် တူလွန်းနေသည်။ ရုပ်ရှင်ပြသမားကြီး နှစ်ယောက်သည်

လှည်းပေါ် ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုစားသလဲ သိချင်လာသည်။ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကို သွားမလဲ သိချင်လာသည်။ သူတို့တွင် အိမ်ရောဂါရှိပါသလား။ ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်လှည်း ကလေးထဲတွင် သူတို့နေထိုင်သလိုမျိုး နေထိုင်ချင်လှသည်။ ထိုလှည်းကလေးတွန်းရင်း တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သူတို့သွားသလို သွားချင်လှသည်။ ဘယ်လောက် ကောင်း လိမ့်မည်နည်း။ မုန့်ပဲသရေစာတွေလည်း ဝယ်စားချင်သလို စားလိုရမည်။ ဆူမည့် ပူမည့် သူလည်း မရှိ။ စာကျက်စရာလည်း မလို။ စာမရ၍ ရိုက်မည့် ဆရာမလည်း မရှိ။ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်လိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်တော်ကြီးလာလျှင် ထိုကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်လှည်း ကလေးမျိုး တွန်းရင်း ကမ္ဘာဆုံးသည်အထိ လျှောက်သွားချင်တော့သည်။ ကျွန်တော့် သွားအေကြီးက လူလေးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ ဟုမေးလာလျှင် ရုပ်ရှင်လှည်းတွန်း သမားလုပ်မည်ဟု ဖြေတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ရင်သပ်ရှုမောစရာများ ယူဆောင်လာသည့် ရုပ်ရှင် လှည်းကလေးသည် လကမ္ဘာနှင့် တူသည့် ရုပ်ကွက်လမ်းကြားထဲမှ တင်ပို့ပေးပြီး တင်ပို့ပေးရင်း အယိုးဒယိုင်းနှင့် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတစ်သိုက် ငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်ခါ နွေကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ရုပ်ရှင် လှည်းကလေး ပြန်လာပေးလိမ့်မည်လား။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကြ ရင်း ဂေါ်လီခေတ်၊ စွန်ခေတ်၊ ကြော့ပန်းကန်စေတီနှင့် သရေပင်ခေတ်များ ကျော်လွန် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ ရုပ်ကွက်ကောင်စီရုံးရှေ့ ရုပ်မြင်သံကြားဆိုသည်ကို တိုးဝှေ့ကြည့်ရှု ခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့ လမ်းတိုင်းတွင် ဗွီဒီယိုမိုးအလင်းကို ဖျာစုတ်ခင်း၍ ကြည့်ခဲ့ကြ သည်။ နောက်တော့ စီဒီ၊ ဗီစီဒီ ကာရာအိုကေနှင့် ၆ ပေ ၂ ပေ ပြိုဟ်တုစလောင်းများနှင့် အင်တာနက် ဝိမ်းများ။ ရုပ်ရှင်လှည်းကလေး ဘယ်အချိန် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည်ကို မမှတ်မိတော့ပေ။

ငိုက်မြည်းခဲ့ခြင်းများ

အပြင်ဖက်မှာ ဩဂုတ်လရဲ့အရောင် ဖွဲ့ဖွဲ့မိုးရေတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့ ရွာနေသည်။ စိုထိုင်းထိုင်း နံရံပေါ်မှာတော့ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ခရီးရှည်ချီတက်နေကြသည်။ လူတိုင်း အလွတ်ရနေသည့် ကြော်ငြာသီချင်းတစ်ပုဒ် ရေဒီယိုမှလာနေသည်။ အိပ်ရာထဲမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အပြင်းဖျားနေခဲ့ကာ အိပ်မက်တွေ အဆက်မပြတ် မက်နေခဲ့သည်။ ရွှင်ဖြူးဖွယ် မြက်ခင်းစိမ်း၊ စစ်တုရင်အရုပ်တွေ၊ သေသွားတဲ့သူငယ်ချင်း၊ နေလုံးနီနီ၊ မေမေ၊ ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲမှာ တံလျှပ်တွေ တရိပ်ရိပ်ထနေသည်။ ကျွန်တော်တစ် ကိုယ်လုံး သဲပူကန္တာရထဲ နစ်မြုပ်နေသည်။ အုတ်တွေ၊ အလုပ်တွေ၊ သံယက်မတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ပြာမှိုင်းမှိုင်းမြို့ကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်ဟာ အပြင်းဖျားနေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။

အဆောက်အဦးတွေရဲ့ ညစ်ထေးထေး တံစက်မြိတ်တွေနဲ့ ဓာတ်ကြိုးတွေပေါ် မှာတော့ ခိုတွေ ငြိမ်ကုပ်နေသည်။ မှောင်မည်းမည်း ထပ်မိုးလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်တော် လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။ အေးစက်ချမ်းစိမ့်သည့် ကြယ်တွေက ကျွန်တော်ဦးခေါင်းထဲတွင် ဝင်းမှည့်နေကြသည်။

“ဟောဒီမှာ ရှင်သောက်ရမယ့် ဆေးတွေ... ဒါက အခုည အိပ်ရာဝင်ခါနီး... ဟောဒါက နောက်နေ့မနက်တစ်ကြိမ်...”

ကောင်တာမှာ ဆေးပေးသည့် ကောင်မလေးသည် ဆရာဝန်လက်ရေးကို ဖတ်လျက် ဆေးလုံးများ ရေတွက်ပေးနေသည်။ သူမ၏ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်များ ဖျားရသလဲ ကောင်မလေး ရယ်။ နာရီတွေ မြည်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေရဲ့ ပိုးနသန်ကောင်တွေ တဆစ်ဆစ် မြည်လို့။ သူတို့မေးရိုးတွေက သန်စွမ်းပါပေရဲ့။ ကဖေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင် သွားထိုင်မည်။ ပေါင်မုန့် မီးကင်နဲ့ သင်းသင်းလေးနှင့် ညနေဖိုးရေစက်တွေကို ငေးမည်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် အတူ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ လမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့ကို သယ်ဆောင်သွားသည်။ ဆေးဘိများ၊ မိန်းမပျက်များနှင့် ညစ်ထေးစုတ်ပဲ့သည့် ရပ်ကွက်ကြီး၊ ရပ်ကွက်ကြား၊ ဘဝများထဲ လေပွေတစ်ချက် ငွေတိုက် တိုင်း အမှိုက်များ လွင့်လျက်၊ ပူပြင်းသည့် နေရောင်က ကျွန်တော်တို့ကို တောက်လောင်

နေသည်။ လက်မရွံ့တစ်ယောက်က ခြေသလုံးတွင် စည်းထားသည့် စကောဘာကို ပွတ်သတ်နေသည်။ ဆဲသံ ဆိုသံများထဲ ကမ္ဘာကြီးနှစ်မြှုပ်သွားစဉ် ကျွန်တော်တို့ ကူးခတ်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မနက်ခင်းတစ်ခု၏ တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် ကျွန်တော်အဖိုးသည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို သဲကြီးခဲကြီးဖတ်နေသည်။ ရေဘုံပိုင်ပိုင်ခေါင်းမှ ရေတို့ တစက်စက် ကျနေသည်။ နေ့ရက်များက တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ဆုံးနေသည်။ အလျှင်အမြန်ပင် ကျွန်တော်တို့ အိုမင်းလာနေသည်။ ကျွန်တော်ထပ်မို မည်းမှောင်မှောင်ပေါ်တွင် ပျင်းရိပိုက်မြည်းမှုများနှင့် ပင့်ဖလှိုက်အခွေတချို့ ရှိသည်။ မြေတစ်ကောင်လို ခွေနေသည့် စစ်ကိုင်းအိုး ဂစ်တာတစ်လုံး ရှိသည်။ စာအုပ်အနည်းငယ်နှင့် ရေးလက်စသီချင်းများ ရှိသည်။ ကျွန်တော်အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအနည်းငယ် ရှိသည်။ မအိမ်ကျူရီကို ဝယ်ချင်သည်။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ဝယ်ချင်သည်။ လေက တဟူးဟူးနှင့်၊ စားလက်စ ပန်းကန်တွေ၊ စီးကရက်ပြာများနှင့် မိုက်မဲတချို့ကို ပြန်ဝယ်ချင်သည်။

ကျွန်တော် ဖျားနေခဲ့သည်။ မိုးရေ အစင်းကြောင်းထဲတွင် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ တိုက်အမြင့်ကြီးများဆီမှ မီးများလင်းလာခဲ့ပြီ။ မွဲညစ်ညစ်ကောင်လေးတစ်သိုက် ကျွန်တော်အား ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းက သူကောင်မလေးအကြောင်းကို တဖွဲတနွဲပြောခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူသေခဲ့သည်။ တကယ်ပဲ သူသေဆုံးခဲ့သည်မှာ နှစ်များကြာခဲ့ပြီ။ အမှောင်ရိပ် သန်းနေသည့် လမ်းကြားအိုလေးထဲတွင် သူ အရောင်မွဲမွဲ ဂျင်းအင်္ကျီ နောက်ကျောပြင်ကိုသာ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် နွေကောင်းကင်ပြာထဲမှ အထီးကျန်ကြယ်လေးတစ်စင်းနဲ့ စကားပြောချင်နေသည်။ ပျင်းရိဖွယ် နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုထဲတွင် ဂျက်ဂီတကို နားထောင်ချင်သည်။ တောမြို့လေးတစ်မြို့၏ အုတ်မိုးနီနီ ဘူတာရုံလေးကို လွမ်းချင်သည်။ ကျွန်တော် မိန်းကလေးမှာ ထိုတောမြို့လေးတွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ထံ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ် ရက်စွဲနှင့် ဖြစ်သည်။ ဘယ်က ပို့လိုက်တာလဲ။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တစ်ပြည်ပြည်ကလား။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းဆီကလား။ စာကို ကျွန်တော် ချောင်ထိုးထားလိုက်သည်။ အပြင်ဖက်တွင် မိုးနည်းနည်းပါးပါး ရွာနေသည်။ ကျွန်တော် ချောင်းမဆိုးတော့ပါ။ ပန်းခြံတစ်ခုထဲ ကျွန်တော် ထိုင်နေသည်။ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် ကျွန်တော်ပခုံးပေါ် လာနားသည်။ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်အနား လာထိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်မှ ရေပွေးနံ့က အော်ဂလီဆန်လွန်းသည်။ ကျွန်တော်အနား တဖြေးဖြေးကပ်လာသည်။ ဆာလှောင်သောရမ္မက်နှင့် ကျွန်တော်ပေါင်

ကို အငမ်းမရ လာပွတ်သပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မုန်းတီးစိတ်က သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက် ခိုင်းသော်လည်း လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာ ငြင်းပယ်ရင်း ထလာခဲ့သည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ မြည်နေသည်။ ရေပန်းတစ်ခုမှ ရေတို့လျှံကျကာ မြက်ခင်းတို့မှာ စိုစွတ်နေသည်။ သစ်ရွက် ကြွေများပေါ် ကျွန်တော် နင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှ ရေအိုင်ငယ်လေးထဲတွင် ကောင်းကင်ပြာနှင့် ဓာတ်ကြိုးတန်းများ၏ အရိပ်တို့ ထင်နေသည်။ ချာတိတ်တွေ လမ်းပေါ် တွင် ဘောလုံးကန်နေကြသည်။

လီခိုင်းဂျင်းပင် အဟောင်းတစ်ထည် ကျွန်တော်ဝတ်ထားသည်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းဖျားနေသည်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက ညနေသေတင်းကုတ်လေးဆီ ခြေဦး လှည့်နေသည်။ ချောင်ကျကျ စားပွဲအိုလေးတွင်ထိုင်လျက် တစ်စိတ်လောက် သောက် မည်လေ။ လမ်းစီးတွေ လင်းနေသည့် ပလီအမိုးကြားထဲတွင် ခိုများငြိမ်ကုပ်လျက်။ ညနေ မြူထဲတွင် စိုထိုင်းသောစာခံရွက်များဆီမှ ရေစက်ရေပေါက်လေးများ တစက်စက်ကျနေ သည်။ အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်သို့ အမှောင်ထုက တရွေ့ရွေ့ပြိုစင်းလာနေသည်။

ရုပ်မြင်သံကြားမှ စစ်ပွဲသတင်းများ လာနေသည်။ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး နှင့် အိမ်ခြံမြေ အရောင်းမြှင့်တင်ရေးကြော်ငြာ လာနေသည်။ လေယာဉ် ပျက်ကျသည်။ ဒေါ်လာဈေး ဆက်တိုက်ကျသည်။ သူမ အိမ်ထောင်ကျသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ရ သော အခါ သူမယောက်ျား ထောင်ကျသည်။ smokey သီချင်းတိတ်ခွေများနှင့် နံချပ်ကူ တို့ မရှိသောအခါ ကူရိုဘဝါနှင့် မြတ်လေးတို့လည်း မှုန်ဝါးသွားသည်။ လေက တဟူးဟူး နှင့်၊ အကြာကြီး ငေးကြည့်ချင်သော်လည်း ညနေခင်းသည် တစ်လွှာချင်းရွတ်၍ ညမြစ်ထဲ ရေဆင်းစိမ်တော့မည်။ ကြယ်ငါးလေးများက ပွတ်သပ်သောအခါ သင့်အိပ်မက်များ ပလုံစီပေတော့မည်။

သမ္မတကမ်းခြေဖက်သို့ စက်တပ်သမ္မန်လေးနှင့် ကူးသည့်နေ့က ရန်ကုန်မြစ် ထဲတွင် လှိုင်းများထန်နေသည်။ သမ္မန်လေးသည် လှိုင်းကြားထဲ လူးလွန်ယိမ်းတိုးနေ သည်။ နွဲ့တောပေါ် ဗြတ်တိုးထားသည့် ယိုင်နဲ့နဲ့ သစ်သားတံတားအိုပေါ် ရပ်ရင်း ရန်ကုန် ဖက်ကို ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်။ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သွားသော လေညှင်းလေးနောက် ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနံ့မည်ကို အော်ခေါ် လိုက်ချင်သည်။ တစ်ခါက တွဲတေးတူးမြောင်းထဲ ခုတ်မောင်းနေသည့် နှစ်ထပ်သင်္ဘော ပေါ်မှ အဝေးကွင်းပြင်ကျယ် ချုပ်ညာရီ တန်တလျားကို သူ့နဲ့ကျွန်တော် ငေးခဲ့ကြသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ကြီး၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များ၌ ဖြစ်သည်။ စစ်ကားတွေ မလာသေး။ လူအုပ်ကြီး လမ်းပေါ် မရောက်သေးခင်၊ သို့မဟုတ်၊ ရောက်လုဆဲဆဲ နေ့ရက်များထဲမှ

တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၏ တစ်ခုသော နေ့ဝင်ချိန်လေး၌ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုအချိန်လေးကို ပိုင်ခဲ့သည်။ ပိုင်ခဲ့သည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့ ဘာမှမပိုင်ပဲ လက်ချည်းဗလာသက်သက်ဖြင့် လောကထဲမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သေခြင်းသည် သူ့မျက်လုံးကြယ်သီးတွေကို တပ်လိုက်သည်။

နှစ်များစွာကြာခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်အိုကြီးတစ်ခုအောက်တွင်ကျွန်တော်ရပ်လိုက်သည်။ taxi တံခါး ဆောင့်ပိတ်သည့်အသံ ကြားရသည်။ သတင်းစာများက ပျင်းစရာကောင်းလှသည်။ ပြိုဟ်သားတွေအကြောင်းမရေးကြတော့ဘူးလား။ ဖုန်းသံကိုမုန်းသည်။ ဖုန်းသံမကြားရလေ ပျော်စရာကောင်းလေလေ။ ညနေတိုင်း ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သည်။ လူရှင်းသော လမ်းတွေက အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ငွေကိုင်းနေသော သစ်ရိပ်များ၊ ခြံစည်းရိုးများနှင့် ထာဝရပိတ်ထားသည့်ပြတင်းများ နောက်တွင် ဘဝအရသာက တစ်စက်ချင်း ယှိမ်မိုနေသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်က စတော်ဘယ်ရီခင်းတွေလို အရသာရှိလိမ့်မည်။ ထိုစတော်ဘယ်ရီခင်းထဲတွင် ကျွန်တော် တရေးတမော အိပ်ချင်သည်။ နီးလာသည့်အခါ ကြည့်လင်အေးမြသော ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်သည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကမ္ဘာကြီးက ကမ္ဘာကြီးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ဖိုးထောင်ဆိုသော တောသားလေးသာ ဂျိုးထောင်ရင်ဖြင့် ကမ္ဘာကြီးက ငြိမ်နေတော့တာပဲလို့ သွားလေသူက ဈာနရာက ရေးခဲ့သည်။

ယခုအခါ တကွီကွီမြည်နေသော လှေကားအိုကြီးအတိုင်း တက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ဘီဇနက်သည် ငိုက်မြည်းခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုငိုက်မြည်းခြင်း၏ တစ်ဝက်တပျက် ရောက်တတ်ရာရာ အိပ်မက်များသည် ကျွန်တော့် product များ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်ငိုက်မြည်းဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်တွင် ငိုက်မြည်းဖွယ်ရာ စာအုပ်များ ရှိသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်ရည်သုံး ကွန်ပျူတာမှ ဆာရှင်းအင်ဂျင်ထဲ ငိုက်မြည်းစရာများ ရှာသည်။ အချိန်တန် ကျွန်တော်ငိုက်မြည်းမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုအခါ နီးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် အိပ်မက်ထဲတွင် ပြာမှိုင်းသော ကမ္ဘာကြီးကို ထပ်တွေ့ရှဉ်းမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

နှင်းဆီဖြူဂျာနယ်
အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၃၊ မေ ၂၀၁၇

ကြာတန်းကအပြန်

နေဝင်စ အိပ်တန်းတက်ငှက်ကလေးတွေက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ပျံသန်းသွားကြသည်။ ချောင်းရိုးအကွေ့သစ်ပင်အုပ်အုပ်တို့ဆီမှ ဘုတ်ငှက်တစ်ကောင်၏ မြည်သံကို ခပ်မှန်မှန်ကြားနေရသည်။ တောင်သရက်ပင်ကလေး၏ ရိုးတံပွဲပွဲ ကိုင်းခြောက်ကျဲကျဲတွေက စိမ်းညို နက်မှောင်သော ရေပြင်ဆီသို့ ငုံ့ကိုင်းဖြာဝေလျက်၊ ပိန်းကောလောကလေး တစ်စင်းသည် ချောင်းရိုးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့နှင့်ပင် လှော်ခတ်လာရာ ခရာဆူးခြုံတောများဖြင့် မှောင်ရိသော ရိုးအကွေ့လေး၌ပင် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ယိုင်နဲ့သော ဆောင်ပုံတံတားအိုကလေးဆီမှ ဆင်းလာရာ လယ်ကန်သင်းရိုးတလျှောက်တွင် ပုပျပ်ပျပ်ကြက်တက်ရွက်ပင်များ၊ ထိကရုန်း၊ ကုလားခက်တက်နှင့် ပိလောပင်ကလေးများက အသီးသီး ပြိုင်းရရှိင်းထနေကာ အမေမှာ ဈေးခြင်းတောင်းကလေး ဘေးချ၍ အတို့အမြှုပ်ရွက်ကလေးများကို ထိုင်ကာပင် ခူးနေတော့သည်။ အမေနောက်မှ ဝါးလုံးတစ်ချောင်းနှင့် ဟိုဖက်သည်ဖက်လျှို၍ ထန်းလျှော်တောင်းကို ဆိုင်းထမ်းလာသော ကလေးတို့ကလည်း တအောင့်တနားနားရင်း အမေကို ဝိုင်းကူကာ ခူးပေးကြသည်။ ဈေးခြင်းတောင်းနှင့် ထန်းလျှော်တောင်းထဲတွင်တော့ အာလူး၊ ကြက်သွန်ဖြူနီ၊ ဆီပုလင်း၊ ငရုတ်သီးများနှင့် မီးဖိုချောင်သုံး တဟီရတို့ ဟိုနည်းနည်း၊ သည်နည်းနည်းနှင့် စုစီနဖာပင်၊ ကြာတန်းရှိ ကိုဟုတ်စိန်တို့ ကုန်စုံဆိုင်မှ ဈေးဝယ်၍ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတရံ အဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပါတတ်သော်လည်း မပါသည့်အခေါက်တွေကတော့ များသည်။ အမေနှင့် ကလေးတို့မှာ ထိုပစ္စည်း ဝန်စည်စလယ်တို့ကို ခေါင်းရွက်၍တစ်ဖုံ၊ ဝါးလုံးနှင့် လျှိုထမ်းသည်က တစ်မျိုးဖြင့် ပြန်လာကြရသည်မှာ တစ်လတစ်ခါပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကြာတန်းသည် ရွာလယ်အုတ်ရိုးလမ်းမ၊ ဆန်စက်၊ ရေနံဝနေသော အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများနှင့် ကုန်စုံဆိုင်ပါရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်၏။ အနီးဝန်းကျင်ရှိ လေးအိမ်တန်း၊ ဆင်စု၊ သဲကုန်း စသော ရွာကလေးများမှာ လယ်ယာသုံးပစ္စည်းများမှသည် ရေနံဆီ တစ်ခါထွန်းစာ၊ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်နှစ်တိုင်စ၊ ကလေးသူငယ်နာအုပ် ဆေးတစ်ထုပ်၊ ဓာတ်ခဲတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစအတွက်ပင် ညကြီးမိုးချုပ်တိုင် ကန်သင်းရိုးများ ဖြတ်၍ လာရောက် ဝယ်ယူကြရသည်။ အမေနှင့် ကလေးတို့နေသော အောက်ချင်းလေးပင် ရွာစုကလေးမှာကား ကြာတန်းရွာနှင့် အလှမ်းဝေးသည့် အပြင် ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု တည်ထားသော မီးကလေးပိုတ်တုတ် ဇနပုဒ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေနည်းပါး၍ ဝယ်ဖို့

ခြမ်းဖို့ အိမ်ဆိုင်ကလေးတစ်ခုမျှပင် မရှိ။ ဟိုနား သည်နားမှ ငါးကလေး ဖားကလေးရရှိ လာရောက်ရောင်းချသော ခေါင်းရွက်ဈေးသည် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စမှ လွဲ၍ နေ့တစ်နေ့ ချက်ပြုတ်စားသောက်စရာ ဝယ်ရန် ဈေးသည် မရှိ။ ထိုရွာကလေးသည် ဟင်းစားကို ကိုယ်တိုင်ရှာရသည်။ ထိုရွာကလေးတွင် နေ့စဉ်ကြားရသော စကားတစ်ခွန်း ရှိ၏။ “ဆောင်နမ်းပင်အေ”။ ဘာမှမချက်ဘူး ဟုဘိ၏။ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် အလေ့ကျ ပေါက်နေသော ကန်စွန်းနွယ်၊ ပီလော၊ ညံပင်၊ ပိန်းဥတို့သည် ယာအူထီ (ငါးပိရည်)နှင့်ပင် မိတ်သဟာပြုရသည်။ တစ်အိမ်အိမ်မှ ဝက်ပေါ်သည့် အခါများတွင်တော့ အသားဟင်း ကိုပေါင်းလန်အောင် စားကြရသည်။

ထိုရွာကလေးသို့ရောက်စတွင် အမေနှင့်ကလေးတို့သည် စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲခြင်း၊ ပျင်းရိစရာကောင်းခြင်းနှင့် ဓလေ့စရိုက်တို့မတူသောကြောင့် မိမိတို့ထွက်ရွာ လာခဲ့သည် မြို့ပြမှရပ်ကွက်ကလေးကို ပြန်လိုသည့်စိတ်များဖြင့်သာ အံ့မှိုင်းနေခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ ကလေးတို့မိသားစုလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း နေသားကျလာကာ ဖြူစင်သော စိတ်ထားရှိသည့် ရွာကလေးကို ခင်မင်တွယ်တာစ ပြုလာကြသည်။ ကလေး တို့မှာ အော်ဟစ်မြူးတူး ဆော့ကစားကြရင်း ကျဉ်းမြောင်းမွန်းကျပ်စွာ နေခဲ့ရသည့် မြို့ပေါ် မှ ရပ်ကွက်ကလေးကို လွမ်းသည့်စိတ်ပင် လျော့ပါးလာခဲ့၏။ ကားသံ လူသံ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်သံတို့ဖြင့် စဉ်ဆက်မပြတ် ပြေးလွှားရုန်းကန်ရသည့် မြို့ပြအာရုံခံစားမှုသည် တိတ်ဆိတ်သော ဥယျာဉ်ခင်တန်းများနှင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်သော လယ်တော၏ အရက်ဦးများထဲတွင် အိပ်ပျံ့စုံပွား နိုးထလာခဲ့၏။ တသုန်သုန် ဖြူးနေသော လေသည် သရက်ကင်းပွင့်လေးများကို ခြေချနေ၏။ ရေစုစုရိုက်တစ်ကောင်သည် ရေစပ်စပ်သာ ရှိသည့် စပါးတောထဲမှ ရုတ်တရက်ပင် ထပျံ့သွား၏။

ကြာတန်းမှ ဈေးဝယ်၍ပြန်ရောက်တိုင်း အမေသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ ဝါးကြမ်းခင်းထက်တွင် လဲလျောင်းနေတတ်၏။ အဖေက ဖန်အိမ်ထဲကို ဒီဇယ်ဆီထည့်၍ ဖန်ပြောင်းအား မီးခိုးမှိုင်းများ ပြောင်စင်အောင် သုတ်နေစဉ် အိမ်ကလေး၏ အပြင်ဘက်မှ ပုရစ်မြည်သံများ ကြားနေရတတ်၏။ တစ်ခါတရံ အိမ်အနောက်ဖက် လယ်ကွင်းများဆီမှ ဖားတို့၏ အော်သံကိုလည်း ကြားရတတ်သေးသည်။ ညအမှောင်ထဲတွင် တစ်ရွာလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေစဉ် အဖေအိတ်ဆောင် ရေဒီယိုလေးဆီမှ မြန်မာ့အသံ ခေတ်ဟောင်းတေး များ လွင့်ပျံ့နေတတ်လေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကလေးတို့က မြို့သို့ ပြန်ပြောင်းရန် အဖေ ကို ဝိုင်း၍ ပူဆာကြသောအခါ အဖေသည် တိတ်တဆိတ်နှင့်ပင် အပြင်သို့ ငေးစိုက်ကြည့် နေခဲ့၏။ ထိုစဉ်တုန်းက အဖေအတွေးထဲတွင်လည်း “သည်တွင်ရွှေမြို့ သည်သို့စေတီ”

ပုံရိပ်လွှာများ တဖျပ်ဖျပ် ထင်မှတ်နေပေလိမ့်မည်။ အဝေးမှ မီးရောင်များ ထိန်ညှိနေသော မြို့ပြသည်လည်း တမ်းတတိမ်းမှူးဖွယ်ရာ ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့ကို သတိရကောင်း သတိရပေလိမ့်မည်။ မနက်ခင်း ပုံနှိပ်မင်နဲ့ သင်းသင်းရနေသော သတင်းစာဖတ်ရင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်းရသကိုလွမ်းဆွတ်ကောင်းလွမ်းဆွတ်နေပေလိမ့်မည်။ အဖေသည် ကလေးတို့အား လမ်းလွဲသည့်အနေဖြင့် (သူကိုယ်တိုင် အပါအဝင်) ပုံပြင် သို့မဟုတ် ကြည့်ခိုဖူးသည့် ရုပ်ရှင်တို့ကို မှတ်မိသလောက် ဖွဲ့နွဲ့ပြောသောအခါမှ နားထောင်ရင်း အိပ်မောကျသွားတတ်သည်။ သို့နှင့်ပင် အဖေဆီမှ ပုံဝတ္ထုတို့သည် ကလေးတို့၏စိတ်ကူးစိတ်သန်းများထဲအထိ ပြိတွယ်ခဲ့၏။

ကြာတန်းမှ ပြန်လာသည့် နောက်ရက်များတွင်တော့ တစ်အိမ်လုံး ဟင်းနုများ မွှေးကြိုင်နေတတ်သည်။ ကလေးတို့လည်း အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီးပင် ထ၍ ရေရိုးချိုးကာ ထမင်းစားချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းကြ၏။ ယောက်ျားကလေးလေးယောက်စလုံးမှာ အရွယ်များက မတိမ်းမယိမ်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြောမခံနိုင်ကြသော်လည်း အငယ်ဆုံးညီမလေးကိုတော့ ပိုင်း၍ ဦးစားပေးကြသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားကြီး သုံးယောက်နှင့် မူလတန်း အငယ်နှစ်ယောက်တို့အသံသည် လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသကဲ့သို့ ဆူညံနေတတ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင်တော့ အကြီးကောင်လေးများမှာ တစ်ရွာလုံးအနှံ့ ကိုးကျင်းကိုးကျန်း လျှောက်သွားကြတော့သည်။ ရွာထဲတွင် သူတို့ရွယ်တူ ကလေးများက ရှားပါးပါးဘိ။ ရှိသည့် ကလေးတချို့မှာလည်း တလင်းထဲ၊ ကွင်းထဲ၌ မိဘများနှင့်အတူ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးတို့မှာ အချင်းချင်းသာ ဆော့ကစားကြရရှာ၏။ ငြင်းလိုက်ခုံလိုက် ရန်ဖြစ်လိုက်နှင့် တိတ်ဆိတ်သော ရွာလယ်လမ်းတွင် သူတို့အသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်များ ဆိုလျှင်တော့ ရွာအသီးသီးမှ ကျောင်းလာတက်သော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများဖြင့် ရွာကလေးမှာ လှုပ်ရှားအသက်ဝင်နေတတ်သည်။ ထီးပနန်း၊ ကမ်းနီ၊ ဇွက်တန်းဘက်မှ ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းသို့ အစောကြီးပင် ရောက်နေတတ်၏။ ကျောင်းမတက်ခင် ကျောင်းဘေးနားရှိ လယ်ကွင်းထဲသို့ ဟိုဘက် သည်ဘက် အုပ်စုဖွဲ့၍ ဘောလုံးကန်လျှင် ကန်၊ ညာဘက်က လယ်သမားကြီးများ ထောင်ထားသော မြူးများကို သွား၍ ဖော်လိုဖော်၊ တစ်ခါတလေ သရက်ပင် ထိပ်ဖျားများအထိ တက်၍ သရက်သီးများ ရူးစားလို ရူးစားကြရင်းနှင့် ကမြင်းကြကုန်၏။ ထိုအုပ်စုများထဲတွင် ကလေးတို့က ထိပ်ဆုံးမှပင် ပါဝင်ကြ၏။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားရတော့မှ စာသင်ခန်းဆီသို့ အသီးသီး အပြေးအလွှား ဝင်ကုန်ကြသည်။

မကြာမီ စာအံသံများသည် ထိုရွာကလေးရှိ စာသင်ကျောင်းတစ်ဝိုက်ဆီမှ လွင့်ပျံလာ၏။ ရွာထဲရှိ ခြေတံရှည် အိမ်တစ်အိမ်၏ အောက်မှ ဓားတစ်စင်းနှင့် နီးခြာနေသော အဘိုးအိုသည် စာအံသံများကို နားစွင့်နေတတ်၏။ ကတွတ်ပေါက်တွင် ငါးရှာနေသော ဗျိုင်းတစ်အုပ်သည် စာအံသံများကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပျံသန်းသွားသည်။ ချောင်းရိုးအတိုင်း ဝင်လာသော ဆားသမ္ဗန်ပေါ်မှ ညိုညစ်ညစ် ကောင်လေးတစ်ကောင်သည် ထိုးဝါးကိုင်ရင်း စာအံသံများ ထွက်လာရာဆီသို့ ငေးမောနေ၏။ အဖေဖုရုံးခန်းမှ ကြည့်လျှင် ပြာလှဲသော မြစ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အဖေသည် ထိုရုံးကလေးရှိ စားပွဲတွင် တကုတ်ကုတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ ကျောင်းခေါ်ချိန်မှတ်တမ်းများ၊ စာမေးပွဲအမှတ်စာရင်းများ၊ ဆရာမများ၏ လစာစာရင်းဇယားများက စားပွဲထက်တွင် အစီအစဉ်ထပ်လျက်။ အထက်တန်းကျောင်းဆရာဘဝမှ အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်အဖြစ် သည်ရွာကလေးကို အဖေအရင်ဆုံး ရောက်လာခဲ့ပြီး အတန်ကြာမှ မြို့က မိသားစုကို ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးတို့သည် အဖေကျောင်းမှပင် ကျောင်းသားများ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ညနေကျောင်းဆင်းပြီး အတန်ကြာလျှင် ရွာကလေးမှာ မူလအတိုင်း ငြိမ်သက်၍ ကျန်ရစ်မြဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နေဝင်ရိုးရီထဲတွင် ရွာစည်းရိုးစပ်ရှိ ဆေးရိုးပင်များဆီမှ ချိုးလည်ပြောက်ကလေး၏ ကူသံကို ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ကြားရမြဲ။ ဝင်လုဆဲ အလင်းအောက်တွင် ရွာသားများဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ပြန်နေကြသည့် အဖြူအစင်း အစက်အပြောက်လေးများကို ဟိုးအဝေး တောခိုပ်ညိုညိုတို့ကို နောက်ခံထား၍ လယ်ကန်သင်းရိုးများ တလျှောက်တွင် တွေ့မြင်ရမြဲ။ လယ်တဲလေးများဆီမှ မီးခိုးတို့လည်း တလူလူလွင့်တက်နေမြဲ။ မြစ်ရိုးဘက်ဆီမှ အညှာဆန်သင်္ဘောကြီးတစ်စီး ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းသွားသည့် အခါမျိုးတွင် အဖေဖုရုံးခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ ကလေးတို့ ငေးမောကြည့်တတ်ကြမြဲ။ ညနေဆည်းဆာရီထဲတွင် ထိုအညှာဆန် သင်္ဘောကြီးသည် မြစ်ကမ်းနံဘေး သစ်ပင်စုစုတို့ကြားမှ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်ကွယ်လိုက်နှင့် နောက်ဆုံးအောက်ဘက် ဗျိုက်တောဆီထိတိုင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားသော်လည်း စက်သံသဲ့သဲ့ကြားနေရတတ်သည်။

တစ်ခါတွင် ကြာတန်းနှင့်နီးသည့် ငှအိုင်ဆိုသည့်ရွာတွင် ဇာတ်ပွဲဝင်နေသည်။ ညနေမှောင်စပျိုးတွင် အိမ်ရှေ့ရွာလမ်းမဆီမှ ဇာတ်ပွဲသွားကြည့်သည့် ရွာမှ ကာလသားတစ်သိုက် ဖြတ်သွားကြ၏။ ကလေးတို့လည်း ကြည့်ချင်လွန်းလှ၍ အမေ့ကို ပူဆာသည်။ အဖေကမူ သဘောထား တင်းမာစွာဖြင့်ပင် ပယ်ချလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ပွဲကြည့်ပြန်လာသူတို့ဆီမှ “ကွင်းပိုင်ကြီးနှင့် မဖဲဝါ” ဆိုသည့် နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်အကြောင်းကို

ကြားရသောအခါ အကြီးကောင်လေး နှစ်ယောက်မှာ သွားကြည့်လိုသည့် စိတ်က ပြင်းပြပြီး အဖေနှင့်အမေ မသိအောင် သွားကြည့်ရန် ကြိတ်၍ကြံစည်ကြသည်။ ည လူခြေတိတ်တွင် နှစ်ယောက်စလုံး အသာအယာထကာ ရွာအပြင်ဘက်ရှိ လယ်တဲတစ်တဲမှ အသင့်စောင့်နေသည့် ကာလသားကြီးတစ်ဦးနှင့် ငုအိုင်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ တပို့တွဲ လဆုတ်၏ တစ်ခြမ်းပဲ့ လရောင်အောက်တွင် မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြောလှသော လယ်ကွင်းများနှင့် အဝေးဆီမှ ရွာတန်းရှည်များကို မှုန်ပျူမြင်ရ၏။ နောက်ဘက်တွင် အောက်ချင်းလေးပင် ရွာကလေးသည် တောတန်းလေးသဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သွပ်မိုးထားသည့် ကျောင်းခေါင်မိုးသည် လရောင်ထဲတွင် လက်နေသည်။ ထိုလရောင်အောက်၌ပင် ပြာမလော့မြစ်သည် တငြိမ့်ငြိမ့် ရစ်ခွေ၍ စီးဆင်းနေ၏။ ကန်သင်းရိုး တစ်ဖက်တစ်ချက် လယ်ကွင်းတို့ဆီမှ ပိုးကောင် မွှားကောင်ကလေးများက တစ်စီစီမြည်နေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် အေးစိမ့်သော လေက ပွတ်တိုက် ဆော့ကစားသွားတတ်သေးသည်။ ဖားလျားအုပ်ဝေနေသည့် ညောင်ပင်အိုကြီးများ အောက်မှ ဖြတ်လျှောက်ရတိုင်း ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ကျော့များ စိမ့်တက်လာ၏။ ရသမျှ ဘုရားစာတို့ကိုမတိုင်ပင်ပဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ရွတ်ဖတ်လာကြ၏။ ရှေ့မှ ကာလသားကြီးက "ပန်းနွယ်က စိမ်း" သီချင်းကို အသံဝါကြီးနှင့် ဟ်ရင်း သုတ်သုတ် လျှောက်နေသည်မို့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး မနည်းပင် ဇီအောင် လိုက်နေရသည်။ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည့် လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင် အနားသို့ ရောက်သောအခါ ကာလသားကြီးဘေးမှ ပူးကပ်၍ လျှောက်ကြတော့သည်။ ထိုလက်ပံပင်ကြီးကား အမှောင်ထဲ၌ တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။ အေးမြသော ဆောင်းလေအဝှေ့တွင် သစ်ရွက်တို့တဖျောက်ဖျောက် ကြွေကျနေသံသည် ချောက်ခြားဖွယ်ရာ ကောင်းနေ၏။ တစ်ခါတုန်းဆီက ထိုအပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုနယ်တစ်ဝိုက် မိုးဆိုးလုယက်ခဲ့သည့် နာမည်ကျော် ဓားပြကြီးတစ်ယောက်အား ရဲဘော်ဖြူများက ကွပ်မျက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဓားပြကြီးသည် မကျွတ်ပဲ ထိုလက်ပံပင်ကြီး၌ပင် သရဲဖြစ်ကာ သစ်ပင်အောက်မှ အချိန်မတော် ဖြတ်လျှောက်သူများကို ခြောက်လှန့်သည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ထိုသို့ အခြောက်ခံရသော တစ္ဆေဇာတ်လမ်းများသည် အနီးအနားရွာများ၌ ပုံပြင်သဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့ကာ ကလေးတို့လည်း ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးတို့သည် ကာလသားကြီး၏လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ တောင်မြောက်ဘေးဘီ မကြည့်ရဲပဲ မြေပြင်မည်းမည်းကိုသာ ငုံ့ကြည့်၍ မပြေးရုံ တမည် ဖြတ်လျှောက်ကြ၏။ သူတို့၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ထိုကာလသားကြီးမှာ ရယ်မောနေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဆိုင်းသံပုံသံတို့ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ကြားလာရ၏။ ဘက်ထရီမီးရောင် မှန်ဖျော့ဖျော့တို့ကိုလည်း ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ မြင်လာရ၏။ ပွဲကြည့်လာသူများနှင့် တရုန်းရုန်းထနေသည့် ပွဲဖျော့တန်းသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ ကလေးနှစ်ယောက်လုံး မြူးလား၏။ ဟိုငေးသည်ငေးဖြင့် တစ်လမ်းလုံး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့သမျှ သောကတို့လည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ပွဲခင်းထဲသို့ဝင်၍ မျက်စိနားအစုံတို့ကို မမှိတ်မသုန်ဖွင့်၍ စူးစိုက်ကြည့်ကြတော့ရာ မိုးစင်စင်လင်း၍ ပတ်စာရွာ ဖျာသိမ်းမှသာ ရွာသို့ ပြန်လာကြ၏။ အိမ်သို့ပြန်အရောက်တွင်တော့ အဖေ့ကြိမ်လုံးစာ မိကြရလေတော့သည်။

နှင်းမြဲကြွင်းခသော နွေဦးသည် တောတန်းလေးများတလျှောက် သစ်ရွက်တို့ကို ခြေပြီးသည့်နောက် ရှစ်ခွင်ပတ်လည် အုံ့မှိုင်းညိုညစ်သော မိုးတိမ်မည်းမည်းနှင့် ရေဖွေးဖွေး လယ်ကွင်းများ၊ ထို့နောက် မြူနှင်းတို့ ပြင်းထန်သည့် အေးစက်စက် ဆောင်းညနေများသည် ရွာကလေးအား ဖြတ်ကျော်သွားပြန်၏။ ကလေးတို့ မိသားစုလေးမှာလည်း ရွာနှင့်ခွဲမရအောင် ရောနှော နေသားကျနေခဲ့ပေ၏။ အိုင်ပက်၊ ကိုင်းထောင်း၊ ရေကူး၊ လှေလှော်မှု အတတ်တို့နှင့် ကလေးတို့ ယဉ်ပါးခဲ့၏။ တောသားကလေးများ နည်းတူခန္ဓာကိုယ်တို့လည်း ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလာ၏။ ရိတ်သိမ်းပြီးစ ရိုးပြတ်တောထဲ၌လည်း ရွာမှ လူကြီးများနှင့်အတူ ဘောလုံး ဝင်ကစားတတ်လာ၏။ မြေပဲခင်းထဲတွင် ရွာမှ ကလေးများနှင့် အပြိုင် မြေပဲခင်းကို လက်ရည်တူနတ်တတ်လာ၏။ လသာသောညများတွင် တလင်းထဲ၌ စပါးနယ်နေသော ကာလသားကြီးတချို့ထံမှ ချစ်ကိုယ်တွေ့များကိုပင် အကြီးကောင်လေးမှာ သွား၍ နားထောင်နေတတ်ပေပြီ။ ထို့နောက် ဘာရယ်မှန်းမသိ လွမ်းမောတတ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တမ်းတလာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကြာတန်းသူလေး နော်စေးကပေါ၏။ ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်တတ်လာ၏။ ညဖက် မှန်အိမ်မီးရောင် ဝါကျင့်ကျင့်အောက်တွင် စာကျက်ရင်းနှင့်ပင် ကြာတန်းဖက်သို့ ရော်ရမ်းမိတတ်လာ၏။ ကြာတန်းသို့ ဈေးဝယ်သွားတိုင်း နော်စေးကပေါတို့ အိမ်ရှေ့အရှောက်တွင် အမေမရိပ်မိအောင် သူမအရိပ်အခြည်ကို ခိုးကြည့်တတ်လာ၏။ အဝေးက ညအမှောင်ထဲတွင် တွဲတေး သိန်းတန်၏ “ကန်ပတ်လည်ခရေရိပ်” သီချင်းက လေအဝှေ့တွင် ကြားရတစ်ချက် မကြားရတစ်ချက်နှင့်။

လကုန်ခါနီးတိုင်း မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဆီသတ်သည့်အသံတို့ ပါးလျှားစပြုလာသည်။ ကြက်သွန်နီက တောင်းထဲတွင် လေးငါးခြောက်ဥ၊ ဆီပုံးကား ဖင်ကပ်လျက်။ ငရုတ်သီး မည်းမည်းတို့သည်လည်း မမြင်ရတော့ပေ။ အမေက မီးပူတိုက်ရင်း ကြာတန်းသို့ သွားရမည့်ရက်ကို တွက်နေ၏။ ကိုဟုတ်စိန်ဆိုင်ကို ပေးရမည့်အကြွေးကို အဖေလစာ

ထဲမှ စိတ်ဖြင့် နုတ်နေ၏။ တစ်ခါတရံတွင် ပေးရမည့် စားကြွေးက လစာအထက်ကိုပင် ရောက်နေ၏။ ကြာတန်းသို့သွားပြီး ဝယ်ရခြမ်းရမည့်အရေးကို တွေးတိုင်း အမေ့မှာ ရင်မောနေတတ်သည်။ ဒီဇယ်မီးရောင် မှိန်ဖျော့ဖျော့ လင်းနေသည့် ဝါးအိမ်လေးထဲမှ အမေ့သက်ပြင်းချသံ တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မရှေးမနှောင်း၌ပင် အိမ်ရှေ့ဆေးရိုး ပင်ပေါ်မှ ဇီးကွက်တစ်ကောင်သည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော ညအမှောင်ထဲသို့ အထိတ်တလန့် ပျံသန်းသွားတော့သည်။

အမေ့သက်ပြင်းချသံကြောင့်ပင် ညသည် ပို၍ မှောင်မှိုက်ခဲ့လေပြီ။ ။

စံပယ်ရိုင်းတွေ ပွင့်ရောမယ်

မောင်မည်းနေတဲ့ ညတစ်ညကို ကျွန်တော်ရောက်လာတယ်။ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို အော်သံပေးပြီး မည်းနက်ပိန်းပိတ်နေတဲ့ အမှောင်ထုထဲကို ရထားကြီးတစ္ဆေတစ်ကောင် ထွက်ခွာသွားတော့ ဘူတာရုံအိုလေးရဲ့ နီကျင့်ကျင့်မီးရောင်အောက်မှာ ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဇာတိမြေရဲ့ လေက အေးစက်ထုံကျင်နေတဲ့ လက်တွေ့နဲ့ ပွေးဖက်နှုတ်ဆက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့တဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကတော့ အမှောင်ထဲမှာ အိပ်မက်တွေမက်နေရဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေဆီက၊ အိမ်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကိုပေါ့။ သူ့ရဲ့ လောင်ကျွမ်း တောက်ပခဲ့ပုံတွေ။ သူ့ရဲ့ ရူးသွပ်မိုက်မဲခဲ့ပုံတွေ။ တွန့်ကြေနေတဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး ဖွာရှိုက်လိုက်တော့ မီးခိုးငွေ့တွေဟာ တိတ်တဆိတ် ပျံသန်းသွားတဲ့ မိုးတိမ်တစ်အုပ်လို ကျွန်တော်အနားက လွင့်ပီးသွားကြတယ်။ ဧတဧတက ကျွန်တော့်ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့တဲ့ မီးရထား ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အသံကလွဲလို့ မြို့ကလေးဟာ အသံဗလံတွေ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ လျှို့ဝှက်သံဖို ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက နောက်ခံတေးဂီတတွေ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုလိုပေါ့။ ကျွန်တော် ကြားနေရတာကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံရယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေသံရယ်။ ကောင်းကင်ထက်မှာတော့ အထီးကျန်ကြယ်လေး တစ်စင်းက တလက်လက်နဲ့ ထာဝရ မည်းမှောင်ခြင်းထဲမှာ မျောပါနေသလို။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ်မှန်း မသိနိုင်တဲ့ လောကကြီးထဲမှာ မျောပါနေတာပဲလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ တုန်းကတော့ အရာရာတိုင်းဟာ အလွယ်တကူပဲလို့ ထင်မိရဲ့။ ကော်ဖီခွက်တွေ၊ ရော့(ခ်) အင်ရိုး တေးသွားတွေ၊ ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ ပျိုမြစ်တဲ့မာနတွေနဲ့ လောကကို ကြည့်ခဲ့တယ်။ အမြင့်မားဆုံး တက်ကြွမှုတွေက ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို အရောင်တွေ တောက်ပစေခဲ့တယ်။ ဆံပင်ရှည်တယ်၊ အကြွေးထူတယ်၊ အစိမ်းရောင်ကို ချစ်တယ်၊ ဂျွန်လင်နွန်ကို ကိုးကွယ်တယ်၊ အနာဂတ်ကို ယုံတယ်၊ အရိုင်းဆန်တယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ

ဆုံးအနေတို့ တောမြို့လေးက ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ကံဘယ်လောက်ကောင်း လိုက်ပါသလဲ။ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှာတော့ ပန်ကာအိုကြီးက တကယ့်ကျိန်လည်လို့၊ အပြင်ဘက်မှာ ဆူညံရှုပ်ထွေးတဲ့ လူသံတွေ၊ ကားသံတွေ၊ ပုလွန်းလို့ထင်ရဲ့ ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ အရာရာဟာ တံလျှပ်တွေ ထနေကြသလိုပဲ။ တကယ့်ဘဝဟာလည်း တံလျှပ်တွေ၊ လှည့်စားမှုတွေ၊ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါလား။

ကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မိတ်ဆွေကဗျာဆရာက သူ့ရဲ့မပြေလည်မှုတွေကို ညည်းတွားနေတယ်။ ကားသံတွေက တဝေါဝေါနဲ့၊ ကုန်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည် ခွက်ထဲမှာ ယင်ကောင်တွေက တဝီဝီနဲ့ မြူးတူးပျော်ပါးကြလို့၊ ကောင်တာမှာ အိပ်ငိုက်နေတဲ့ တရုတ်မကြီးကတော့ ပိုက်ဆံတွေကို အိပ်မက်မက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ့အိပ်မက်ထဲက ငွေစက္ကူတွေရဲ့ ရေတွက်နေသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စကားတွေအများကြီး ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီစကားလုံးတွေက မရေတွက်နိုင်အောင်ပဲ များလွန်းလှပေ။ အဲဒီ စကားလုံးတွေထဲမှာပဲ ပျင်းရိပြီးငွေမှုတွေ၊ ငိုက်မြည်းသန်းဝေမှုတွေ။ အကြောင်းအရာတွေကလည်း အပ်ကြောင်းတွေထပ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းအရာတွေထဲက ပြေးလို့မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ မနက်မိုးလင်း ရေဒီယိုသံတွေ စကြားကတည်းက၊ ပထမဆုံး နံနက်ခင်း ပူပူနွေးနွေး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် စတင်သောက်လိုက်ကတည်းက အကြောင်းအရာတွေနဲ့ စတင်ခဲ့ပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အကြောင်းအရာတွေရဲ့ သားကောင်တွေ၊ ကဗျာဆရာက ပြီးငွေစွာနဲ့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငေးမောရင်း ကျွန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကောင်တာက တရုတ်မကြီးက အိပ်မှုနဲ့ စုံမွှားနဲ့ စားပွဲထိုးချာတိတ်ကို အော်ငေါက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းပေါ်က ပန်ကာအိုကြီးကတော့ ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ လည်နေဆဲ။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ပျောက်ဆုံးနေပြီလို့ စတင်ခံစားလာရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ မည်းမှောင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲက ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ပေါ့။ ယမ်းမီးခြစ်ဘူးခွဲတွေ၊ ဆေးလိပ်တိုတွေ၊ အောက်သိုးသိုးအနံ့ အသက်တွေနဲ့ ဆာလောင်မှုတွေ ရောပြွန်းနေတဲ့ နေရက်တွေက ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်သွားကြတယ်။ "အဲရစ်ကလစ်ပတန်" ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးလေး ဆိုနေတုန်း ပဟိုဘက်ခန်းက လင်မယားရန်ဖြစ်သံတွေ၊ ရုပ်ကွက်လမ်းကျဉ်းလေးထဲက ကလေးတွေရဲ့ ငြင်းခုံသံတွေ၊ ကုလားအဘိုးကြီးရဲ့ နွားနို့ယူဦးမလားလို့ မပီကလား ပီကလား မေးတဲ့အသံတွေ၊ မီးသွေးတင်တဲ့ ကားအိုကြီးတစ်စင်းရဲ့ ဘက်ဂီယာထိုးပြီး တဂူးဂူးနဲ့ နောက်ဆုတ်တဲ့ အသံတွေ၊ အောက်ထပ် ကားပွဲစားအခန်းက ထုံချိုင်းသီချင်းဖွင့်တဲ့အသံတွေ၊ ရှိသမျှသော အသံတွေ၊

ကမ္ဘာထဲက အသံတွေ၊ စကြာဝဠာထဲက အသံတွေဟာ ရောထွေး ပေါင်းစပ်သွားပြီး အင်အားကြီးတဲ့ အသံလှိုင်းအဖြစ် ကျွန်တော်နားထဲ၊ နာခေါင်းတွေထဲ၊ မျက်လုံးတွေထဲ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲအထိ ဝင်ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နှလုံးသား က မနိုးဘူး။ အမှောင်ထဲမှာ အိပ်မောကျနေဟန်တူပါရဲ့ (ပူအိုက်လောင်မြိုက်မှု၊ ဂျိုးပိုးတွေရဲ့ မေးရိုးသံတွေ၊ မဆလားနဲ့ပြင်းတဲ့ ဟင်းနံ့တွေ၊ ငွေကြေးပြတ်လတ်မှုတွေနဲ့ ဇွဲစည်းထားတဲ့ ဟောဒီညနေခင်းဂီတကို နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါ။)

ကျွန်တော်ဟာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ထင်ပါတယ်။ မွတ်သိပ်မှုအမှောင်ထဲကို တဖြည်းဖြည်း၊ တဖြည်းဖြည်း၊ အသံတွေ ကျယ်လောင်လာတယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ တစ်ကိုယ်တော် သူရဲကောင်းဆန်မှု၊ မှော်ဆန်တဲ့ အနုပညာ၊ အထီးကျန်ဆန်ဆန် နေလိုမှု တွေထက် အဲဒီအရာ (အစာအိမ်)ဟာ တန်ခိုးထက်မြက်လွန်းပေစွ...။

ကျွန်တော့်အရိပ်တွေထက် ရှည်လျား၊ ပိုပြီး နက်မှောင်ပြောင်လက်တဲ့ လမ်း တွေပေါ်မှာ အမှိုက်စတစ်စလို ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်နေမိရဲ့၊ ပြာခွဲခွဲ အထောက်အညီတွေရဲ့ အရိပ်မှိုင်းမှိုင်းတွေက တစတစနဲ့ ရှည်လျားလာခဲ့ပြီ။ မြို့တော်ထဲကနေ ဆင်ခြေဖုံးအသီး သီးဆီ စထွက်ခွာသွားကြတဲ့ ဟီးနီးကားတွေပေါ်မှာတော့ လူတွေဟာ အလှူအယက် တိုးဝှေ့ရင်း သူတို့ရဲ့ညဉာဏ်မင်းပိုင်းဆီ၊ သူတို့ရဲ့အိပ်ရာတွေဆီ၊ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ သူတို့ရဲ့ဇနီး သားမယားတွေဆီကို တိတ်တဆိတ် သက်ပြင်းချသံတွေနဲ့ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြပြီ။ နီယွန် ဆိုင်းဘုတ်မီးတွေ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေဆီက ကာရာအိုကေ သီချင်းသံ တွေ၊ မူးရစ်ဝေရီတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ပိုက်ချွတ်ချွတ်သံသားတွေရဲ့ ဖန်ခွက်ချင်း ထိသံတွေ၊ ခပ်မှောင်မှောင် လမ်းတွေထဲက မြူဆွယ်သံတွေ၊ တယ်လီဖုန်းသံတွေနဲ့ ငွေကြေး ကိန်း ဂဏန်းသံတွေ၊ တစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ငေးမောလိုက်တယ်။ ခွေးဝဲစား တစ်ကောင်က၊ သူ့တစ်ကိုယ်တော် ပွဲတော်တည်နေရာ အမှိုက်ပုံက သေးဘီကို မသင်္ကာ တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ သူ့နှုတ်သီးတွေက တရွံရွံနဲ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတဲ့ စတိုး ဆိုင်က ကောင်မလေးနဲ့ ဆေးစွဲနေတဲ့ သူငယ်သားလေးဟာ အကြိတ်အနယ် စကားပြော ရင်း ကျွန်တော့်ကို ကျော်တက်သွားကြတယ်။

“မင်းကိုယ့်ကို ပိုက်ဆံချေးပါဦး”
“ဟာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ မနေ့ကပဲ ပေးပြီးပြီပဲ”
“.....”
“ဟာ ဒါလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အိမ်ကသိသွားရင် မကောင်းဘူး”
“.....”

စကားလုံးတွေက ကျွန်တော်အနားမှာ ကျကျနီရစ်သွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တလေများ ရှိနေမလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဆေးရုံကြီးဘက်ကို ထွက်လာမိတယ်။ ဆေးရုံအနံ့တွေကို ဖြတ်ရင်း၊ သေခြင်းအနံ့တွေ တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ စင်ကြီတွေ၊ အခန်းတွေကို ဖြတ်ရင်း၊ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကို ရှာမိတယ်။ ကျွန်တော်မှတ်ဉာဏ်တွေထဲမှာ သတိရလွမ်းဆွတ်မှုတွေထဲမှာ သူ့မျက်နှာကို တစတစ ပုံဖော်ကြည့်မိတယ်။ ဝသလား၊ မည်းသလား၊ ဖြူသလား၊ ပျော်ရွှင်နေသလား၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အနည်းဆုံး မျက်မှန်းတန်းမိတဲ့သူ တစ်ယောက်တော့ ရှိကောင်းပါရဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ခပ်မှောင်မှောင်၊ ထောင့်ကျကျ နေရာတစ်ခုက ကုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတဲ့။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေလို့ ထင်ရတဲ့ လူဆီကို ရောက်လာတယ်။ တကယ်လည်း နှစ်များစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် မအံ့သြမိသလို သူလည်း အံ့သြဟန် မပြဘူး။

“မင်းလာမယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါ”

“ဘယ်လိုလုပ် ခင်ဗျားသိတာလဲ”

“နေ့ညက ငါအိပ်မက်တယ်၊ ငါ့ဆီကို မင်းရောက်လာတယ်တဲ့”

အဲဒီနောက်တော့ သူ ကျွန်တော်ကို စကားတွေပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က နားထောင်ရုံသက်သက်ပေါ့။ သူကလည်း သူပြောချင်တဲ့စကားတွေ နားထောင်ပေးမယ့် လူကို မျှော်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပေါ့။ အမှန်တော့ သူ့ဘဝဟာ သေခြင်းဆီကို အထီးကျန်စွာနဲ့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေရပြီ။ မည်းမှောင်တဲ့ သေခြင်းရဲ့ အရိပ်တွေက သူ့ရဲ့ ဖျော့တော့တဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားတာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကင်ဆာအမြစ်ပွားတွေဟာ မဆပ်နိုင်တော့တဲ့ သူ့အကြွေးတွေလို အတိုးတွေ ပွားများလာခဲ့တာ။ အခုဆိုရင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ဒေဝါလီခံရမယ့် ကိန်းကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့တာတဲ့။ သူ့ရဲ့အဆင်မပြေပုံတွေ၊ မိုက်ခဲရူးသွပ်ခဲ့ပုံတွေ၊ ဘဝကို ပြီးငွေ့စိတ်ပျက်လာခဲ့ပုံတွေ၊ နောက်ဆုံးတော့ သေခြင်းတရားကို မက်မောတမ်း တလာခဲ့ပုံတွေ ကျွန်တော်ကို ပြောပြလေရဲ့။ သူ့အသံနဲ့ ဟန်ပန်တွေကတော့ စွန့်ပစ်ခံရတော့မယ့် ယန္တရားအိုကြီးတစ်လုံးနဲ့ ပိုတူနေသလောက်။ သူပြောချင်တာတွေကို ပြောလို့ အားရပြီးတဲ့နောက် မျက်နှာကျက်ကို သူ့ငေးမောနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မမေးမိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်လို့၊ ဒါနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကတော့ အထီးကျန်မျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးမောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ကို လွမ်းနေပါပြီ။ အသံတစ်သံကို ကြားရတယ်။ နွေးထွေး
ကြင်နာတဲ့ အမေရဲ့အသံ။

“ပြန်လာခဲ့ပါ” တဲ့။

ဒီအချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အိမ် ခေါင်းရင်းက စံပယ်ရုံမှာ စပယ်ပွင့်တွေ
ဖွေးဖွေးလှုပ်ပွင့်နေလောက်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ စပယ်ရိုင်းတွေလေ...။ ။

ပိတောက်ပွင့်သစ်မဂ္ဂဇင်း
ဩဂုတ် ၁၉၉၅

အဝေးက ရယ်မောသံတိုးတိုးလေးဆီကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ခြင်း

(၁)

ဟိုးတုန်းက နေ့တိုင်းလိုလို ဖြတ်သန်းသွားလာဖူးတဲ့ လမ်းကလေးအတိုင်း ကျနော်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထော်လာဂျီသံ၊ တရုတ်ဆိုင်ကယ်သံတွေနဲ့ ဆူပွက်ယိမ်းထိုးနေတဲ့ လမ်းမဆီကနေ မြို့ပြင်လယ်ကွင်းတွေအထိ ရောက်တဲ့ ဒီလမ်းကလေးကတော့ ဟိုးအရင် ဆယ်စုနှစ်တွေကလို တိတ်ဆိတ်တုန်းပါပဲ။ လမ်းကလေးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်က ရေနံလွင့်ပျယ်နေတဲ့ သစ်သားအိမ်တွေကလည်း ဟိုးအရင်တုန်းက မြင်ကွင်းအတိုင်းပဲ။ မန်ကျည်းပင်အုံကြီးရဲ့ ရွက်ပြောက်စိတ်စိတ်တွေ ကြားက ညနေခင်းနေရောင် ဖျော့ဖျော့လေး ဖျာကျနေသည်။ အိမ်တိုင်းလိုလို ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေတဲ့ တရုတ်ကပ်ပြုတင်းတွေ အမြဲလိုလို ပိတ်ထားသည်။ မှောင်မည်းမည်း ဆင်ဝင်အိုတွေနဲ့ အပြောက်အမွှန်း မစုံလင်တော့တဲ့ ဝရန်တာတွေနောက်က ဘဝအလွမ်းသည် ညနေမြူထဲမှာ ပိုးဝါးရိုးရီနေသည်။ အိမ်ရှေ့စည်းရိုး စက္ကူပန်းခြံအရိပ်တွေက လမ်းကလေးပေါ် အရိပ်ထင်ကျရောက်နေတုန်း သစ်သားစည်းရိုးတန်း တစ်ခုပေါ်မှာ မိုးစွေငှက်ကလေးတစ်ကောင် အတောင်ကို နှုတ်သီးနဲ့ ထိုးဆွနေသည်။ ဒီလမ်းကို ကျနော် ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းခဲ့လဲဆိုတာ ကျနော်မမှတ်မိတော့ပါ။ ဟိုးတုန်းကတော့ စက်ဘီးအိုလေး တဂျောက်ဂျောက် နင်းရင်း ဒီလမ်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြတ်သန်းဖူးသည်ပေါ့။ အမြဲ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ငေးရင်း သီချင်းလေးညည်းခဲ့ရတဲ့ အရသာကလည်း မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ။

(၂)

ကျနော် အလောကီ ရောက်တိုင်း ဒီလမ်းကလေးဆီ ဘာရယ်မဟုတ် ရောက်ရောက်သွားတတ်သည်။ အရင် စာအုပ်လာငှားတဲ့ ဆိုင်လေးမရှိတော့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မသိတော့။ လမ်းထောင့်မျိုးက ဆီစက်အုံကြီးဆီက မြေပဲဆီနံ့ သင်းသင်းလေး ရနေတုန်းပင်။ အမြဲပြုံးနေတတ်တဲ့ ကိုမိုးကြီးက အရင်တုန်းကလို စက်ဘီးအုံကြီးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အချိန်မှန်မှန် သွားနေတုန်း။ ဂစ်တာတီးကောင်းတဲ့ ကိုမျိုးသိန်းတစ်

ယောက် သူတို့အိမ်နောက်က ဆန်စက်ခါးပတ်ကြီးတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းလား မသိ။ ဆာရီရယ်ဆန်ဆန် ဝတ္ထုတိုတွေရေးတတ်တဲ့ ကိုနွားလေးကတော့ ပျောက်ဆုံးမြဲ ပျောက်ဆုံးနေဆဲ။ တချို့ကသူ့ကို မှော်ထဲမှာ သေသွားတယ်လို့ ပြောကြသည်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ တစ်မြို့လုံးပတ်ပွေတတ်တဲ့ ငဇင်ကာ ဆိုတဲ့ကောင်လေးကတော့ အေလာကို ပြန်မလာတော့ပဲ မြို့ကြီးတစ်နေရာမှာ ပျော်နေလောက်ပြီ။ ကျနော်ဂိုဏ်းထောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးက သဲစပ်စပ်ချောင်းကမ်းပါးကို ရောက်တာ ရိုးမတောင်တွေရဲ့အရိပ်တွေက ပြာမှိုင်းနေသည်။ ကျနော်ရပ်ကြည့်နေရင်းနဲ့ တစ်ခါက ဒီတောင်တွေပေါ် ငှက်ပစ်ထွက်ခဲ့တာ သတိရလာသည်။

(၃)

အဲဒီတုန်းက ကျနော်ရယ်၊ ကျော်မိုး ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းရယ်၊ တောင်ခြေရွာလေးကနေ အေလာကို ကျောင်းလာတက်နေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ပျိုင့်တူးတူး တစ်လက်စီနဲ့တောလည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အောင်ချမ်းသာရွာကလေးအထိစက်ဘီးတွေ နင်းသွားရင်း လမ်းမှာတွေ့သမျှ ဘွတ်ကလုံငှက်တွေကို လိုက်ပစ်သည်။ အောင်ချမ်းသာရွာမှာတစ်ထောက်နားပြီး တောင်ပေါ်ကိုကျနော်တို့သုံးယောက်တက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်တက်တဲ့ လမ်းကမရှိတော့ ဒီအတိုင်း ကုတ်ဖိုတက်ခဲ့တာ ကြာလာတော့ ကျနော်တို့မောလာသည်။ တောင်ကမ်းပါးရံအလယ်လောက်မှာ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း အမောဖြေသည်။ ရေဆာလာပေမယ့် ရေပူမပါ ဘာမပါနဲ့ အခက်တွေ့နေသည်။ နောက်တော့ ကျနော်တို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာ သခွါးမွှေးသီးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် တွေ့တော့ သုံးယောက်သား ထုခွဲပြီးစားကြတော့သည်။ ရေငတ်နေတဲ့ အချိန်မှာစားရတဲ့ သခွါးမွှေးသီးတွေရဲ့ အရသာကတော့ ပြန်မပြောပြတတ်လောက်အောင် ကောင်းတယ်လေ။ ကျနော်က အရိုင်းသီးတွေထင်ပေမယ့် တကယ်တော့ တောင်ပေါ်မှာ လာစိုက်ထားတာပါ။ မကြာခင် တောင်ထိပ်ရောက်ပြီး စိုက်ခင်းတချို့နဲ့ တစ်လုံးတွေ့တော့မှ သိခဲ့ရသည်။

(၄)

ကျနော်တို့သုံးယောက် အမောဖြေပြီး တောင်ကြောတလျှောက်နဲ့ လျှို့တွေထဲ ငှက်လိုက်ပစ်သည်။ ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကြား တိုးရင်း ကိုင်းဆုံကိုင်းခွဲတွေ ကြားမှာ လာနားတဲ့ ငှက်တွေကို လေသေနတ်နဲ့ ပစ်သည်။ တစ်ကောင်မှ မထိ။ လက်တည့်တဲ့

ရွာသားလေးပင် စော့ချွေးပြန်လာသည်။ နောက်တော့ အရမ်းလှတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို သုံးယောက်စလုံး ချိန်ပစ်သည်။ ဖုတ်ခနဲ ထိသွားချိန်မှာ သွားကောက်တော့ မတွေ့ရတော့။ နေ့လယ် နေ့ခင်းကြီးထဲမှာ ကျနော်တို့ ကြောက်လာသည်။ တောင်ထိပ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ ယာသမားနဲ့ တွေ့တော့ တောကို မတောင်းလို့တဲ့။ ဘာပစ်ပစ် တောစောင့်နတ်ကို တောင်းမှ ရသည်လို့ ဆိုသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တောစောင့်နတ်က စကားလာပြောတာ ကြုံဖူးတယ် ပြောတော့ ကျနော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အုလည်လည်နဲ့ကြည့်ပြီး တောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာခဲ့တာကို သတိရမိသည်။ ကျနော်တို့ ပြန်ဆင်းလာတော့ နေ့တောင် အတော်စောင်းနေခဲ့ပြီ။

(၅)

လှည်းမြည်းတိုလေးတွေ တင်ပို့ပေးရန် ဈေးနေ့မနက်ခင်း မှောင်ရီထဲ ကိုကျောက်တူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည် ပူပူနွေးနွေးလေးတစ်ခွက် ကိုအရသာခံသောက်ခဲ့သည့် နေ့များကို လွမ်းသည်။ ဘူတာဘက်ကနေ ကျောက်မီးသွေး ခေါင်းတွဲမည်းမည်းကြီးရဲ့ ဥဩသံကို လွမ်းသည်။ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင် ဘေးနားက ရဲစခန်းဝင်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ တမာပင်အိုကြီး လွမ်းသည်။ ညနေ မှောင်ရီမည်းမည်းထဲက လမ်းဘေးဓာတ်တိုင် မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးကို လွမ်းသည်။ ရန်ကုန် မန္တလေး ရထားလမ်းဘေး တောက်လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ မြို့လေးတော်တော်များများက ခပ်ဆင်ဆင်။ အေလာက နေရထားစီးပြန်တိုင်းလမ်းဘေးတလျှောက်က မြို့သေးသေးလေးတွေကို အေလာအမှတ် ထင်ပြီး ပြန်ပြန်လွမ်းနေတတ်သည်။

(၆)

ပျင်းရိစရာကောင်းတဲ့ မြို့တွေကို ကျနော်ချစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်လောက်ရှိပြီး စစ်တုရင်ပိုင်းလေး တစ်ပိုင်းလောက်ရှိတဲ့ တောမြို့လေးဆို ကျနော်အတွက် အိုကေပြီလေ။ စက်ဘီးအိုလေး စီးပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်မည်။ ကုက္ကိုပင်အိုကြီးတွေရဲ့ အရိပ်အောက်က ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ ဆေးဝါ ထုံးကွမ်း သီးလေး ယာမည်။ စာတိုက်မှာ မှာထားတဲ့ စာအုပ်လေး ရောက်မရောက် သွားမေးမည်။ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေ တဖြေးဖြေးလှန်ရင်း အလင်းရောင် ဖျော့တော့လာတဲ့ ညနေခင်းကို ငေးမည်ပေါ့။ ဒီလို တွေးခဲ့တိုင်း အေလာကို သတိရသည်။ ပျားအိုလို တဆစ်ဆစ် အော်မြည်နေတဲ့ ရန်ကုန်နေ့စဉ်ဘဝထဲ ကားစောင့်ရင်း တွေးမိခဲ့တာတွေပါ။

(၇)

တကယ့်အစစ်အမှန်တွေက ကိုယ်တွေ့ထားတာတွေ အိပ်မက်ထားတွေထက် ပိုခါးတယ်။ လူမှုကွန်ရက်ထဲက မကြားဖုံမနာသာတွေ ခွဲလမ်းနေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ကျနော် အလောဟာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီလား။ ရန်ကုန်မန္တလေး မီးရထားလမ်းဘေးက မြို့ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မြို့ကလေးလေး။ ကျောက်မီးသွေး မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးရဲ့ပြင်ညီရုံရှည်ကြီးတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့သလို တန်ဖိုးထားရမယ့် အစဉ်အလာတွေကော ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီလား။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ကံကြမ္မာထဲမှာ ဒီလိုမြို့ငယ်လေးတွေ ဖရိုဖရဲတွေဖြစ်ကုန်ကြတယ်လေ။ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းမရှိ၊ ဝီထွင်မှုမရှိ၊ စာဖတ်တဲ့ လူငယ်တွေ မရှိ၊ တရုတ်ဆိုင်ကယ်သံ တဖုန်းဖုန်းကြားမှာ မြို့ပြရပ်ကွက်စရိုက်နဲ့ လူငယ်လေးတွေ။ အော် . . . လူငယ်လေးတွေ။ တစ်ကိုယ်လုံးတက်တူးအပြည့်နဲ့ လူငယ်လေးတွေလေ။ ■

မိုးချုပ်ညနေအရိပ်တွေ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်မီးတွေ

(၁)

မိုင်းရီသည် နွေဆည်းထားထဲတွင် ဘူတာရုံလေးဘေးနားက မှန်ကုပ်ကုပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ကျနော် ထိုင်နေခဲ့သည်။ ငြိမ်းလှဆဲ နွေမီးလျှံဖျော့ဖျော့ထဲမှာ တော့ သွပ်ဆူးကြိုးပေါ် ရစ်တွယ်နေတဲ့ ပဲနွယ်ပင်လေးတွေ ညှိုးသွေ့ခါရော်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မီးရထားရေဖြည့်တဲ့ ရေပိုက်ခေါင်းမည်းမည်းကြီးမှာ ခိုတွယ်နေတဲ့ ရေပေါက်ကလေးကို မြေစာမြက်ပင် စုစုလေးက အာသာငမ်းငမ်း စောင့်မျှော်နေသည်။ ရေဓာတ်ကလေး ရနေသည့် မြက်ပင်စုစုလေးက လွဲပြီး မီးရထားသံလမ်းတလျှောက် ခြောက်သွေ့ မွဲပြာလွန်းလှသည်။ အရိပ်တို့ တဖြေးဖြေး ရှည်လျားစပြုလာသည်။ မိုင်းရီ သော ညနေမြူတို့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဝေ့ဆိုင်းနေသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး ပုခဲသည့် အပူရှိန် သည် အတော်အတန် ပြေလျော့ပြီးခဲ့ပြီးနောက် မျက်စေ့လည် လမ်းမှားလာသည့် လေညှင်းကလေးက ကုတ္တီရွက်ခြောက်လေးတွေကို ဘူတာစင်ကြိုတလျှောက် ဦးတည်ရာ မှဲ့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဘူတာခုံတန်းများတွင် ခရီးသည်တချို့ ရောက်နှင့်နေကြသည်။ ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ခတ်မောင်းလာနေတဲ့ စာပို့ရထားအိုကြီးကား ဘယ်တော့ ဆိုက်ကပ်မည် မသိ။ တစ်ခါတရံ မိုးကြိုးစုံစုံချုပ်မှ သကောင့်သားကြီးက ဘူတာလေးဆီ မောဟိုက် ပင်ပန်းစွာဖြင့် ရှူးရှူးရဲရဲ ထိုးဆိုက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းဖြင့် တိုးကြ ဝှေ့ကြ အော်ကြ ခေါ်ကြ ပစ္စည်းများ တင်ချနေသည်မှာ ကမ္ဘာပျက် နေသကဲ့သို့ပင်။ မီးများ ပျက်နေသော ရထားတွဲများတွင် ခုံခွဲစီးသူများနှင့် ကုန်ပိုင်းခြင်း တောင်းများ ပြည့်သိပ် ကျပ်ညပ်နေတတ်ပြီး ပူအိုက်မည်းမောင်း၍ နံစော်နေတတ်သည်။ ထိုင်ခုံအစွန်းများတွင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားတတ်ကြပြီး မှိန်မှိန်ဖျော့ဖျော့ အလင်း ထဲတွင် လူတွေ၏ မျက်နှာတွေက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့်ပင် တူနေတတ်၏။ အို . . . သူတို့ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ။ မီးရောင် လက်လက်ထနေတဲ့ မြို့ကြီးဆီကိုလား။ အလုပ် သမား တန်းလျားတွေနဲ့ သားရဲတွင်းတွေဆီကိုလား။ ဘတ်ငွေနဲ့မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေဆီ ကိုလား။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ဘဝကို ခေါက်သိမ်းခဲ့ပြီး နောက်ပြန်မလှည့်တော့တဲ့ လူငယ် လေးတစ်ယောက်ရဲ့သက်ပြင်းချသံဟာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလား။ ပျော့ပြဲပြဲ ခရမ်းချဉ်သီးလေး

တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစပါတဲ့ ခံတောင်းလေး ဘေးချရင်း ကြယ်နီဆေးပေါ့လိပ်တိုလေး ဖွာနေတဲ့ အမေအိုရဲ့အတွေးထဲမှာ နောက်ထပ်ဈေးနေ့တစ်နေ့ ပြန်ရောက်နေပြီလား။ ငိုက်ပျဉ်းနေတဲ့ ဆိုင်ကယ်ပွဲစားရဲ့ ကျေနပ်ပီတီဖြစ်ခြင်းထဲမှာ ရထားဟာ လာနေပြီလား။ ရေခိုးရွက်ထားတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက် ရထားလာမည့်ဘက်ကို ငေးနေသည်။ မြေထောက်ကြားတွင် ပွတ်သတ် တိုးဝှေ့နေခဲ့သည့် ကြောင်အိုကြီးတစ်ကောင်သည် ကျနော်ဆီက ဘာမှ ရဟန်မတူသောကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲအောက်တွင် သွား၍ခွေနေသည်။ ကျနော်ရှေ့က သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲတွင် ယင်ကောင်တစ်ကောင် သူ့သေဘေးမှ ရုန်းနေသည်။ အေးစက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ထဲတွင်အလှအယက် ကူးခတ်ရင်း မှီတွယ်ရာ ရှာနေသည့် ထိုသတ္တဝါကို စိတ်ပျက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“အော် . . . ငိုက်မဲတဲ့သတ္တဝါဈေး မင်းဘယ်လောက်ပဲ လျင်မြန်ပါးနှပ်ပါစေ၊ မင်းရမ္မက်က မင်းကို သေတွင်းထဲ ပို့လိုက်ပြီကော။ သို့ပေမယ့် ထိုငိုက်သားကို ကျနော်လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲတွင် သေခွင့်မပေးနိုင်ပါ။ ဇွန်းဖြင့် အသာအယာ ဆယ်ယူ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်များသည် ကျနော်အတွက် အကြည်ဓာတ်ကလေးများ ယုတ်လျော့ ခန်းခြောက်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘဝလမ်း ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် လမ်းပျောက်ချိန်သည် မြို့ကလေးတွင် သောင်တင်နေခိုက်မဟုတ်လား။ မနက်အိပ်ရာထ အဆာပြေစားပြီး လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်သည်။ နေနည်းနည်းမြင်လာလျှင် ကိုသက်ခိုင်တို့အိမ်အောက်က ခုံတန်းရှည်လေးတွင် စစ်တုရင် သွားထိုးသည်။ ကိုသက်ခိုင်သည် မိုးကုတ်ဇာတိ ကျောက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး စကားပြောလျှင် ရှမ်းသံပဲနေတတ်သည်။ အတက်အကျ မြန်သည့် လောကမံ ရိုက်ပုတ်ချက်ကြောင့် ဟောဒီ မြေလတ်မြို့လေးသို့ လွင့်စင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်လောကကိုတော့ဖြင့် စိတ်ကုန်သော ဟန် ရှိပုံမပေါ်။ တစ်ခါတရံဒီမြို့ကလေးကနေ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည်။ ကျနော်နှင့် ကိုသက်ခိုင်သည် စစ်တုရင် ကစားနေသော်လည်း အများအားဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တီတံဆိတ်နေတတ်ကြသည်။ နေမွန်းတည့်ချိန် ကုတ္တိုရိပ်များကို အိမ်တံစက်မြိတ်မှ လှမ်းမြင်ရတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ ဈေးပြန်လှည်း တစ်စင်းတလေ ဖုံးစာထောင်းထောင်းနဲ့ ဖြတ်သန်းသွားတတ်သေးသည်။

(၂)

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ကျော် ကာလတွေကို ပြန်တွေးတိုင်း ကျနော်မျက်စိထဲ ဘူတာရုံ အိုနှမ်းနှမ်းလေးနှင့် ကျနော် ကျောက်ချရပ်နားခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို မြင်

ယောင်လာသည်။ နေ့လယ်ခင်း နေရောင်ကျဲကျဲထဲက ဆန်စက်အိုကြီးတစ်လုံးရဲ့ ခေါင်မိုး
 မွဲမွဲတွေ၊ ဘူတာထဲက ဝိုက်မျဉ်းနေတဲ့ ရုံပိုင်၊ ကတ္တရာလမ်းပေါ်က မြင်းလှည်းခြုံသံ၊ မဂ္ဂဇင်း
 ဟောင်းများ၊ စာအုပ်ငှားဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ကျွေးကျွေးတစ်ခွက်နဲ့ ဇွဲစည်းထား
 တဲ့ ကျနော်နေ့လယ်ခင်းတွေပေါ့။ စက်ဘီးအိုလေး တဂျောက်ဂျောက်နင်းပြီး တောရ
 ကျောင်းဘက် သွားသည်။ ကြာတွေအပြည့်နဲ့ ရေကန်ကြီးကို ငေးသည်။ နေဝင်ဖြိုးမြဲထဲ
 အိမ်မပြန်ချင်သေးသူ အတွက် နေ့လွင်လွင် အအေးဆိုင်လေး ရှိသည်။ ရွက်ပြောက်
 စိတ်စိတ် အုပ်မိုးနေတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်က ကွမ်းယာဆိုင် ခုံတန်းလေးတွေ ရှိသည်။
 တစ်ခါတလေ ကတ္တရာလမ်း အိုအိုလေးတလျှောက် ဦးတည်ရာမဲ့ သွားလာရင်း ရန်ကုန်
 မန္တလေး ကားလမ်းမပေါ် ရောက်သွားတတ်သည်။ မြင်ကွင်းထဲ အဝေးပြေးကားကြီး
 တစ်စင်းတလေ ဖြတ်သန်းသွားတိုင်း ပိုင်စိုးဝေ၏ သိမ်းစွန့်ငှက်ရဲ့ အပြန်လမ်းကို သတိရမိ
 တတ်သည်။ နေညိုမြဲမြဲထဲ ပြာမှိုင်းတဲ့ တောင်တန်းရိပ်တွေ အောက်က တောမြို့လေးဆီ
 ပြန်ချိန်မှာတော့ စားကျက်မြေထဲမှာ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ပင် ရောက်နေသည်။ မီးခိုးနံနံ
 နွားချေးနံ့ တစ်ချက်တစ်ချက်ရနေတဲ့ လမ်းအိုလေးဘေးမှာတော့ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်က
 ခရမ်းချဉ်သီး မီးရောင်မှိန်မှိန်လေး ပွင့်နေတတ်သည်လေ။ ကျနော်မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင်
 ထိုမြင်ကွင်းတွေကို အလွတ်ရနေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း မှိန်ဖျော့ဖျော့ မီးရောင်
 အောက်မှာ မှီအိပ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက စောင့်ကြိုနေတတ်သည်။ ကျနော်သည် သူမကို
 ပွေဖက်ရင်း ကတိတွေ ပေးနေခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ မိသားစုဘဝလေး အထက်ကို ဆန်
 တက်မလာ။ အောက်ကို စုန်ရမလား ဘာမှ မဆုံးဖြတ်တတ်သေး။ တကယ်ဆိုရင်တော့
 လည်း ဘာမှ မည်မည်ရရ လုပ်စရာမရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

အိပ်ရာကနိုးတိုင်း ခေါင်းရင်းခြံက ရေဒီယိုသံကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ မန်ကျည်း
 ပင် ရွက်ပြောက်စိပ်စိပ်တွေကြားက နေရောင်ခြည်သည် ပြုတင်းပေါက်က တစ်ဆင့်
 ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဖိတ်ကျလာသည်။ တစ်ဖက်ခြံက အမယ်ကြီး ဈေးတောင်းနှင့်ပြန်လာချိန်၊
 ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီး မီးဖုတ်ပြီး စိမ်းစားဝင်နဲ့ထောင်းထားတဲ့ ရန်လေးက လွင့်ပြန်လာသည်။
 ကျနော်အိမ်သူက မီးဖိုချောင်လေးထဲ တကုတ်ကုတ် ချက်ပြုတ်လို့ပေါ့။ နဖူးပေါ်လက်တင်
 ရင်း ကျနော်စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစားခြင်းက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။
 ကျနော် စဉ်းစားနိုင်သလောက် စဉ်းစားခဲ့သည်။ ဘဝဝမ်းမီးသည် ထာဝရတောက်လောင်
 နေသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ တိုက်ရိုက် အချိုးကျသည်။ အသက်မဲ့သော စကားလုံးများ။

နာကျင်မှုများ၊ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်းများ၊ ကျနော်သည် တစ်နေ့ချင်းပင် အသက်ရှင် ခဲ့ပါ၏။ ကျနော်ခိုလှုံနေတဲ့ တောမြို့လေးက လူများလည်း တစ်နေ့ချင်းပင် အသက်ရှင်ခဲ့ ၏။ တစ်နိုင်ငံလုံးလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မြို့ကြီးဆီ စုန်ဆင်းသွားတဲ့ ကဗျာဆရာလေး တစ်ယောက်ကတော့ ရှင်သန်ခြင်းကိုပင် မေ့လျော့ခဲ့ပြီလို့ ကျနော်ကို ပြောသည်။ ကျနော်သည် ကြုံရာ တွဲပလက်ရထားပေါ် တက်ရင်း ပျဉ်းမန်းမြို့ကို သွား သည်။ ဖတ်စရာ စာအုပ်အနည်းအကျဉ်း ဝယ်ပြီး ချောင်ကျကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ရှာရင်း အေးအေးလူလူပင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းများ၊ ဆိုက်ကားများ စက်ဘီးများ တရပ်စပ် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် လမ်းမနဲ့ မနီးမဝေး ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပါပဲ။ နေညိုရိပ်သန်းတော့မှ ရထားအိုကြီးတစ်စင်းနဲ့ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ရှမ်းများကို ငေးရင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ဝင်လုဆီ နေရောင်အောက်မှာတော့ ဇနပုဒ်ရွာလေးတွေ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကျနော်ပြန်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ခရမ်းချဉ်သီး မီးအလင်း မှိန်ဖျော့ဖျော့ အောက်က လွမ်းစရာ အိမ်တံစက်မြိတ်တွေ၊ သစ်ပင်ရိပ် မှောင် မည်းမည်းတွေ။

(၄)

မည်းမှောင် ညသန်းခေါင်တစ်ခုထဲမှာ စာပို့ရထားအိုကြီးနှင့်ပင် ကျနော်တို့ မိသားစုလေး မြို့ကြီးဆီကို လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ရထားမထွက်ခင် ဘူတာမီးမှိန်မှိန်နောက်က ကုက္ကိုပင် မှောင်မည်းမည်းတွေကို ငေးကြည့်မိသည်။ ကျနော် နေ့တိုင်းလိုလို ထိုင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို စိတ်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာသော ရထားပြုတင်းပေါက်ကနေ အိပ်မောကျ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ မြို့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ပျဉ်းစရာကောင်းတဲ့ လမ်းကလေးတွေဟာ မီးရောင်မှိန်ဖျော့ဖျော့ အောက်မှာ ငြိမ်လို့ ဆိတ်လို့၊ ထုံးတွေ ကွာကျနေသည့် လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်သည် အမှောင်ထဲမှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်။ ဂိတ်တံခါးက ကျော်တော့ ကြာတွေပွင့်နေတဲ့ ရေကန်မှောင် မည်းမည်းထဲ ကြယ်ရောင်ဖျူဖျူ အလင်းက တွန်လိမ်လို့၊ ရေလယ်က သစ်ခြောက်ပင်ကြီး က ရေထဲကထွက်လာတဲ့ တရွေ့တစ်ကောင်၏ လက်နဲ့ပင် တူနေသည်။ စာပို့ရထားအို ကြီးက အရှိန်မြှင့်တင်လိုက်သည်။ မြို့များ ရွာများ ချောင်းများကို တဝန်းဝန်းနဲ့ ဖြတ်ကျော် သည်။ ဘူတာတိုင်းကို မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ထိုးဆိုက်သည်။ ကျိုင်းကောင်အုပ်နဲ့ တူတဲ့ လူတွေ တက်လာသည်။ မီးမရှိသော တွဲဆောင်းများထဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်း၊ ဆီရေး သံတကြော်ကြော်။

(၅)

ပြောစရာစကားတွေ ပြောမဆုံးခင်မှာပဲ ခေတ်တွေ တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ်၊ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေ တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ်၊ အင်နာလော့ခ်ခေတ်မှ ဒီဂျစ်တယ်ခေတ်သို့ အရောက်တွင်လည်း သွပ်မိုးပေါ်က ကြောင်တစ်ကောင်ကတော့ တဝါးဝါး သန်းနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဝေါခနဲ ထွက်ကျလာသည့် လူရေစီးထဲတွင် ကျနော်မျောပါနေသည်။ ဓာတ်တိုင်တွေ ဆိုင်ဘုတ်မီးအလင်းရောင်တွေ မြင့်မားတဲ့ အဆောက်အဦးတွေ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ။ တရုတ်ဘတ်စ်ကားပေါ်က လက်တန်းတစ်ခုကို မြဲမြဲကိုင်ရင်း မနေ့တစ်နေ့က ဒါမှမဟုတ် ပြီးခဲ့တဲ့ မနေ့တစ်နေ့ပေါင်း များစွာကတည်းက မနေ့တစ်နေ့တစ်ခုကို ပြန်လွှမ်းနေသည်။ ကြောင်အိုကြီးတစ်ကောင် ခြေထောက်ကြားကို ပွတ်သပ်တိုးဝှေ့ခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့ကိုပေါ့။ ။

တနင်္လာနေ့

တနင်္လာနေ့ဟာ အားလုံးကို လှုပ်နှိုးတယ်။ ကြောင်အိမ်ဖွင့်သံ ထမင်းပူး ရေပူး နဲ့ ကလေးတွေအောက်ကို အပြေးအလွှား။ ၎် လွှာက အရက်သမားက မောနင်းပက်ဖို့ လက်ကျန် ပုလင်းကို ဖွင့်တယ်။ ကျီးကန်းတွေက နောက်ဖေးလမ်းကြားတွေထဲကနေ ထပျံသွားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တနင်္လာနေ့ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့ကအတိုင်း ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ ရုံးသမားတွေ နိုးလာမယ်။ ရေချိုးခန်းထဲ ရေတစ်ခွက်ခွက်ချိုးပြီး အလုပ်ကို ဒိုးတော့မယ်။ တစ်ပြိုင်နက် နေသာရင်လည်း နေသာမယ်။ မိုးအုံ့ရင်လည်း အုံ့နေမယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့ညက အိပ်ရာဝင်ခါနီး နက်ဖန်တနင်္လာနေ့ပဲ ဆိုတာလောက်တော့ တွေးကြမယ်။ ကျောင်းသား ဘဝကနေ အလုပ်လုပ်တဲ့အရွယ်အထိ တနင်္လာဖိုဘီးယား ရှိနေသေးတယ်။ အစိုးရ အရာရှိကြီးလည်း အိပ်ရာထဲမှာ နှပ်ချင်သေးပေးမယ့် ထရတယ်။ ပါမောက္ခလည်း တနင်္လာမနက်ဆို တဝါးဝါးသန်းပြီး နိုးလာရတာပဲ။ စာရင်းကိုင်မလေး လည်း ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီး ဖင်းဂါးပရင်နိုပ်ဖို့ ပြေးရတာပဲ။ တနင်္လာနေ့ဟာ ဒီလိုပဲ။ ဗေဒင်ဆရာတွေက တနင်္လာနေ့ဆို ရှောင်ခိုင်းတယ်။ တနင်္လာသားတွေဟာ ဇာတာခွင် တွေမှာ မျက်နှာမရရာကြား။ လသာတရုတ်တန်းကနေ ထီးတန်းအထိ ပစ္စည်းပို့တဲ့ ချာတိတ်ကတော့ တနင်္လာနေ့ဆို ဘာလုပ်လုပ်အဆင်မပြေဘူးတဲ့။ အဆိုတော်မလေး ကလည်း တနင်္လာနေ့မှာသူ Mini Album ကို မဖြန့်ချင်ဘူးလေ။ တနင်္လာနေ့မှာ ဘယ်သူ မှ ဆံပင်လာမညှပ်တော့ လှိုင်သာယာက ဆံသဆရာလည်း သူ့ဆိုင်လေး အမြဲပိတ်ထား ရတယ်။ အခု တနင်္လာနေ့ဟာ မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေတယ်။ အင်တာဗျူးသွားဖြေမယ့် လူငယ် လေးက ကားခမရှိလို့ အဆောင်က လူတွေဆီမှာ ချေးနေရတယ်။ ဖုန်းကလည်း ဘေလ် ကုန်နေလို့ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ အမဲဖမ်းလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တနင်္လာနေ့ဟာ ဒီလိုပဲ ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး။ အဝေးပြေးဂိတ်ကို ခရီးသည်လိုက်ဖို့တဲ့ ကားဆရာကလည်း အပြန်မှာ လမ်းကြောပိတ်လို့ တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတယ်။ တနင်္လာနေ့ပို ကားတွေ ပိုများလာသလိုတောင် ထင်နေတယ်။ ဖေ့ဘုတ်ကြည့်တယ်။ စိတ်ပေါက်ပေါက် နဲ့ တွေ့တဲ့ ပို့စ်အောက်မှာ ဝင်ဆဲလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆဲတာဆိုတာတွေ ဖုန်းစက္ကရင်

ပေါ်ကနေ လှုံ့ကျလာတော့တာပေါ့။

မိုးက ပိုသည်းလာတယ်။ ဒါမှမဟုတ် နေပူရင်လည်း ပိုပူလာမယ့် တနင်္လာနေ့ပေါ့။ အဆောက်အဦး မျက်နှာစာတွေမှာ အင်တေအက်ကွဲကြောင်းရာတွေ။ ဘယ်တော့ ပြီးမယ်မှန်း မသိရတဲ့ ဆောက်လက်စ တိုက်အမြင့်ကြီးအောက်ကနေ ကန်ထရိုက်တာက ငေးကြည့်နေတယ်။ စကားတွေပြောရလွန်းလို့ ဖုန်းတွေဆက်ရလွန်းလို့ သူ့ပါးစပ်တွေ ရောင်ကိုင်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကားထဲ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဘယ်သွားရမယ်မှန်း မသိသေးဘူး။ တနင်္လာနေ့ မနက်အစောကတည်းက ဘဏ်က အီးမေးလ်တွေ သူ့ဆီ အဆက်မပြတ် ဝင်လာနေတယ်။ ကားမှန်ပေါ် ခိုချေးတွေ ရုတ်တရက်ကျလာလို့ မှော်ဘီက ဘိုးတော်ဆီ ပြေးဖို့ ကားစက်နီးလိုက်တယ်။ စာအုပ်တွေ ရောင်းမကောင်းလို့ မှိုင်နေတဲ့ ထုတ်ဝေသူကတော့ ခေါက်ထီးလေး ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး လမ်းကြားထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ ထွက်လာတယ်။ လူတွေ ဘာလို့ စာမဖတ်တာလဲ တွေးပြီးမှ သူ့ကိုယ်တိုင် စာမဖတ်ဖြစ်တာ တွေးပြီး ပြုံးတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ကျတစ်ခွက်၊ အိတ်ကြာကွေးနဲ့ ဝိဇာတ်တစ်ပွဲ လာချတယ်။ ဆိုင်နံရံက ပြကွဒိန်မြင်မှ ဒီနေ့တနင်္လာနေ့ဆိုတာ သတိရလာတယ်။ ပြီးရင် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ စာအုပ်တွေ သွားသိမ်းရဦးမယ်လေ။ တနင်္လာနေ့ဆိုတော့ အရာရာဟာ နှေးကွေးလေးလဲလို့ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း နှေးကွေးလေးလဲတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဈေးသည်တွေရဲ့ အသံတောင် ပါးပါးလျလျပဲ။ တစ်ညလုံး ဂိမ်းဆော့လို့ မျက်လုံးတွေ နီနေတဲ့ ပန်နစ်ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးက ဝရန်တာမှာ ရပ်ပြီး သူ့ကို ဖုန်းဆက်နိုးတဲ့ ကောင်မလေးကို အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဆဲနေတယ်။ ဓာတ်ကြိုးပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ခိုတွေ အုပ်လိုက် ထပျံသွားတယ်။ တိုက်ခန်းတွေက အရမ်းနီးကပ်လွန်းလို့ တစ်ဖက်တိုက်ခန်းက ပလပ်ကျွတ်နေတဲ့ ကားပွဲစားထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ဆဲတယ်။ မှန်ပြတင်းချပ်တွေ တုန်ခါသွားတယ်။ အမှိုက်ပုံက ခွေးအမြီးကုတ်ပြီး ပြေးတယ်။ ကျီးကန်းတွေ နောက်ဖေးလမ်းကြားတွေထဲ လှစ်ခနဲ ပျံပြေးတယ်။ ကွမ်းယာဝင်တာတို့ အရပ်ဝတ်နယ်ထိန်းက ဝရန်တာတွေကို အောက်က စူးစမ်းကြည့်တယ်။ ဘယ်အခန်းက ထွက်လာမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ တနင်္လာနေ့ဟာ ဒီလိုပဲ။ ပြုတ်သိပ်နေတဲ့ တိုက်ခန်းတွေမှာ ဘဝမျိုးစုံ လူမျိုးစုံ၊ မတူကွဲပြား ဘာသာစကား ရေစီးတသွင်သွင်နဲ့ ဂီတာသမားက ဂီတာတီးမယ်။ ရေပိုက်ပြင်သမားက လမ်းတကာ သွားမယ်။ ဆော့ဖ်ဝဲသူမိုးက ဆော့ဖ်ဝဲမိုး၊ မားကက်တင်းသမားက တွေ့သမျှ ဖုန်းခေါ်၊ အွန်လိုင်းရှော့ပင်းသမားက ဖုန်းဘေလ်ရေချိန် ကြည့်၊ ရုံးသမားတွေသွားတော့ အဖိုးကြီး အဖွားကြီးတွေက ကလေးထိန်း ကျော်လှော်ချက်ပြုတ်၊ ငလျင် နည်းနည်းလှုပ်တာ

နဲ့ တိုက်ခန်းတွေက တင်္ဂါနန်းဂျိန်း၊ ခါယမ်းလို့။ တနင်္လာနေ့မှာ ငလျင်လှုပ်ရင်လည်း လှုပ် တတ်တယ်။ မလှုပ်ရင်လည်း မလှုပ်ဘူးပေါ့။

တနင်္လာနေ့မှာ တီဗွီဖွင့်လိုက်ရင် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တွေကလည်း ပျင်းရိ ပျင်းတွဲနဲ့။ သတင်းကြေညာတဲ့သူတောင် အိပ်ရာထဲကအသံနဲ့ ကြေညာတယ်။ စနေနဲ့ တနင်္လာနေ့က အကုန်ဖျစ်ညှစ် ယူသွားပြီးမှ တနင်္လာနေ့က ရှာရတာကို။ မတော်လို့ တိုင်းပြည်တစ်ခုခုမှာ အာဏာသိမ်းရင် ဖြစ်ဖြစ် အရေးပေါ်အခြေအနေမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စစ်တပ်က ချီတက်လာရင်တောင် ပျင်းရိပျင်းတွဲတွေ ဖြစ်နေမယ် ထင်တယ်။ လေယာဉ်ပျံတွေဟာ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ပျံနေမယ်။ ဒရုန်းမောင်းသမားတွေတောင် ငေးငေး ဝိုင်ဝိုင် ဖြစ်နေလို့ ဒရုန်းနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားမယ်။ တနင်္လာနေ့မှာ တက်လာတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးရိပွဲတွေ ဖတ်ပြီး အရာရှိတွေ တဝါးဝါးသမ်းနေမယ်။ တကယ်တော့ တနင်္လာနေ့ဟာ ပုံမှန်ပါပဲ။ အစည်းအဝေးတွေ ရှိမယ်။ ကုမ္ပဏီစာရင်းစစ်က လချုပ် စာရင်းတွေ တောင်းမယ်။ အချုပ်ကားပြာကြီးက ရုံးချိန်အမီ တရားရုံးကို လာမယ်။ သတင်းထောက်တွေ ကင်မရာတဖျတ်ဖျတ်နဲ့ အချုပ်သားတွေကို ရိုက်မယ်။ ပြီးရင် ဖိုက်ကရီဖုန်း အတင်း လိုက်ထိုးပေးပြီး ကျက်ထားသမျှ မေးခွန်း မေးမယ်။ ရုံးဘေးနား က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခါတိုင်းလို ချိုပေါ့ကျ ပူပူလေးတစ်ခွက်လောက် ရမယ်။ ဆက်ဖီရိုက်တဲ့ ချာတိတ်မတွေလည်း ခါတိုင်းလို ဆက်ဖီရိုက်ပြီး တင်မယ်။ ပန်းခြံရှေ့က ကွက်လပ်မှာ ခိုတွေ ခါတိုင်းလို ဝေါခနဲ ထပျံသွားမယ်။ အဆောက်အဦး အိမ်ရာတိုက်တာ တွေဟာ အရင်နေ့မြင်ကွင်းတွေတိုင်းပေါ့။ ပိုးသားရှိရင် နည်းနည်းမှောင်မယ်။ နေသာရင် Lighting ကောင်းကောင်းရမယ်။ ပါစပက်တစ်မြင်ကွင်းထဲ တနင်္လာနေ့ရှိနေတယ်။

ကျနော် အဲဒီ တနင်္လာနေ့ကို အခုလေးတင် ဖုန်းကင်မရာနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ ပဲလေ။ ။

မလေးတို့အိမ်

(၁)

မလေးတို့အိမ်ရှေ့တွင် ရွက်ရိပ်ထိုး၍ အစဉ်အုပ်မိုးဝေဆာနေသည့် ညောင်ပင် အိုကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်အိုကြီးတွင် သစ်သားနတ်စင်တစ်စင်ရှိပြီး သစ်ကိုင်း တွင် ချည်နှောင်ထားသည့် အပွင့်ရိုက် ရှုန်သားစလေးတစ်စက လေထဲတွင် တလူလူလွင့် လျက် ရှိနေတတ်သည်။ မလေးတို့အိမ်သည် ရေနံဝနေသည့် သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်က လေးဖြစ်ပြီး အပြာနရောင် ဝရန်တာနောက်တွင် ပန်းရောင်ဇာခန်းဆီလေး အမြဲချထား သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မလေးသည် ထိုဝရန်တာလေးတွင် ထွက်ရပ်လျက် လမ်းသွား လမ်းလာများကို ငေးမောနေတတ်ပြီး သူမ၏ ကြည်လင်ဝင်းပသည့် မျက်နှာလေးအား ထိုအခါမျိုးတွင်သာ တွေ့ရတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာဦးလူတို့ နေမင်းကြီးကို မျှော်သလို မလေးမျက်နှာကို မျှော်တတ်ကြသည်။ ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ မလေး၏ အရိပ်ကလေး လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရလျှင်ပင် ကြီးစွာသော လာဘ်လာဘအဖြစ် ထင်မှတ် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မလေးတို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် ရှိသည့် ကိုစံအေး ၏ ရှင်သန်ရေး စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးတွင် စုရုံးတတ်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာများ ပြော ကြသည်။ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှ နေမျိုး၏ အရေးအသားများနှင့် သော်တာဆွေ၏ တောဘဲလေးတွေ ချစ်စရာကို စားမြုံ့ပြန်ကြသည်။ စာပေစိစစ်ရေး၏ မင်ပြာသုတ်ခံထား သည့် စာမျက်နှာထဲမှ စာသားများအကြောင်း ပြောကြသည်။ နှင်းမြူတို့ ဝေခိုင်းသော ဆောင်းညချမ်းများထဲ စာအုပ်ကလေးများ ကိုယ်စီငှားကာ ကိုစံအေး၏ ဆိုင်ကလေးထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ချီတက်တိုင်း မီးရောင်မှိန်မှိန်လေး လင်းနေသည့် မလေးတို့ ဝရန်တာဖက်ကို အနည်းဆုံး မသိမသာတော့ စောင်းငဲ့ကြည့်ကြသည်။ ဝရန်တာတွင် မလေး ထွက်ရပ်နေသည်နှင့် ကြုံလျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းများ မသိမသာ နေးသွားတတ်သည်။ ဆောင်းညပြာပြာထဲတွင် မလေးသည် ဖလန်နယ်အနွေးထည် ဝတ်လျက် အပြင်သို့ ငေးနေပုံမှာ စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဝတ္ထုများထဲကအတိုင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ စိမ့်အေးသည့် ဆောင်းလေက ညောင်ရွက်ညိုညိုများကို ရုတ်တရက် ခြွေချ လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ထိုညောင်ရွက်ပမာ ဝေလည်ရာလည်ဖြင့် လောကအမှောင်ထဲ လိုက်ပါ မျောလွင့်သွားသလို ထင်ယောင်ထင်မှား ခံစားခဲ့ကြရသော ကာလများပင်ဖြစ်သည်။

မလေးသည် အေးစက်သော အိမ်ခြံရံရေ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မတိုင်ပင်ပဲ ငေးရသည့်အလှနှင့် ပြည့်စုံသည်။ လမ်းမီးတိုင်မှ မီးအလင်းမှိန်မှိန်သည် ဝရန်တာတွင် ရပ်နေသော မလေး၏ ကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်ကို ရူးဆိုးအိပ်ပန်းချီကား ကဲ့သို့ အိပ်မက်ဆန်စေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဖြေးဖြေးချင်းလျှောက်ရင်း မသိမသာ ငေးကြသည်။ အဖော်များ၏ ခေါင်းကိုကွယ်၍ လည်ပြန်ကြည့်ကြသည်။ အားလုံးပြိုင်တူ ဖြစ်နေ တတ်သောကြောင့် အရှက်ပြေ ရယ်ကြမော့ကြသည်။ နောက်ကြ ပြောင်းကြသည်။ နောက်တော့ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလို ဖြစ်လာသည်။ ပွဲဈေးခင်းမှ အရုပ်လေးကို လိုချင်သည့် ကလေးတွေလိုသူဟာ ကိုယ့်ဟာဟု ငြင်းကြခုန်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ပို သောက်ရင်း စီးကရက်ဖွာရှိုက်ရင်း မလေးအကြောင်းကို ပြောကြသည်။ တကယ်တမ်း တော့ ဘယ်သူမှ မလေးရဲ့အကြောင်း မသိကြ။ မလေးတို့ ဘယ်က ပြောင်းလာလဲ။ ဘယ် မေဂျာနဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့လဲ။ မလေး၏ နံမည်အပြည့်အစုံက ဘာလဲ ဘယ်သူမှမသိကြ။ မလေး ဆိုသည့်နံမည်ပင် စာအုပ်အငှားဆိုင်က ကိုစံအေးကြီးပြောမှ သိရသည်။ မလေး သည် မဂ္ဂဇင်းအသစ်များ ထွက်တိုင်း လာငှားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့သည် မလေး ဘယ်လိုစာအုပ်တွေ ဖတ်သလဲတော့ သိပ်မသိချင်ပါ။ ကလောင်နံမည် လှလှနှင့် အချစ်ဝတ္ထုများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုသာ ထင်ထားကြသည်။ ထိုအထင်များ မှားကြောင်း မကြာခင်သိလာရသည်။ မလေးသည် ဂန္ထဝင် စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာအုပ်များအပြင် မော်ဒန်အရေးအသားများနှင့်လည်း မလွတ်ကင်းမှန်း သိရသည်။ ရိုမံ၊ ဂျိုက်နစ်၊ ကပ်ဖကာနှင့် ဟီးရီးနီးယားဂုစ် အော်ရီရိုင်နယ်များ သူမတွင် ရှိကြောင်း သိရသည်။ နောက်တစ်ခုက ကလပ်စစ်ကယ်ဂီတာ တီးသည်။ ကာမဲလစ်စီးကရက်ကို ဖွာ၍ လေထဲတွင် မီးခိုးကွင်းလေးများ လုပ်နိုင်သည်တဲ့လေ။

(၂)

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲက ညီထွေးနဲ့ အရိုးတို့ နှစ်ယောက်သည် မလေးနှင့် ဂီတသင်တန်းတစ်ခုတွင် ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တို့အုပ်စု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အပြန် မလေးတို့အိမ်ရှေ့နား ရောက်တိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်သည် တစ်ခုခု အမြဲအကြောင်းပြုလျှက် မလေးတို့ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေး၏ လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ လှေကားထစ်များအတိုင်း ပြေးပင်တက်သွားလိုက်ကြသေး သည်။ ကျန်ခဲ့သည့် သူများက အချင်းချင်းလက်တို့ မေးငေါ့ကြသည်။ အားကျစိတ် မနာလို

စိတ်များဖြင့် မကြားတကြား နောက်ပြောင်ကြသည်။ ရယ်မောလှုပ်ခါရင်း ဆက်သွားကြသည်။ နေ့ရာသီ မီးကင်းတံစက်မြိတ်တွင် ထောင်ထားသည့် မီးချိတ်တွင် ပင့်ကူမျှင်များ စွဲလျှက်ရှိသည်။ လမ်းပေါ်တွင် စွန့်လိုက်သည့် ကလေးတစ်သိုက်က ကျွန်တော်တို့ကြားထဲ ဖြတ်ပြေးသွားကြသည်။ ချစ်ခြင်းသည် လူငယ်ဘဝ စာမျက်နှာများတွင် တဖြေဖြေ လောင်ကျွမ်းနေသည်။ တစ်ဦးဦးငြိမ်းမှ ငြိမ်းနိုင်လိမ့်မည် ထင်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ခင်း အိပ်မက်များထဲ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေတတ်သလို တရေးနိုးလာတိုင်းလည်း ဘာရယ်မသိ ရော်ရမ်းမိလာသည်။ သောက်လက်စ ဖက်ကြမ်းလေး မီးညှိ၍ အိမ်ရှေ့ ငေးလိုက်သည်နှင့်ပင် ညနေခင်းသစ်ရိပ်တို့ ဒေါင်းပြီးကွက်သဖွယ် အရိပ်ကျနေသော မြေလမ်းကလေးထဲ တစ်ယောက်ယောက် ဖြတ်လာလေမလား။ ကိုးဆယ်ပြည့်နှစ်လွန် နေ့ရက်များ၏ ဘဝအလွမ်းထဲတွင် သစ်ရွက်တွေ ဝေဝေခွေခွေသည့် လေရှူးကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ဖြတ်တိုက်သွားသည်။ ချစ်ခြင်းသည် ပြောမကုန်။ စကားလုံးများသည် ဖောင်တိန်နှစ်ဖျားတွင် စီးဆင်းနေသည်။ မပေးဖြစ်သော စာများကို ရေးကြသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဘယ်သူ့ကိုပင် ပေးရမုန်းမသိ။ မလေးသည် ဝရန်တာတွင် ရပ်ပြရပ်လျက်။ ညီထွေးနှင့် အရိုးတို့နှစ်ယောက်အား ပြုံးပြလျက်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည်လည်း အရယ်အပြုံးများဖြင့် ဝင်းလျက်။ ဝံဒါရွက်ကြောများကို ရှက်ရှက်နှင့် ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်ခဲ့သည်။ သုံးရောင်ခြယ် လက်ဖက်ရည်သည် ခါတိုင်းထက် ပိုဆီမိုသက်ခဲ့သည်။

(၃)

ပထမ ပြဿနာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မလေးအား စိတ်ဝင်စားနေသည်ဆိုခြင်းကို အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုခြင်းနှင့်၊ ဒုတိယ ပြဿနာမှာ တစ်ယောက်မှ နောက်မဆုတ်တော့ပဲ အချစ်ဒီရေထဲ မျောပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ ပိုလျှံထွက်လာသည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လက်ထဲ စက္ကူအထပ်ထပ်နှင့် ပတ်လာသော ဘရန်ဒီပုလင်းနှင့် မွှေးနေလက်ဆောင်များကို မြင်လိုက်ရသည့် နေ့လယ်ခင်း တစ်ခုမှ အစပြုခဲ့သည့် မှန်တိုင်းငယ်လေးသည် ကျွန်တော်ဆီ တိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ အရိုးက တစ်ခုခုပြောချင်သည့်ပုံမျိုးဖြင့် သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်သည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ယောက်တစ်လုံး ထိုင်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောမိကြသည်။ စာတစ်စောင် လောက် ရေးပေးပါ ပြောပြီးမှ မရေးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ခြံဝင်းအပြင်ဖက် ယုဒနပင်အုပ်အုပ်လေးကို ငေးနေခဲ့သည်။ အရိုးဆီကအပြန် ရေချိုးနေတုန်း။

ညီထွေးက အိမ်ကို ရောက်လာပြန်သည်။ ရေချိုး အဝတ်အစား လဲပြီးသည်နှင့် ညီထွေးက ပြောစရာရှိလို့ဆိုကာ ကုက္ကိုင်းနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခေါ်သည်။ ညခင်းမီးရောင်လဲ့လဲ့ အောက်တွင် ရေခဲ ဆော်ဒါနှင့် ပူပူနွေးနွေးအမြည်းများက အငွေ့တထောင်းထောင်းထလျက်။ ဝီစကီနှစ်ပက် ကိုယ်စီ ဝိုက်ထဲဝင်သွားချိန်မှာတော့ ညီထွေးက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့စွာရှိုက်ရင်း မီးခိုးငွေ့များကို ကြည့်နေသည်။ “ငါ . . . အကွင်းလေးတွေ မလုပ်တတ်ဘူးကွာ” လို့ အမိပွယ်ပါပါ ပြောရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခေ့စေ့ကြည့်သည်။ ထိုနှစ်က နွေရာသီသည် ခါတိုင်းထက် ပိုရှည်လျှားသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းပေါ်တွင် သစ်ပင်တို့ အရိုးဖြိုင်းပြိုင်းထလျက်။ လေရှူးမောင် လူသွမ်းပြက်က သစ်ရွက်များကို ခြွေနေသည်။ ညနေမီးများ လင်းချိန်တွင် အဝေးက တိမ်တိုက်နောက်ခံထဲ အိမ်တန်းပြန်ငှက်များ ပျံသန်းသွားသည်။

“မလေးက ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို နမ်းတယ်”

ကျွန်တော် ယောင်ယမ်းပြီး စွန်တံဟင်းချိုတစ်စွန်း သောက်မိလိုက်သည်။ ရှုတ်တရက်မို့ သီးမလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည်ပင် ဝီစကီတန်ခိုးဖြင့် နီပြန်းနေသည်။ စကားလုံးတို့သည် နွေလယ်မိုးလို ရွာလာသည်။ “ပြီးတော့ ငါ့ကို သူလက်ဆောင်ရထားတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ပြုပြီး လှလားတဲ့၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲကွာ . . .” တဲ့။

ခပ်မဆိတ်ပင် ကျွန်တော် နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မလေး၏ ဖြူဝင်းနဖတ်သည် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။ ရိုးရိုးအေးအေး ဆိုသည်ထက် ဉာဏ်ရည်မြင့်မား၍ အသိကြွယ်သည့် ဖက်သို့ ရောက်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်တွင် အစွမ်းထက်သည့် မှော်သတ္တိမျိုး ပိုကိန်းအောင်းနေတတ်သည့် သဘောမျိုး ထိုကာလ တွေ့တုန်းက နားလည်ရန် ခက်နေသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင် မိန်းကလေးစရိုက်မျိုးလား။ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်လုံး ထပြီးပြန်တော့ အပြင်မှာ တော်တော် မှောင်နေလေပြီ။ မာကျူရီမီးအလင်းထဲ နွေညပြာပြာနောက်ခံမှ နွေသစ်ကိုင်းများက မလေးလက်သည်းများချဲ့ ချွန်မြှူတို့ကို သတိရစရာ။ ကျော်ထွေးနိုင်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ငိုကြွေးခဲ့သည်မှာ နှစ်များစွာပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

(၄)

မလေးတို့အိမ်ရှေ့မှ ညောင်ပင်အိုကြီးသည် ပိုမိုအိုမင်းသွားလေပြီ။ ရွှံ့စောင်းနေသည့် နတ်စင်အိုလေးသည် ယခင်လို အပွင့်ရှိက် ရှုန်သားစလေး တလူလူလွင့်မနေတော့ ပဲ လမ်းဘေးဈေးသည်တို့ ပစ္စည်းပစ္စယများ ထားသည့်နေရာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုစံအေး၏

“ရှင်သန်ရေး” စာပေလည်း ခေတ်ရေစီးထဲ လွင့်ပျောပျောက်ကွယ်ခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များလည်း မရှိတော့။ အရိုးက ရဲဘက်စခန်းတစ်ခုတွင် သေခဲ့သလို ကျော်ထွေးနိုင်လည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။ ကျန်သူငယ်ချင်း တော်တော်များများ လည်းပျောက်ဆုံးလွင့်စင်သွားခဲ့ကြပြီကော။ မလေးတို့အိမ်ဝရန်တာတွင် အိမ်ရောင်းမည့် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည်။ မလေးတို့လည်း လောကကြီးထဲ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်းပင် မသိတော့။ ကျွန်တော် ထိုအိမ်ရှေ့က ဖြတ်တိုင်း လူငယ်နေ့ရက်များကို သတိတရရှိနေ တော့သည်။ ။

အုတ်ကန်ပေါင်၌ ထိုင်ခဲ့ခြင်းများ

အမှတ် (၅၁)၊ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှေ့တွင် အုတ်ရေကန်ရှိသည်။ ထိုအုတ်ရေကန်ပေါင်တွင် ကျနော်တို့ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျနော်တို့ရှေ့မှ မျိုးဆက်များ ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေလျားစီးဆင်းသော ဘဝရေစီးထဲတွင် ရှေ့ကမျိုးဆက်များ မျောပါသွားသည့်အခါ ထိုအုတ်ရေကန်ပေါင်သည် ကျနော်တို့အတွက် ဖြစ်လာသည်။ ကျနော်တို့ ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများကို ငေးကြသည်။ နောက်ပြောင် ရယ်မောကြသည်။ အတန်းထဲက ကောင်းမလေးများ ဖြတ်သွားသည့်အခါ နီးကြားသော ချစ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ဝိုးရွာပြီဆိုလျှင် အုတ်ရေကန်တွင် ရေများ ပြည့်လျှံနေတတ်သည်။ နွေရာသီတွင် ရေက မလာတစ်ချက် လာတစ်ချက်၊ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ထိုအုတ်ကန်ထဲသို့ ကျနော်တို့ ဆင်းဆော့ချင်ကြသည်။ ကျနော်တို့ဆင်းတိုင်း လူကြီးများ ဒေါသတကြီး ဝိုင်းအော်ငေါက်ကြသည်။ ဝိုင်းဆူကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျနော်တို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အပြစ်လွဲချကြသည်။ ရန်ဖြစ်ချင်ယောင် ဆောင်ကြသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အုတ်ကန်ပေါင်ကို ကျနော်တို့ပြီကြသည်။ ဂေါ်လီမရိုက် စွန်မလိုက်ပဲတော့ပဲအုတ်ရေကန်ပေါင်တွင်ကျနော်တို့လာလာနားကြသည်။ စတိုင်းလက် ပြိုဟ်တုကြီး ဘယ်သူ့အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ပြုတ်ကျမလဲက စလို့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောကြသည်။ သမဆိုင်လူကြီး လေးဘီးကားဝယ်သည်မှ စလို့ ဆိုစီယက်ယူနီယံ အကြောင်းအထိ ပြောကြသည်။ တော်မီကျော်နိုင်၏ ဟိုင်းဝေးစတားမှသည် မွန်းတည့်ချိန်မှာ နေဝင်သည်အထိ ပြောကြသည်။ ကျော်ဟိန်း၏ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးမှုမှ ပလေးဘိုင်းသန်းနိုင်၏ မပီမသအထိ ပြောကြသည်။ ရောက်တတ်ရာရာများ ကျနော်တို့ ပြောခဲ့ကြသည်။ ကျနော်တို့နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအုတ်ကန်ပေါင်ပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။

ညဆိုလျှင် အုတ်ရေကန်ပေါင်သည် ကျနော်တို့အတွက် လွတ်မြောက်နယ်မြေ ဖြစ်၏။ အိမ်စာများကို ကျောခိုင်းကာ ဂီတာအိုကလေးကို တဒေါင်ဒေါင် တီးကြ၏။ ဆိုကြ၏။ ထို့နောက် ဆေးခြောက်ကလေး ရှူတတ်လာသောအခါ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မှုထဲတွင် ရွက်လွင့်ကြ၏။ မီးများပျက်သွားသည့်အခါ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အမှောင်ထုကြီးထဲ နှစ်မြတ်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကောင်းကင်က ကြယ်ပွင့်လေးများကို မျက်စေ့တဆုံး မြင်တွေ့ရှုလေသည်။ ကျနော်တို့သည် ကြယ်များကို ငေးကြသည်။ စကြဝဠာ၏ အဆုံးမဲ့အမှောင်တိုက်ကြီးကို တအံတဩ ငေးကြသည်။ ဦးတည်ရာမဲ့

လွင့်မျောနေသော ဖုန်မှုန့်ကလေး တစ်မှုန့်ပေါ်တွင် မြို့တွေ ရွာတွေ လူတွေ အကုန်လုံး လိုက်ပါ စီးမျောနေပါလားဟု အသိနှင့် ရီဝေသော ဆေးခြောက်တန်ခိုးတို့ ပေါင်းစပ်သွားသောအခါ ကျနော်တို့အားလုံး ဆွဲအားမဲ့ လေဟာနယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ကုန်ကြလေ၏။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ရောက်လာသည်။ သစ်ရွက် တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကုန်သည်။ ထိုနောက် ဝိုးရာသီ ရောက်လာပြန်သည်။ ဝိုးစက်တွေ တဖွဲဖွဲစွေလျက်။ ဆောင်းရာသီလည်း ရောက်လာပြန်၏။ နင်းတို့လွမ်းမြို့သော ဆောင်းလက်ဦးမွန်။ အဆက်မပြတ် အဆက်မပြတ် လည်ပတ်ခဲ့သော ရာသီစက်ဝန်းများ။ အုတ်ကန်ပေါင်တွင် ကျနော်တို့ ထိုင်မြဲ ထိုင်ကြလျက်။ ရေဒီယိုသီတင်းများ နားထောင်သည်။ မစ္စတာဂေါ်ဘာချက်၏ ဦးပြည်းထက်က မြေပုံလေးနှင့် မစ္စတာရေဂင်၏ ခုံညားသောအပြုံး။ မားကိုရ်နှင့် people power ။ အုတ်ရေကန်ပေါင်ပေါ် ထိုင်ရင်း ခေတ်ကို နားထောင်သည်။ မီးသတ်ကားသံများကို နားထောင်သည်။ နာရီပေါ်မှ မျက်ရေစက်များကို နားထောင်သည်။ လုံထိန်းကားသံများကို နားထောင်သည်။ လမ်းမကြီးတလျှောက်ဆီက ဆူပူအုံကြွမှု လှိုင်းလုံးများသည် အုတ်ကန်ပေါင်တွင် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသည့် ကျနော်တို့ဘဝများဆီ ရောက်လာသည်။ ကျနော်တို့ ပြေးလွှားကြသည်။ အော်ဟစ်ကြသည်။ လမ်းကြီးလမ်းကြား ဖြတ်လမ်းလေးများထဲ ဝင်ပုန်းကြသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ကမ္ဘာကြီး၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းတချို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွေ ထာဝရနီးပါး ပိတ်လိုက်သည်။ အုတ်ရိုးနီနီနှင့် စာသင်ကျောင်းက ကနော်တို့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ပျော်သလောက် ဝမ်းနည်းခဲ့ကြသည်။ ဝမ်းနည်းသလောက် ပျော်ခဲ့ကြသည်။

မာရှယ်လောက် ကြုံသည်။ ပဲပင်ပေါက်သည်ကြီး လမ်းပေါ်မှာ ဦးခေါင်းပွင့်နေတာ မြင်သည်။ အိမ်နားက အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ထောက်လှမ်းရေးတွေ ခေါ်သွားတာတွေသည်။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲရှည်ကြီးတွေ လာနေတာ ကြားသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း ရေဒီယိုကိုယ်စီ တဂွီဂွီနှင့်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ညမှောင်လျှင် တံခါးပိတ်လျက် ဘယ်သူ လာလာ ဖွင့်မပေးတော့။ ခေတ်ကြီး ပျက်ပြုန်းပြီတဲ့။ အစိုးတွေ အဖွားတွေက ပြောနေကြသည်။ အဖေတွေ အမေတွေ ပြောနေကြသည်။ ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေ ပြောကြနေသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေ ပြောနေကြသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး တစ်မြို့လုံး တစ်နိုင်ငံလုံး ပြောနေကြသည်။ ကျနော်တို့မှာ နဝေတိမ်တောင်နှင့်။ ထိုအုတ်ကန်ပေါင်ပေါ်၌ပင် ဖြစ်သည်။

တော်လှန်ရေးနတ်ပူးနေသည့် ကျောင်းသား၊ မြေအောက်စာစောင်၊ ပင်နီဝတ် နိုင်ငံရေး၊ ရော့ခ်ဂီတ၏ ဒစ်စတော့ရှင်းထံကြာတေရှင်း၊ ဝေရီသော မူးယစ်ဆေး၊ အမှောင်

ထဲက ဆူးကြီးများ၊ သန်းခါင်ယံ စစ်ဖိနပ်သံနှင့် စစ်ကြောရေးစခန်းထက်က တခြမ်းပဲ့ လရောင်တို့သည် ကျနော်တို့၏ ကြီးကောင်ဝင်စ အသံသြသြထဲတွင် ပျော်ဝင်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ တီးတိုးပြောကြသည်။ တီးတိုးရေရွတ်ကြသည်။ ထိုအုတ်ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဇင်ဇင်စီးကရက်၊ ပက်စီကိုလာ၊ လင်ကီးစထိုက်၊ ဉဝ ရွေးကောက်ပွဲ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းနှင့် ဆူးကြီးအရံအတားများ၊ ရှည်လျားလွန်းခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် တိုတောင်းလွန်းခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း၊ အုတ်ရေကန်ပေါ် ထိုင်ရင်း၊ ကျနော်တို့လူငယ်ဘဝ တစတစ်စ အရည်ပျော် ကျခဲ့သည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ ဘာဖြစ်ချင်မှန်း မသိ၊ ဘယ်ကို ပျံသန်းရမည် မသိ သောအခါ မောင်အေးဆိုင် သွားသည်။ သီရိမြိုင်ဘူတာကို သွားသည်။ ဆယ်ခိုင်ကုန်း ကို သွားသည်။ မြောက်ဥက္ကလာအပိုင်းဘက် သွားသည်။ ဆေးဆိုင်မှာ အနံ့အီးအို ဝယ်သည်။ ဆေးထိုးအပ် ဝယ်သည်။ လက်ဖျံပေါ်က အပ်ရာကို ပလာစတာနှင့် ဖုံးသည်။ ပစ္စည်းပစ်တဲ့သူကို စောင့်သည်။ ထိုအုတ်ကန်ပေါင်၌ပင်ဖြစ်သည်။

အဖြစ်အပျက်တွေက တိုတောင်းသလောက် ရှည်လျားခဲ့သည်။ ရှည်လျား သလောက် တိုတောင်းခဲ့သည်။ အလွန်အကျွံ မှောင်ခဲ့သလောက် အလွန်အကျွံ ပို၍ မှောင်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ လူငယ်ဘဝတစ်ခုလုံး မီးရထားလမ်းဘေးမှာ အိုတခိုက်ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ကျနော်တို့ လူငယ်ဘဝတစ်ခုလုံး အင်းစိန်နဲ့ ရဲဘက်အကျဉ်းစခန်းတွေဆီမှာ သံခြေကျင်းတွေ တရွှင်ရွှင်မြည်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ လူငယ်ဘဝတစ်ခုလုံး တံတားလေး ဆေးဖြတ်ဆောင်တွေမှာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ငေးရီခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ လူငယ် ဘဝတစ်ခုလုံး တဖွဲဖွဲ တလွင့်လွင့် ကြော့ခဲ့သည်။ သောကဗျာပါဒခေတ်၏ နွေဦးသည် ကြာရှည်ခဲ့သည်။ အုတ်ကန်ပေါင်တွင် ထိုင်နေရင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခေတ်ကြီးထဲ မျောပါသွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မြင်နေရသော်လည်း ဝေးခဲ့သည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမြင်ရသော်လည်း ဝေးခဲ့သည်။ မုတ်ဆိတ်မွှေးကျိုးတိုးကျိတ် ကြွတ်ကြွတ် အိတ်ထဲ အဝတ်အစားတွေထည့်လို မှော်တောတွေဆီ သွားသူသွား၊ အဝေးပြေး ကားကြီးတွေ မောင်းသူမောင်း၊ ဘဝလမ်းကြောင်း အသစ်တွေ ရှာသူရှာ၊ မြို့ပြမှဆိုး လုပ်ရင်း သားကောင်ဖြစ်သူ ဖြစ်၊ ဘဝနံ့နစ်သူ နစ်၊ သေသူသေ ကြေသူကြေနှင့် တောမှော်ရုံထဲ ဘဝသစ်ရွက်တွေ တဖွဲဖွဲကြော့သလို ကြော့ခဲ့သည်။ အုတ်ကန်ပေါင်တွင် ကျနော်တို့ မဆုံဖြစ်ကြတော့၊ မဆုံနိုင်ကြတော့၊ ဖေပပလ ခေတ်ကတည်းက အုတ်

ရေကန်လည်း မြို့ပြပွဲရောင်းဖောင်းကားခြင်းထဲမှာ လုံးလုံး အုတ်ပုံဖြစ်သွားတော့သည်။
ထိုအုတ်ရေကန် နေရာတွင် ကြွက်တွေ ခိုအောင်းသော စည်ပင်ပလက်ဖောင်း
ရွဲ့စောင်းစောင်းနှင့် လမ်းဘေးဈေးသည်တို့၏ အမှိုက်ပုံက နေရာယူသွားခဲ့သည်။

နှစ်များစွာ လွန်ခဲ့သော် ကျနော်တို့ လူငယ်မှတ်တိုင်များမှာ အဝေးကြီးတွင်
ကျန်ခဲ့ပြီ။ မည်သို့ဖြစ်စေ အုတ်ကန်ပေါင်သည် ကျနော်တို့ဘဝဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့
အမှတ်အသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ ကမ္ဘာကြီးကို စတင်တွေ့တဲ့နေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။
အဖြူအစိမ်းဝတ် ကျောင်းသားလေးဘဝမှ စိတ်ကျအရွယ်လွန် ဆူဖြိုးဝဖီင့်သည့်အရွယ်
ရောက်သည့်တိုင် ပေါ့ပါးလွတ်လပ် ထင်ရာခိုင်းသည့် အရသာကို မမေ့နိုင်တော့ပြီ။
နိစ္စခွဝ မိုးလင်းမိုးချုပ် ယဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှုကြီးထဲ ပိတ်လှောင်ရင်း၊ သက်ပြင်းချရင်း၊
အိမ်ပြန်မိုးချုပ် ငုတ်တုတ်မေ့နေခဲ့ရင်းက ဘာရယ်မှန်းမသိ အုတ်ကန်ပေါင်တွင် ထိုင်ခဲ့
သည့် အရသာကို တစ်နည်းတဖုံ သတိရမိတော့သည်။ ■

အင်းလျားရေ . . .

(၁)

အင်းလျားရေပြင်ကြီး ဘယ်လောက်နက်လဲ ကျနော်မသိပါ။ အင်းလျားရေပြင် အောက်တွင် အိပ်မက်မက်ရင်း လမ်းလျှောက်နေသော လူသေတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိ လဲ ကျနော်မသိပါ။ ရေမှော်များကြားတွင် မော်လီဒီးကလေးများ လှုပ်ခနဲဖြတ်သန်းပြေးဝင် သွားလိမ့်မည်။ တင်ကျီးငှက်မိသားစုနေသော ကျွန်းလေးပေါ်တွင် ရေမြွေတစ်ကောင် ငြိမ်သက်ဝပ်စင်းနေလိမ့်မည်။ ဇော်ဇော်အောင်၏ဇာတ်ကောင် အေးကျင့်စိုးအောင်သည် ကာမယ်လ် စီးကရက်ခဲရင်း ဆူဖြိုးသည့် အင်းလျားငါးကြင်းတစ်ကောင်ကို ငါးမျှားချိတ်က ဖြုတ်နေသည်။ စိန့်ဩဂတ်စတင်း ကျောင်းအုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ကျနော်ခန့်ချလိုက်တော့ သကြားပင်တွေကြား ဖြာဆင်းသော နေရောင်ကို တွေ့ရသည်။ ကျနော်ကလေးဘဝ မြင်ကွင်းထဲ ကွန်ဆယ်လ်ကားနှင့် သရီးတူးသရီးကားတွေ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ အင်းလျားလမ်းအတိုင်း အဖြူအစိမ်းဝတ်ကလေးနဲ့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နွယ်ပင်တို့ ကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ်နေသည့် ခြံစည်းရိုးတစ်ခုပေါ်မှာ နားနေသည့် မိုးစွေငှက်ကလေး ထပ်ပြေးသွားသည်။ စိန့်ဩဂတ်စတင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံအိုကြီးက ကျနော်နောက်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ဘုတ်ကလပ်ထိပ်တွင် စိန်ပန်းပြာတွေ ပွင့်နေသည်။ မိန်းထဲက သစ်တိုပင်ကြီးပေါ် ရုည့်ကလေးတစ်ကောင် ပြေးတက်သွားသည်။ အင်းလျား ရေစပ်စပ်ကို မြင်ရသည့်အခါ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော စိတ်ဖြင့် ကျနော်အော်ဟစ်မိခဲ့သည်။ ကျနော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သည် အင်းလျားရေလယ်မှာ ဘောကွင်းတစ်ကွင်းနှင့် ငြိမ့်နေသည်။ သူသည် အင်းလျားကျပ်ဖြစ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် လိပ်တစ်ကောင်လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မည်။ ဘောကွင်းတစ်ကွင်း ငှားပြီး သူ့ရှိရာ ရေလယ်ခေါင်ထိ လိုက်သွားသည်။ ဘောကွင်းမိုးရင်း ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ငေးသည်။ အဝေးက မြင်နေရသည့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်က ငှက်ကုလားအုတ်ကြီးနှင့် တူနေသည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်ရဲ့ နေ့တစ်နေ့၏ အလင်း ရောင်သည် တဖြေးဖြေး ဆုတ်ခွာလာသည်။ သစ်ရွက်တွေပေါ်က ရွှေချည်မျှင်စတွေကို နေမင်းကြီးက ပြန်သိမ်းယူနေသည်။ အိပ်တန်းပျံငှက်များ ပြန်လာနေသည်။ ပဲကြီးရေတွန့် နေသော လက်နဲ့ ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးကို တင်းတင်းပြန်ဝတ်သည်။ မိုးနံ့ခြံတွေထဲမှာ ပုစဉ်း ရင်ကွဲတွေ အော်နေကြသည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်နောက်ဖက် လူသွားလမ်းအကွေ့တွင် စုံတွဲ တွေ အငမ်းမရ ပွေ့ဖက်နေသည်။ ပြည်လမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ် သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်

လေနှင့် မျောပါသွားသည်။ မီးပွိုင့်သည် ငိုနေသောမိန်းမ၏ မျက်လုံးလို နီရဲနေသည်။ ထိုရက်များသည် ဟိုမှာဘက်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ အင်းလျားရှေ့ ခရမ်းပြာဆိုင်ထဲ ဆံရှည် ကိုယ်တော်ကြီးတွေ မှတ်ကိုက်နေသည်။ ကျနော်တို့ သစ်တိုသီးတွေ ဇူးသည်။ သစ်တိုသီး ငါးပိချက်ကို ရေနံဆီမီးဖိုမှ ချသည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်း သောကနှင့် အငွေ့တလူလူ ထမင်းရိုင်းသည် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် သစ်သားနံရံတွင် အရိပ်ပြဇာတ် ကနေသည်။ ကျနော်တစ်ကိုယ်လုံး အရှိုးရာတွေ။ အင်းလျားသည် ကျနော်ကို မိသားစုကြီးစင်ပို့သည်။ ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ကြိမ်လုံးရာတွေနှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့ အင်းလျားရေပြင် မှောင်မည်းမည်းအောက်ထဲ ကျနော်ရောက်သွားပြန်သည်။ ပလုံစီနေသော ရေပွက်လေး များက ကျနော်မျက်စည်တွေပေါ့။

(၂)

နှစ်တွေကုန်သွားတာ မြန်သည်။ ကလေးဘဝကနေ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် ကျနော်ရောက်ခဲ့သည်။ အိတ်တီဖိုက်ကေ ညှပ်ထားသည်။ အကြွေးသားကင်ဖိုအင်္ကျီ ဝတ်ပြီး ကန်ပေါင်သွားသည်။ လျှာပူအာပူဆိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဖိုဘီကိတ်စံပုံကို အိတ်စပို ဒူးယားသောက်ရင်း ငေးသည်။ သီချင်းလေးသေရင် လိုက်လို့သေမယ်လို့ ပလေးဘွိုင်ကြီး က ဟစ်နေသည်။ သိပ်မိုက်တဲ့ စတိတ်ဖိုက်နဲ့ ဩဂတ်စတင်းကျောင်းက ဘောလုံးပွဲအပြီး မှာ အုတ်ခဲကျိုးများ လေထဲတွင် ပျံ့ကုန်သည်။ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ဩဂတ်စတင်း ကျောင်းကားကို ဝိုင်းသိပ်သည်။ လိုင်းပေါက်ထဲတွင် ဘကြီးကံသိန်း ရှိသည်။ လိုင်းပေါက် ထဲတွင် မုတ်ဖန်သည်။ ဂျင်တစ်ပြားဝယ်ပြီး အင်းလျားမျက်ရိုင်းတောထဲ သွားနှပ်သည်။ သိမ်ကြီးဈေးမှာ လေးခွနဲ့ ကုံးတွေ သွားဝယ်သည်။ အင်းလျားရေစပ်မှာ အပစ်ကျင့်သည်။ အောင်ချမ်းသာလမ်းထဲက ဦးစိုင်းအောင်ဝင်းကျူရှင်အလွတ်တွင် ကျနော်သူငယ်ချင်းကို ခုံနဲ့ရိုက်တဲ့ ကောင်တွေကို ပြန်သမဖို့ဖြစ်သည်။ လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ညနေခင်းတွေ လွမ်းစရာကောင်းလောက်အောင် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ အင်းလျားကန်ပေါင်တွင် ကျနော် သူငယ်ချင်းက သူ့မိသားစု အတွင်းရေးတွေ ဖွင့်ပြောသည်။ သူ့အဖေ အလုပ်ပြုတ်ပြီး အကြွေးတွေပိလို့ သူတို့အိမ်လေး ရောင်းရတော့မှာမို့ အသည်းကွဲနေသည်။ အင်းလျား ရေပြင်သည် ပြာမိုင်းနက်ရှိုင်းလာသည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အတွဲများ မပြန်သေး။ ပုဂံဝေးဝေးက ကျွန်းပေါ် ငှက်ကုလားအုတ်နဲ့တူတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို နက်ပြာ သော ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ရေးရေးထင်းထင် တွေ့မြင်ရသေးသည်။ ငြိမ်နေတဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် အမြှုပ်ပလုံစီ တက်လာသည်။ ခဲတစ်လုံးကောက်ပြီး အားကုန်လွှဲပြီး

ပစ်ခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ ကန်ပေါင်မှ ထပြန်လာတော့ ကျောက်ပေါက်မာ အပြည့်နဲ့ လမ်းကြီးက နောက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

(၃)

အင်ဒရူးပိုင်ယာန်ကို မသိခင်၊ ဘော့ဒီလင်ကို မသိခင်၊ ခင်ဝမ်းကို သိခဲ့သည်။ အိုမောင်ဒီကို သိခဲ့သည်။ ပျင်းစရာ အနုပညာတွေကို သိခဲ့သည်။ သံဆန်ခါခြားထားသော ၉ ကားများနှင့် သုံးဘီးကားတွေ ပြည်လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ဖူးခဲ့သော ကျနော်တို့မျိုးဆက်၏ သင်္ကေတသည် ခရမ်းပြာဖြစ်ခဲ့သည်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်ရှည် အရိပ်များထဲလွမ်းအောင် ကူချွဲနေသော ငှက်သံမြဲမြဲ ကြားရတတ်သည့် တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်သည် မကြုံစဖူး တိတ်ဆိတ်ခဲ့သည်။ သထုံလမ်းကနေ အမိပတိဝင်ပေါက် ဖြတ်ပြီး ဂျပ်ဆင်နောက်တွင် တွဲရဲပွင့်နေသည့် ငှက်ပင်တွေကို သွားကြည့်သည်။ ကျနော်သည် လွမ်းစရာကောင်းသော နှစ်တွေထဲ ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်နေခဲ့သည်။ ပလက်စတစ်များ၊ မြေကြွက်များ၊ အာတီစိတ် ကားကြီးများနှင့် ကမာရွတ်ဂတ်တဲ အချုပ်ခန်းသံတိုင်ကို မှီရင်း ငေးနေသူများ။ အတွင်း ဦးချစ်ဆိုင်ထဲတွင် ကျောင်းသားတွေ ထိုင်နေသည်။ တောင်ပိန္နဲပင်အုပ်အုပ်မှ နေရောင် ဝါလဲ့လဲ့ ဖြာကျနေသည်။ ပြန်မရသော အတိတ်ထဲတွင် ထိုပုံရိပ်များ ရှင်သန်နေသည်။

(၄)

ထို့နောက် စာမျက်နှာကို ကျော်လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျော်လိုက်သည်။ သတိရခြင်းတွေကို ကျော်လိုက်သည်။ ကွယ်လွန်သူတို့ကို ကျော်လိုက်သည်။ အင်းလျားစောင်းမှာ မနက်စောစောဝေတဲ့ နင်းတွေ ရှိသေးသည်။ သစ်ရိပ်အုပ်အုပ်တို့ နောက်မှာ နီစွေးစွေး အင်းလျားဆောင်ရှိသေးသည်။ ညရီပြာပြာထဲ ရတနာဆောင်မှာ မီးရောင်လဲ့လဲ့ ပြန်တွေ့ရသည်။ ရေအလျဉ်တို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်း တိုက်စားသွားသော် လည်း အင်လျားရေပြင်ကို ပြန်မြင်ရုံမျှနှင့် ငယ်ရနံ့သင်းလာတတ်သည်။ ကျနော် မနက်စောစော နီးတိုင်း အင်းလျားကို ရောက်သွားတတ်သည်။ လှိုင်းတွန့်လေးများပေါ် မနက်အရှက် နင်းဆီအလင်းတွေ တဖိတ်ဖိတ်နှင့်။ သတင်းစာများ ဖတ်စရာမလို၊ ဝက်ဘ်ဆိုက်တွေထဲ ဖွဲ့စရာမလို၊ အွန်လိုင်းဝန်ဆောင်မှု မလို၊ လိုက်နာရန် စည်းကမ်း ဥပဒေတွေ မလိုပဲနဲ့ လတ်ဆတ်သော အရှက်ဦးကို ရုန်းသည်။ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံ ဟောင်းတွေထဲမှာ ရှင်သန်နေတဲ့ အတိတ်နေ့ရက်တချို့ကို ပြန်တွေ့ရလို့ လွမ်းလာခဲ့ရင် တော့ပြည်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပါ။ အင်းလျားမှာ ငါ့ရိတ်ယ သူငယ်ချင်း။ ■

ရန်ကုန်လည်ပြန်

သုံးဆယ့်ငါးလမ်းထဲကို ဘီအက်စ်အေဆိုင်ကယ်ကြီး တစ်ဖုန်းဖုန်းနဲ့ သူရိန်စိုးကြီး ဝင်လာတယ်။ အရိုးခေါင်းတီရှပ်မည်းမည်းပေါ် ဝဲနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးက လေထဲမှာ တလွင့်လွင့်နဲ့ပေါ့။ PK ပေါက်ကြီးတေးထုတ်လုပ်ရေးရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ သီချင်းရေးဆရာ ကျော်စွာညွန့်ကို ဆိုင်ကယ်ထိုးရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်နေတယ်။ လေးဖြူရဲ့ ဂီတမဉ္ဇူရီဟာ ပေါက်ကြီးဆိုင်ထဲကနေ ကဆုန်ပေါက် ထွက်လာတယ်။ ပလက်ဖောင်းတွေအတိုင်း ရန်ကုန်လမ်းမတွေပေါ် တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတယ်။ ပန်းဆိုးတန်းစုံ၊ အရိပ်မှာ နေခိုနေတဲ့ ကဗျာဆရာတွေ သုံးဆယ့်သုံးလမ်းထဲက လေထန်ကုန်းကို ကူးပြီး လွယ်အိတ်ကိုယ်စီထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို ဝိုင်းကြံမယ့် ကဗျာတွေ၊ ရှုဆေးပေးနဲ့ တိုလီမိုလီတွေပေါ့။ ဖလင်ခန်း မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲက ဓာတ်ပုံဆရာက မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာစုံအတွက် အကောင်းဆုံး ဓာတ်ပုံကို ရွေးနေတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက ဟန်နီထွန်းက သူ့နှုတ်ခမ်းကို နှင်းဆီဖူးလေးလို့ ခပ်စုစုလေး စုထားလို့။ အပြင်ဘက်မှာ နေရောင် ကွက်တိကွက်ပျောက် ကျနေတဲ့ ဝရန်တာတွေ၊ တိုက်အိုတိုက်ဆွေးကြီးရဲ့ တံစက်မြိတ်တွေ၊ ပလီအိုအစွန်းတွေ၊ စက္ကူလှည်းတွန်းကုလားက ဟိုင်းလတ်ကားတွေကြားထဲက ထွက်လာတယ်။ ဘားလမ်းထဲမှာ လူချင်းတိုက်မိလိုက်ရင် ကဗျာဆရာ၊ ခေတ်ပေါ် ဝတ္ထုတိုရေးသမား ဒါမှမဟုတ် နယ်ကနေ အိမ်မက်တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ တက်လာတဲ့ ရှောင်ကာတွေချည်းပဲ။ အခွေကြမ်းလေးကိုင် တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ပရိုဂျူဆာ ရှာပုံတော်ဖွင့်နေကြတဲ့ သူတွေပေါ့။ တချို့က သီချင်းရေးဆရာ လိုက်ရှာနေတယ်။ တချို့က တီးဝိုင်းဆရာတွေကို လိုက်ရှာနေကြတာမျိုးပေါ့။ Music World ရှေ့မှာ တောင်ငူမြို့က တက်လာတဲ့ နေအောင်စိုး ရပ်နေတယ်။ သူ့လက်ထဲက ဇစ်ပိုမီးခြစ်နဲ့ လန်ဒန်စီးကရက်ကို မီးညှိနေတယ်။ သုံးဆယ့်လေးလမ်းထဲက မှုပိုင်ကိုရ်ဆိုင်ထဲက စကားလုံးဝင်းမင်းတွေ ထွက်လာတယ်။ လေထန်ကုန်းမှာတော့ လူစုံနေပြီ။ နွေနေ့မိုးမိုး မာဖလာ အမြဲပတ်ထားတဲ့ စာရေးဆရာမောင်ရန်ပိုင်က သူပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ သူ့အသာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စားပွဲခုံမှာ ကျောက်ချနေတာ အချိန်တောင် ကြာနေပြီ။ အချစ်အသော အလွမ်းတွေများတဲ့ အလုံသစ်တောလမ်းဘက်ကို ဓာတ်ကျနေတဲ့ ခေတ်ပေါ် မောင်ချောနွယ်က ဦးထုတ်ပိုက်ပိုက်ဆောင်းပြီး Excellent (တစ်ခါက ရွှေကြည်အေး) အအေးဆိုင်ရှေ့က ခရေပင်အောင်မှာ ငူငူကြီးရပ်နေလို့။ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာတိုက်

လှေကားထစ်တွေကနေ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ် ကဗျာဆရာ မောင်သင်းခိုင်ရဲ့ ရယ်သံကြီး လမ်းပေါ်လိမ့်ကျလာတယ်။ ကဗျာဆရာ အောင်ဘညိုက စာပေကင်ပေတိုင်ရုံး တင်မယ့် ဝိုင်ထဲက စာမူတွေ လေထဲလွင့်သွားလို့ လိုက်ကောက်နေတယ်။ အတက်ချီ ကျော်နဲ့ မောင်လင်းယုန်(ရှမ်းပြည်) ကတော့ ဆူးလေဘက်ကို အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်သွားတယ်။ ပလက်ဖောင်းမှာ ဘောထုတ်သည်တွေ ဈေးစခင်းပြီး ဘားလမ်းထဲက ကဖေးဘလူးစ်မှာ ဂစ်တာလာတီးတဲ့ ဒဲရစ်မေလာ ရေချိန်မပြည့်သေးလို့ ပန်းဆိုးတန်း အောက်ဖက်ကို ကိုင်းကိုင်းနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ အနော်ရထာလမ်းမကြီးပေါ်က ညနေထဲ အရိပ်တွေပို ရှည်လျားလာတယ်။ မြို့တော်ခန်းမဘေးက အရိပ်ထဲမှာ ပန်းချီကိုကိုနိုင်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတယ်။ ပုံအပ်မယ့် သူကိုလား။ သူ့တွဲလုံးတွေကိုလား။ လောကနတ်ပန်းချီပြခန်း ခုံတန်းလျားမှာ တစ်နေကုန် အိပ်နေတဲ့ ကဗျာဆရာ မြေချစ်သူကတော့ အရက်ဆာလို့ နိုးလာတယ်။ လှေကားတွေအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းလာပြီး တစ်ယောက်ယောက်နောက်ကို တစ်ကောက်ကောက် လိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတယ်။ ဘီအမ်ကားတွေ၊ ဟိုင်းလတ်ကားတွေ တဝေါဝေါနဲ့၊ ရေကျော်ထိပ်က မောင်အေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရွှေရတောင်ကုတ် ထိုင်နေတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ဒီဆိုင်ကို သူ အလွမ်းပြေသွားထိုင်နေကျ မဟုတ်လား။ ရေကျော်၊ မက်ဒရစ်ဘုရားကျောင်း၊ ပုဇွန်တောင်ဈေးက အရက်တန်းမှာလွမ်းလောက်စရာ နှစ်တွေက ကျပျောက်သွားခဲ့ပြီပေါ့။ ကာရန်တွေကို မြောင်းထဲ ပို့ပစ်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကဗျာတွေထဲမှာ လူငယ်တွေ လက်ပစ်ကူးနေကြပြီပေါ့။ ညနေဟာ တဖြေးဖြေးနဲ့ အရောင်ပိုဖျော့လာတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ဘုံဆိုင်တွေဆီ ချီတက်ဖို့ မျက်စပစ်နေကြပြီ။ လမ်းတွေပေါ်မှာ ကင်းလှည့်နေတဲ့ စစ်ကားတွေ ကြီးကြားကြီးကြား ရှိသေးတယ်။ ရေဒီယိုမှာ ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးက အဆက်မပြတ် လာနေတယ်။ ထိုင်နေတဲ့ ဝိုင်းတွေကနေ မြို့သစ်တွေဆီ ပြန်မယ့်သူတွေ ခပ်စောစော ထလာကြတယ်။ မှောင်မိုက်နေတဲ့ အတွင်းဝန်ရုံးကြီးရှေ့က လမ်းဘေးမီး မှိန်ဖျော့ဖျော့တွေတောင် လင်းလာပြီမဟုတ်လား။

၉၀ ပြည့်နှစ်တွေပါပဲ။ ဝံဒါစေ့တွေကို လုပ်သား ပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာ စက္ကနဲ့ထုပ်ပြီး ဝယ်သူမျှော်ရတဲ့ ကာလတွေပေါ့။ ရိန်းဂျားကားအိုကြီးတွေ ခိုင်နာကားတွေ ဟိုင်းလတ်ကားတွေ လေးဘီးကားတွေကြားမှာ သရီးတူးသရီးနဲ့ မာဒေါ့ကုန်တွေ ဩဇာကြီးနေတုန်းပေါ့။ အက်စ်အီးကား ကြွကြွရွရွလေးတွေပေါ်မှာ ပါတိတ်အဆင်နဲ့ ရေဘင်တပ် ငန်သားတွေ လောကကို ထိမထင်ကြည့်နေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ သူတွေဆင်းလာကြတဲ့အချိန်ပေါ့။ ရန်ကုန် ဆင်ခြေစုံး

ရပ်ကွက်တွေထဲက တစ်ကိုယ်စာ ကျောခင်းလို့ရတဲ့ နေရာလေးတွေကနေ မြို့လယ်ခေါင်မှာ လာပြီးစုဝေးရတဲ့ ကာလတွေပေါ့။ ဘာပဲလုပ်လုပ် မြို့ထဲကိုလာ၊ ဘာပဲဝယ်ဝယ် ဘာပဲဖျော့ဖျော့ မြို့ထဲကို လာရတယ်ပေါ့။ သိမ်ကြီးဈေးအောက်မှာ လက်ပတ်နာရီ ရောင်းလို့ရတယ်။ လမ်းမတော် ကီလီဈေးမှာ ဖိနပ်ကနေစပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိသမျှ ချွတ်ရောင်းလို့ရတယ်။ ခြင်ထောင် ခေါင်းအုံး စစ်ဆွယ်တာ ဒန်အိုးဒန်ခွက် ကြိုက်တာသာ ယူခဲ့ပါ အဆွေပဲ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ပြီး ကိုယ့်ကဒက်ကို ကိုယ်ရှာရတယ်။ ကိုယ်နေတဲ့မြို့က တက်လာတဲ့ တောသူဌေးနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ့်တစ်နေ့တာလုံးကို အပြီးပုံအပ်ပြီး ရောင်းပေးရောပဲ။ ဆိတ်စွတ်တစ်ပွဲ ဘီအီးတစ်ပိုင်း မရင်ဒါတစ်လုံးနဲ့ ပုဖွန်တောင် သာကေတ ညနေခင်းတွေကို သိမ်းပိုက်လို့ရတယ်။ ကမ်းနားလမ်းလေ အေးသာရှေ့ဘက်က ၁၅ မိနစ်စာ ချောက်ကမ်းပါထဲ ခုန်ချလို့ရတယ်။ လမ်းဘေးအဝစား ၅ ကျပ် ဆိုင်လေးနဲ့ လက်ဆက်ထားရတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတောက်တိုမယ်ရ အလုပ်လေးတွေလုပ်နေတဲ့ ကဗျာဆရာရယ်၊ ထောက်လှမ်းရေး လိုက်ဖမ်းလို့ ပြေးလွှားပုန်းအောင်းနေရတဲ့ ကျောင်းသားရယ်၊ Lesson စာအုပ် ဖိတ္တူတွေကို တစ်မြို့လုံးလိုက် အနှံ့ခံနေတာတတ်တဲ့ ဂစ်တာသမားရယ်၊ နယ်က မြေကွက်ရောင်းပြီး အခွေလုပ်မယ့် အဆိုတော်ကောင်လေးရယ် သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေလွေပဲပေါ့။ သဘောတက်ဖို့ ဟိုရုံးဒီရုံးပြေးရင်း လမ်းမှားရောက်လာတာတတ်တဲ့ သဘောသီးရယ် ကားပွဲစားတန်းမှာ အိုကေစိုပြေနေတဲ့ ဝိုက်ရွဲရွဲ ငနဲသားလေး ရောက်လာရင်တော့ အူစိုရတာပေါ့။ စားစရာမရှိ အတိဒုက္ခရောက်လာပြီဆို လမ်းစရိတ်ရှာကြံပြီး နယ်ကအိမ် ပြန်ရတယ်။ ရထားခ ကားခ သဘောခလေးအတွက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြုံရည်ညှစ်သလို လိုက်ညှစ်ရတယ်။ ဘာဒါ၊ စံရိပ်ငြိမ်၊ ဆင်ရေတွင်း၊ စက်ဆန်း၊ ကန်တော်လေးနဲ့ တာမွေ၊ ရောက်ရာနေရာမှာရှိတဲ့ အိမ်ဆိုင်လေးတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကနေ ဖုန်းအကျယ်ကြီး အော်ပြောနေရတယ်။ နယ်ကအိမ် ပြန်ရောက်ရင်လည်း ဖင်ပူအောင် မနေနိုင်ဘူး။ ရန်ကုန်မှ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်ညနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ လွမ်းရတာနဲ့ ဟိုလူဒီလူကို သတိရတာနဲ့ ပြန်တက်လာကြတယ်။ ကဗျာတစ်ပွေ့တပိုက် သီချင်းတစ်ပွေ့တပိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြဿနာတွေ တစ်ပွေ့တပိုက်နဲ့ပဲပေါ့။ ပုံနှိပ်မင်နဲ့သင်းတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေထဲ ကဗျာလေး စာလေး ပါလာရင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ တဖြေးဖြေးချင်း လှန်ဖတ်ရတဲ့ ကဗျာဆရာ အငုံလေးတွေ၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဈေးဦးပေါက်ရောင်းလိုက်ရလို့ ထိပေါက်သလိုပျော်နေတဲ့ သီချင်းရေးဆရာ အငုံးလေးတွေနဲ့ ရှေ့မီနောက်မီ အလယ်မီ ကဗျာကျားအိုကြီးတွေရဲ့ ဘီယာခွက် တချွင်ချွင်နဲ့ ၁၉ လမ်း ညတွေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူးယစ်ရီဝေသော နွေဦးည

များပေါ့။ ရန်ကုန်ဟာ ခါတိုင်းလို ရန်ကုန်ပဲပေါ့။ ပင်ပန်းမယ် ရွှင်လန်းမယ် သင်ခန်းစာတွေ ရပြီရမယ်ပေါ့။

ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ လူတွေ တဖြည်းဖြည်းကွဲလာတယ်။ သတင်းပေးတွေ များလာတယ်။ ပိုစုံမော်ဒန်နဲ့ အော်တာနေ့တစ် အရှိန်ပြင်းလာတယ်။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ပိုတက်လာတယ်။ နေပြည်တော်ကို ဆင်ဖမ်းမယ့်သူတွေ တက်သွားတယ်။ ပရောဂျက်တွေ လမ်းတံတားစီမံကိန်းတွေထဲ ခုန့်ဆင်းတဲ့သူတွေ ခုန့်ဆင်းသွားတယ်။ ဆယ်လူလာဖုန်းကို ဟန်ပါပါကိုင်ရင်း ကိုယ်နဲ့ငတ်ဖော်ငတ်ဖက်တွေရှေ့မှာ ပွဲခံတဲ့သူတွေ များလာတယ်။ လမ်းတိုင်းမှာ ရွှေခင်းထားတယ်။ မစင်ပုံတွေကိုတော့ ကွေ့ပတ်ရှောင်ပေါ့လေ။ ဘန်ကောက် မလေး စလုံး ဒိုးသူဒိုးဆိုတော့ တို့လောက သန့်သွားတာပေါ့လို့ ပြောရင်း ရေခန်းကြမ်းခွက်ကို လမ်းဘက်ပတ်သူက ပက်ပေါ့။ နေမင်းထန်ပြင်းတဲ့ ရန်ကုန်ပလက်ဖောင်း အက်ကြောင်းတွေ ကွေ့လျှောက်ရင်း တုံးလုံးစာ ဝေးစွ၊ မတ်တပ်စာတောင် နှပ်မမှန်ပဲ မှော်ရုံတောထဲ ကျန်ရစ်သူကလည်း ကျန်ရစ်ပေါ့။ မင်းဘာလဲ ငါဘာလဲ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေး ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေ ဆိုက်ကားသမားတွေရဲ့ပိုးစပ်ထဲ မရောက်ခင် ဆီသည်မလက်သုတ် မဖြစ်ခင် ရွှေဝါရောင် ရောက်လာတယ်။ နာဂစ်လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်တယ်။ အလှူခံဖလား တစ်ရွှင်ရွှင်မြည်သံတွေနဲ့ လော်သံတွေ တစ်မြို့လုံးဖုံးလွှမ်း ရန်ကုန်ဟာ အံ့ပုံကျွတ်ခဲ့ရတယ်။

သခင်မြပန်းခြံကနေ ဝိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ပါ။ ဝဇီရာရုံအောက် ဖြတ်လျှောက်လိုက်ရင် အေဘီညီမရှိတော့ပေမယ့် အေဘီညီရဲ့ ရေခပ်လမ်းကို တွေ့ရမယ်။ ၃၅ လမ်းထဲက Spanky မရှိတော့ဘူး။ ဆံပင်ရှည်ကြီး ကျောပေါ် ဖြန့်ကျဲထားတတ်တဲ့ သူရိန်စိုးကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ ရုပ်ကီအမြဲပြနေတဲ့ ကာကီးလည်း လူမသိ သူမသိ သေရှာပြီ။ ညီညီတေးသံသွင်းဘေးက ခွေးခြေစားပွဲမှာ ဘဝကို ခင်းကျင်းပြီး ထိုင်နေတတ်တဲ့ လှသန်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပါပဲ။ မြို့လယ်ခေါင်မှာ ဘိုဟီးမီးယမ်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ ။

မြနင်းဝေ
လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်တွေနဲ့
ပစ္စက္ခအမှတ်သညာများ

၀၀:၁၀

ကျနော်တို့ ပြေးရအောင်၊ တကယ့်ဘဝကနေ ၁၅ ကီလိုမီတာလောက်ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပြေးရအောင်လေ။ ဝိုင်ယာကြိုးတွေရဲ့ ညှော်နံ့တွေထဲကနေ ညောင်းညာကိုက်ခဲမှု တွေကနေ ကြက်ယက်သလို ရှာဖွေစားသောက်နေရတဲ့ ခေတ်ထဲကနေ ပြေးရအောင်။ ဗန်ဂိုးရဲ့ နေကြာခင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ဆိပ်ကြီးခနောင်တိုဘက်က ပိုးကျထားတဲ့ နှမ်းခင်းထဲဖြစ် ဖြစ်၊ ခါးလယ်က အပိုင်းခံထားရတဲ့ တောင်ကတုံး ငုတ်တိုတွေဆီကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဟိုင်းဝေးကားတွေ ပုံမှန်ထွက်တယ်။ မီးရထားတွေ ပုံမှန်ဆိုက်တယ်။ အဝေးပြေးဂိတ် တစ်ခု ဖြစ်ဖြစ် ဘူတာရုံတစ်ခုဖြစ်ဖြစ် ညကြီးမင်းကြီးထဲ ကျနော်တို့သွားကြမယ်။ ခြောက်ကပ်ကပ် ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ် ညဟာ ရွှံ့ရိုစိုလို့၊ တစ်ညလုံးသောက်ပြီး တစ်မြို့လုံး ကို လုချင်တဲ့ ချာတိတ်တွေ သွေးတကြွကြွနဲ့ပေါ့။ လုချင် ယက်ချင်တဲ့ စိတ်ကို မနည်းထိန်း ရင်း ဝမ်းကို အံတကြိတ်ကြိတ် နှိပ်နေကြတဲ့ ညပေါ့။ ကျနော်တို့ အဲဒီညကို ဖြတ်ပြီး ပြေးကြမယ်လေ။ "လ" က တိုက်ခေါင်မိုးတွေပေါ် အရည်တစက်စက် ညစ်ချနေတယ်။ ဦးခေါင်းကြေမွနေတဲ့ ကားတစ်စင်းရဲ့ မှန်ကွဲတွေ လမ်းပေါ်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတယ်။ တရုတ်ပြည်က မှော်ဆရာ အိုက်ဝေဝေရဲ့ နေကြာစေ့အပုံတွေနဲ့တောင် တူနေတယ်။ လိင်အရေးအသားတွေက နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်တွေပေါ် ခုန်တက်နေတယ်။ ကျနော်တို့ ထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံတန်းလျားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ အိတ်အလွတ်တစ်လုံး ယူလာခဲ့မယ်။ ပြီးရင် တကယ်မရှိတဲ့ ခင်ဗျာလက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့မယ် မြနင်းဝေ။

၀၀:၁၁

ဘဝမှာ အကိုးအကားတွေနဲ့ အသက်ရှင်ရတယ်။ အပူချိန် ၅ စင်တီဂရိတ်မှာ ကြက်ဥတစ်လုံး ပြုတ်လို့ရတယ်။ မှတ်ပုံတင်ပျောက်ရင် သန်းခေါင်စာရင်း လိုတယ်။ သန်းခေါင်စာရင်း ပျောက်ရင် မှတ်ပုံတင် လိုတယ်။ မိတ်ဆွေစစ်တွေနဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ မြေပုံလို တယ်။ မြနင်းဝေ ဆိုတဲ့နာမည်က ကလီရှေးဆန်ပေမယ့် လွမ်းဖို့ကောင်းတယ်။ ကျနော် ကိုးကားခဲ့ပါတယ်။ ဆင်ဝင်အိုကြီးတွေအောက် ရပ်မိတိုင်း။ တဂ္ဂီဂ္ဂီနဲ့ပြည်နေတဲ့

လှေကားအိုကြီးတွေပေါ် တက်သွားတိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ရှေးဟောင်းကျောင်းကန် ဘုရားကြီး ဘုရားကြားတွေ ရောက်တိုင်း ခင်ဗျာကို မြင်မက်တယ်။ ဘတ်စကားအိုကြီးတွေ ပဲခူးမြို့ . . . အရပ်က ညို့နေတဲ့ သစ်ပင်အိုကြီးတွေ၊ ပြည်တစ်ဖက်ကမ်းက ရှေးဟောင်းစေတီရဲ့ နေဝင်ချိန်ရှုခင်းထဲ ရှေးက မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့။

၀၀:၁၂

ဆိုက်ဝါးတွေနဲ့ ဆိုက်ကားတွေကို ကွေ့ရှောင်နေရတယ်။ အရင် Key အတိုင်း ခွေးခြေလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဖျာကြမ်းလေးခင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လွှဲတယ်။ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းတဲ့ စကားတွေ နေ့တစ်နေ့ ပြောနေရတယ်။ မီးကျိုးမောင်းပျက်စကားလုံးတွေရဲ့အိပ်စားကာမထဲမှာ ရေခွေးကြမ်းလေးတစ်စုံလောက် သောက်ရတယ်။ နေ့လယ်ခင်းမြင်ကွင်းတွေထဲ တိုက်နံရံတွေမှာ အရိပ်တွေ ကျနေတယ်။ ပန်းအိုးပေါ် ပက်ကျီတစ်ကောင် တရွေ့ရွေ့တက်နေတယ်။ အပူရှိန်တရိပ်ရိပ်ထဲ ငြိမ်ငြိမ် လေး ကျနေရုံနေနေတယ်။ ၅ လွှာက ဆေးကြောင်နေတဲ့ ချာတီတံရဲ့ အော်သံကို ကြားရ တယ်။ ရဲတွေ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်သွားတော့မှ လူတွေ တရုံးရုံးရောက်လာတယ်။ ဓာတ်ကြိုးတွေမှာ ဓာတ်အားတွေ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေတယ်။ ပျဉ်းမပွင့် ပြာပြာလွင်လွင်တွေ ကျနေတဲ့အတွေးထဲမှာ ပွင့်နေတယ်။ မြနင်းဝေ . . . ကျနေတဲ့နဲ့လိုက်ခဲ့ လေ။

၀၀:၁၃

နေဝင်ဆည်းဆာထဲ ပျဉ်းစရာမြို့လေးတွေ လမ်းမီးတွေ လင်းပြီး၊ ရထားပေါ်က နေ ကွင်းပြင်ငေးတဲ့အခါ ရွှေ့လျားမှုထဲ လူဟာ မပါတော့ဘူး။ အရွှေ့ထဲမှာ အရွှေ့မရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ နွားအုပ်နောက်က ငေးတိငေးငိုင်းနဲ့ နွားကျောင်းသား နေဝင်စချိုးမရယ် မကူတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ပျော်စရာတွေပေါ်တဲ့ နိုင်ငံမှာ မပျော်ရတော့တာက ကော ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်လိုအနက်အဓိပ္ပာယ်တွေပဲ ဖွင့်ဖွင့်ပါ။ ပျော်စရာ ညွှန်းကိန်းလက်တံတွေ တဟုန်ထိုး ပြုတ်ကျနေတဲ့ နိုင်ငံထဲက မြို့တစ်မြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တစ်ခုက အိမ်ခန်းတစ်ခုထဲကနေ ပျော်စရာတွေအကြောင်း တွေးရ တာလောက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ကျနော်တို့ နည်းနည်းပါးပါး ပိုက်ဆံလိုတဲ့အခါ ပေါင်စရာတစ်ခုခု ရှိနိုင်ပေမယ့် ပျော်ရွှင်မှုအတွက်တော့ ဘာမှ ပေါင်နံ လို့ မရတာကတော့ အသေအချာပဲလေ။ မိတ်ဆွေနည်းနည်း စာအုပ်နည်းနည်း ထိုင်

စရာကဖေးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်လောက် ရှိရင် ကျေနပ်လို့ရတဲ့ အတိတ်တုန်းကလိုမျိုး မဟုတ်တဲ့ ဒီအချိန်မှာ ကျနော်တို့အိုမင်းလာတယ်... မြန်းဝေ၊ မိတ်ဆွေနည်းနည်းထဲက တချို့ သေကောင်ပေါင်းလဲ။ တချို့ကွယ်လွန်။ စာအုပ်တွေလည်း အမြင်မှန်ရဖို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသလို ပိုးစားခြောက်ပျောက်ဆုံးကုန်ခဲ့။

၀၀:၁၄

မြန်းဝေရေ . . . ။ လူဟာ အိုမင်းလာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့အရေးမပါမှုတွေကို ပိုပြီး အရေးပါအောင် လုပ်ရဖို့ ပိုပြီးမောပမ်းလာတယ် မဟုတ်လား။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး နေခဲ့သူအဖို့ကတော့ အရေးပါတာတွေ အရေးမပါတာတွေက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အနှစ်သားမရှိတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကျနော်က ငြိမ်ငြိမ်လေး နေခဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ အချိန်တွေရဲ့ချို့ခြိန်မှုကို စားသုံးသူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဒီကမ္ဘာကို လာခဲ့ ပါတယ်။ တကယ်မရှိတဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းကြိုးတွေ ကားမှတ် တိုင်တွေ အမှိုက်ပုံတွေ နောက်ဖေးလမ်းကြားတွေ ညထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ ခေတ်အဆက်ဆက်က လမ်းသစ်တစ်ယောက်လို လေကလေး ချွန်လို့ ကျနော် အိမ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

၀၀:၁၅

တကယ်တော့ထဲကနေ ခြေလှမ်း ၅ လှမ်းလောက်တောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး။ ထမင်းစားဖို့ နေ့စဉ်ရှင်သန်နေတဲ့ ဘဝထဲကနေ ခင်ဗျား တကယ်ထွက်မပြေးနိုင်ပါဘူး။ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာတွေထဲ ပိုပြီး ငြီးငွေ့လာမယ်။ အိုမင်း တွင်းဆုံးကျနေတဲ့ အနုပညာဓာတ်ခံ လေး တစ်ချက်တစ်ချက် အလှုပ်အခတ်လေးမှာ အာသာပြေချင်လို့ စောင့်နေတဲ့ ဗုံသမား တစ်ယောက်လို ငွေစကြေးစလေးများနောက် လိုက်ရတဲ့အခါလည်း ကျန်တာ ဘာမှ ထည့်မတွက်တော့တာမျိုးတွေ ရှိတယ် မြန်းဝေ။ ပွဲတော်ဟာ ပြီးခဲ့ပြီ။ မနက်ခင်း နေစူးစူးထဲ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ပွဲခင်းထဲကနေ အမှိုက်သရိုက်တွေထဲကနေ မျက်လုံး နီကျင်ကျင်နဲ့ ဗုံသမားဟာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျနော်တို့ ပြေးရအောင်ရယ်ပါ မြန်းဝေရယ်။ သက်ပြင်းမောတွေကို ထုတ်ပိုး သမ်းဆည်းခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာမှမရှိတဲ့ အိတ်အလွတ်တစ်လုံးထဲ ကျနော်အိပ်မက်တွေ ထည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ တကယ်မရှိတဲ့ ခင်ဗျားလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ရေမြေဆုံးရပါစေတော့လေ။ ။

အဖေပြန်တုံ့လမ်း

ကုတ္တိုပင်ကြီးတွေ ညိုဆိုင်းနေသည့် ချိုင့်ခွက်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကျနေရပ်နေသည်။ လေတစ်ချက်တော့လိုက်တိုင်း ကုတ္တိုရွက်တွေ တဖျောက်ဖျောက်နှင့် ကြောနေသည်။ ဆိုင်ကယ် တစ်စင်းစ နှစ်စင်းစ ဖြတ်သန်းသွားပြီးတိုင်း လမ်းကလေးက နဂိုအတိုင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွာတန်းစုစုလေးမှ ကြက်တွန်သံကြားရသည်။ လှပဒါး ရွာတန်းရှည်လေးပင်ဖြစ်သည်။ ကျနော်သည် ဆရာသော်တာဆွေ၏ စာများထဲမှ လှပဒါးရွာကလေးကို သတိရမိသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်နဲ့ ဂျပန်ခေတ်က ရန်ကုန်မြင်းလှည်းသမားတွေသည် လှပဒါးရွာနီးစပ်ချပ်တွင် မြင်းလာဝယ်ရသည် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ပါးစပ်ရာဇဝင်ထဲမှာပင် မရှိလောက်တော့ချေ။ ကျနော်သည် ၁၉၇၀ ခုနှစ်၏ နောက်ဆုံးနှစ်ကာလများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကျနော် မှတ်မိသည်မှာ ပန်းလှိုင်မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း ထန်းတပင်မြို့ကနေ ရန်ကုန်ကို အဖေပြန်လှိုင် ဒီလမ်းက အမြဲပြန်သည်။ အဖေသည် ရွှေလှေကြီးလှေဆိပ်ကို ထန်းတပင်ဘက်မှ ကြုံရာကျပမ်း စက်လှေလေးတစ်စင်းဖြင့် ကူးလာတတ်သည်။ ရွှေလှေကြီးသည် လှိုင်မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ရှိသည့် ငါးသလောက်ပိုက်သမားများ အများစုနေထိုင်သည့် ရွာကလေးဖြစ်သည်။ ရွှေလှေကြီးလှေဆိပ်မှ မြင်းလှည်းတစ်စင်းစင်းဖြင့် မှော်ဘီသို့ ရောက်အောင်သွားပြီး မှော်ဘီမှ ဘတ်စ်ကားစီးရင်း ရန်ကုန်သို့ အဖေပြန်ရသည်။ ကျနော်သည် ရွှေလှေကြီး မှော်ဘီသွား ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် အချိန်တော်တော်ကြာ ရပ်နေမိသည်။ ချိုင့်ခွက် အလိမ်းလိမ်းနှင့် ကတ္တရာလမ်းအိုလေးပေါ်တွင်တော့ တစ်ချိန်က မြင်းလှည်းသံတွေ တဂျောင်းဂျောင်းနဲ့ပေါ့။ ခုတော့ မြင်းလှည်းနဲ့တူတာ ဘာမှမတွေ့ရတော့။ ကျနော်စိတ်ထဲတွင် ဟိုတုန်းက မြင်းလှည်းသံလေးတွေ ကြားယောင်လာသည်။ အဖေသည် အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ရွှေလှေကြီးမှ မြင်းလှည်းစီးပြီး မှော်ဘီကူးရသည်ကို အမေကို ပြန်ပြန်ပြောတာ မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုစဉ်က အမေသည် ကျနော်တို့ညီအကို တစ်သိုက်နှင့်အတူ အဖေစီးလာသည့် မှော်ဘီကားကို လှည်းတန်းဦးထွန်းလင်းခြံလမ်းထိပ်က ထွက်ထွက်စောင့်ရသည်လေ။

“ရွှေလှေကြီးဆိပ်မှာမြင်းလှည်းစောင့်တာကြာနေလို့ကွ”

အဖေလက်သုံးစကား အမြဲ ကြားခဲ့ရသည်။ နီကျင့်ကျင့် လမ်းမီးလေးများလင်းနေသည့်ရပ်ကွက်ထဲ အဖေအိတ်ကို ဆွဲရင်း ကျနော်တို့ အပြေးအလွှား အိမ်ပြန်ခဲ့

ကြသည်။ ထို့နောက် ကျနော်တို့တစ်မိသားစုလုံး ထန်းတစ်ပင်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ကြည့်မြင်တိုင် ဆိပ်ကမ်းမှ နှစ်ထပ်သဘောကြီးစီးရင်း လှိုင်မြစ်ထဲမှ မြင်ကွင်းတွေကို ကျနော်တို့ညီအကိုတွေ ဝေးခဲ့ကြသည်။ သဘောဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရေလှိုင်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေးများကို သဘောကျခဲ့ကြသည်။ ထန်းတစ်ပင်မြို့မှဆိုက်မီ မြင်နေရသော ကမ်းတစ်နေရာသို့ အဖေက လက်ညှိုးထိုးပြရင်း "အဲဒါ ရွှေလှေကြီးဆိပ်ကွ" ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကျနော်သည်သဘောပေါ်မှ ခပ်ပြပြဝေးသည့် ကမ်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ခဲ့ဖူးသည်။

ရွှေလှေကြီးကမ်းနားက ငါးသလောက်ပိုက်တဲလေးတွေက ဟိုးခေတ်တုန်းက အတိုင်းပင်။ ဝက်ချေးနဲ့ ငါးညှိနံတို့ ထောင်းထောင်းထနေသည့် တဲစုစုလေးတွေက ကျနော်တို့အတိတ်ခေတ်တစ်ခေတ်ထဲကို ခေါ်သွားသည်။ ငါးကြမ်းခင်းတစ်ခုတွင် အာလူးစားသူများ ပန်းချီကားထဲက ပိန်ဖျော့ဖျော့လူတွေလို မိသားစုတစ်ခု နေ့လယ်စာစားနေကြသည်။ အကျီမပါ ကျောဗလာနဲ့ လူတစ်ယောက် မအတိုင် ဖိုရင်း ဖုန်းပွတ်နေသည်။ အဖေ့အတူ မြင်းလှည့်စောင့်စီးခဲ့ဖူးသည့် ရွှေလှေကြီးကမ်းမှ လှိုင်မြစ်ကိုငေးမိသည်။ နှစ်ထပ်သဘောကြီးတွေ မတွေ့ရတော့။ စီပီတွဲသဘောကြီး တစ်စင်းသာ နေရောင်အောက် ပျင်းပျင်းရိရိ ခုတ်မောင်းသွားသည်။ ကျနော်သည် ရွှေလှေကြီးဆိပ်မှ လှေကြုံတစ်စင်းဖြင့် ထန်းတစ်ပင်ဘက်ကူးခဲ့သည်။ ရွှေလှေကြီးကမ်းပါးသည် နောက်တွင် မှုန်ဝါးဝါး ကျန်ခဲ့သည်။ ထန်းတစ်ပင်မြို့ပေါ်တွင် ယောင်နနနှင့် ကျနော်လျှောက်သွားမိသည်။ လမ်းတွေ မမှတ်မိတော့။ ကျနော်မြင်ခဲ့ဖူးသည့် မြင်ကွင်းတွေ ပြန်မတွေ့ရသဖြင့် လှမ်းစရာပင် ပိုကောင်းနေသည်။ နောက်တော့ ကျနော်တို့မိသားစု နေခဲ့ဖူးသည့် အိမ်ကြီးရှေ့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ကျနော်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အိမ်ကြီးပေါ့။ လူသူ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသော သစ်သားအိမ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သံဆန်ခါကွက်တံခါးတွင် ခတ်ထားသည့် သော့ခလောက်ပင် ပင့်ကူအိမ်တို့ အထပ်ထပ် တက်လျက်။ သည်အိမ်ကြီးကို လမ်းပေါ်ကနေ ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်မှ ဟိုးအရင် မြင်ကွင်းကို ပုံပြန်ဖမ်းရသည်။ အရာရာ ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် သည်အိမ်ကြီးကတော့ ဘာမှ ပြောင်းလဲသည့်ပုံ မပေါ်။ ထန်းတစ်ပင်မြို့ကို ကျနော်တို့မိသားစု ပြောင်းတော့ သည်အိမ်ကြီးမှာ နေရသည်။ သည်အိမ်ကြီး၏ နောက်ကျောတွင် နေပြောက်မထိုးသည့် ဓနိတောကြီး ရှိသည်။ ညဘက်ရောက်လျှင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေသည့် ဓနိတောကြီးက ကြောက်ခြားစရာကောင်းလှသည်။ မီးဖိုချောင် ကပြင်ကနေ နောက်ဖေးအိမ်သာဆီ လက်တန်းမပါသော ကုန်းဝေါင်ပြား ခပ်ရှည်ရှည်တစ်ချပ် ခင်းထားသည်။ မြစ်ကမ်းနဲ့

ဝေးသော်လည်း ရေတက်လာလျှင် အိမ်အောက်အထိ ရေတက်သည်။ ဝါဆို ဝါခေါင်ဆို အိမ်ရှေ့ လူသွားလမ်းအထိ ရေတဖွေးဖွေးနှင့်၊ ကျနော်တို့ညီအကိုတွေ သစ်တိုသစ်စများနှင့် သဘာ်လေးတွေ လွှတ်ကြသည်။ ရေဆင်းကျကြသည်။ ဝါးစင်ရိုင်းတွေ များခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့ အဖေ့အဖေ မကြာခဏ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်စကားများတာ စိပ်လာသည်။ ရန်ဖြစ်တဲ့အကြိမ် ပိုများလာသည်။ အဖေ ရန်ကုန်သွားတိုင်း အိမ်တွင် ကျနော် တစ်ခုခုဖြစ်တတ်လာသည်။ ညအမှောင် မှန်အိမ်မီး အလင်းဖြင့် ကျနော်တို့ ညီအကိုတွေ စာကြည့်တိုင်း နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှ ပန်းကန်စင်မှ ပန်းကန်ကျသံတွေ ကြားလာရသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် သွားကြည့်သော်လည်း ခြေရာလက်ရာပင် ဘာမှ ပျက်ယွင်းတာမျိုး မရှိ။ အိမ်အပေါ် တစ်ဝက်ထပ်ခိုးပေါ်မှ တံခါးဖျားပိတ်ထားသော်လည်း မကြာခဏ ပွင့်နေတတ်သည်။ ကျနော်ညီအငယ်ဆုံး လှေခါးပေါ်က ပြုတ်ကျသည်။ အမေက ရိုက်သည့်အခါ တစ်ယောက်ယောက် တွန်းချလိုဆိုပြီး မပီကလာဖြင့် ပြောသည်။ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့သော ကျနော်တို့ညီအကိုတွေကို အမေ ယုံကြည်မှုရှိပုံ မရ။ ဆော့၍ ပြုတ်ကျသည်ပဲ ထင်ခဲ့သည်။ တစ်ည ကျနော်တို့အိပ်နေတုန်း အိမ်ကြီး သိမ့်ခနဲ လှုပ်သွားသည်။ အမေနှင့်ကျနော်တို့ ငလျင်လှုပ်သည် ထင်၍ လန့်နိုးသည်။ မနက် အိမ်နီးချင်းတွေကို မေးကြည့်တော့ ခေါင်းခါပြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်က ကျနော်တို့အတန်းထဲက ကောင်က "မင်းတို့အိမ်မှာ သရဲအကြီးကြီးရှိတယ်" လို့ ပြောသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေနှင့် အမေကို ကျနော်ပြန်ပြောသည်။ အဖေက ပေါက်ကရများမပြောရန် တားသည်။ အနီအတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့သော အဖေသည် ဘာသရဲတစ္ဆေမှ ယုံကြည်သည့်ပုံ မပေါ်ပါ။ နောက်တော့ ကျနော်တို့ ဒီအိမ်ကြီးဆီကနေ မြို့ပြင် လယ်ကွင်းစပ်စပ်နားက ဝါးကြမ်းခင်း တံအိမ်လေးကို ပြောင်းပြေးရသည်။ ဝါးကြမ်းကြားက အေးမြတဲ့ လေရဲ့ အရသာက ကျနော်တို့ကို ပျော်အောင် ချောသိပ်ခဲ့သည်ပေါ့။

ကျနော်သည် အိမ်ကြီးကို ရပ်ပြီး အကြာကြီး ငေးကြည့်မိသည်။ ကျနော်တို့ တွယ်တက်ကစားခဲ့သော အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာက သံဆန်ခါကွက်များက သံချေးအလိမ်းလိမ်းနှင့်၊ ကျနော်တို့ညီအကိုတွေ ညတိုင်း ပိတ်ရသည့် ခေါက်တံခါးရွက်များက ယိုင်ခွဲနေသည်။ အမေကွယ်လွန်ခဲ့တာ နှစ်များစွာ ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ အဖေလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ တစ်ခါက မိသားစုဝင်တွေ အတူနေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးရှေ့ကို မရည်ရွယ်ပဲ ပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါ မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုခံစားရမယ် ထင်ပါသလဲ။ ကျနော်ကတော့ အချိန်ရဲ့ဟင်းလင်းပြင်ထဲ တမေ့တမောဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

ချစ်ဦးသူလရောင်

လရောင်ဖြာကျသော ရောင်းရိုးလေးပေါ် အုပ်စိုးနေသည့် ဆောင်ပုံတံတားအိုလေး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ငှက်ပျောပင်အုပ်အုပ်တို့ကြား ပိုးစုန်းကြားတို့ရဲ့ အလင်းစလေးတွေ တဖိတ်ဖိတ်လက်ခွဲသည့် ညလေးတစ်ညလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ နင်းတွေ ဝေလဲ့နေတဲ့ ညထဲ လရောင်ပျူပျူအောက်က လယ်ကန်သင်းပေါ်တွင် ကျနော်နဲ့သူ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်၍ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်းသံတွေက ကျနော်တို့နောက်ကျောမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဝင်းမှည့်နေသည့် စပါးနံ့လေးတစ်ခက်အား ဖျတ်ခနဲမြွေလျှက် သူဝါးနေသည်။ ကျနော်က ပြုံးလို့ပေါ့။ ဟိုအဝေးမှာတော့ ပြာမလော့မြစ်ကြီး လရောင်အောက်မှာ ငွေရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့ပေါ့။ သူရောက်ယံရော ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေ။ ချစ်ခြင်းကို သိသလို မသိသလို ရှိတတ်ခဲ့တဲ့အရွယ်။ ရွာတန်းရှည်လေးရဲ့ အနောက်ဘက် သစ်ရိပ်တွေ ညိုဆိုင်းနေတဲ့ စည်းရိုးတွေဖြတ်ပြီး ဆိုင်းသံခုံသံတွေဆီ ကျနော်တို့ သွားခဲ့ကြသည်။ အောင်လင်းဓာတ်မီးအောက်က ဗေထိသံသည် ကျနော်ရင်ခွန်သံကို ပိုမြန်လာစေခဲ့သည်။ ကျနော်တို့ ပြန်လာတော့ တိမ်ကင်းစင်သည့် ကောင်းကင်မှာ လရောင်က ထိန်ထိန်သာလို့၊ တာဝန်ကျေပေါ့၊ မပေးနိုင်လို့ ပိုးသတ်ဆေးသောက်ပြီး သေသွားတဲ့ လယ်သမားကြီးအိမ်ရှေ့အရောက် ကျနော်လက်မောင်းကို သူတင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ သူကိုယ်မှ အုန်းဆီနံ့နှင့် စံပယ်နံ့သင်းသင်းလေး ရလိုက်သည်။ ဆောင်းလေက သစ်ရွက်တွေကို တစ်ဖြုတ်ဖြုတ်မြွေချတော့ ကျနော်ခါးကို ယောင်၍ ဖက်ပြန်သည်။ သူရဲကြောက်တတ်တဲ့ ကျနော်သည် သူရဲကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလိုလို့၊ နောက်တော့ ကျနော်တို့နှစ်ယောက်လုံးရွာအဝင်လမ်းအတိုင်း ခုံးခိုင်းပြေးခဲ့ကြတယ်ပေါ့။

ကျနော်တို့နေသည့် အိမ်ရှေ့တွင် ဆေးရိုးပင်ကြီးတွေရှိသည်။ ဆေးရိုးပင် နောက်ဖက်တွင် ဝါးစိပ်စိပ်ရက်ပြီး ကာထားသည့် သူတို့ကွမ်းခြံလေး ရှိသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို သူတို့အဖေနဲ့ လိုက်လာပြီး ကွမ်းခြံကို ဝိုင်းပြီး ရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် ကျနော်တို့အိမ်ဘက် ရောက်လာတတ်သည်။ အမေကို ဝိုင်းကူသည်။ ဝိုင်းစက်စက် မျက်လုံးလေးသည် ကျနော်ကို ခိုးခိုးကြည့်သည်။ သူပြန်သွားတိုင်း အမေက နင် ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကြိုက်နေတာလား မေးသည်။ ကျနော်က မဟုတ်ပါဘူးဟု ငြင်းတိုင်း ကျနော်အောက်က စကားထစ်သော ညီငယ်က "သူ... သူတို့... ကြိုက်နေကြတာဗျာ" ဟု

ဝင်ဝင်ပြောသည်။ စ တန်းသည် အစိုးရစစ် စာမေးပွဲပို့ စိတ်မကစားရန် အမေကဆူသည်။ ဆေးရိုးပင်အိုကြီးပေါ် လာနားသည်။ ဇီးကွက်ကြီးက အမေ့စကားကို ထောက်ခံသည့် အလား ကျနော်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တိမ်တလိမ့်စုန်းတွေ မြူးတဲ့ ဆောင်းညပြာပြာထဲ အဖေပုံပြင်တွေ နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတိုင်း အိပ်မက်တွေ မက်နေသည်။ အိပ်မက် ထဲတွင် သူ့နဲ့ကျနော် လယ်ကန်သင်းတွေအတိုင်း ကြယ်တွေဆီကို ပြေးနေကြသည်။

သူ့သေမယ့် နွေဦးပေါက်တစ်နေ့ရဲ့ မနက်ခင်းမှာ ကျနော်တို့အိမ်ကို သူလာ သည်။ ကျနော် ဖျားနေသည်။ ကျနော်နဖူးကိုပင် သူ့လက်ကလေးတွေနဲ့ စမ်းသွားသေး သည်။ အိမ်နောက်ဘက် လယ်ကွင်းများဆီမှ လေက တသုန်သုန်တိုက်နေသည်။ ခပ် လှမ်းလှမ်းက ခင်တန်းလေးမှ ဘုတ်ငှက်လေးက အီနေသည်။ သူပြန်သွားတော့ စောင်ဖြူ ရင်း ကျနော်ကွေးနေမိသည်။ အမေကြိုထားသည့် ဆန်ပြုတ်တွေ မအေးခင် ထသောက် တော့ မွန်းပင်လွဲနေသည်။ နေပြောက်ထိုးသော ဆေးရိုးပင်ကြီးကို ကျနော်ငေးနေစဉ် ကျနော်ညီ အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။ သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ယူဆောင်လာသည်။ ကျနော် ကောင်မလေး မြွေကိုက်ခံရလို့တဲ့။ သူတို့အိမ်က ကြမ်းခင်းပေါ် အလျားမှောက် စာကျက် နေတုန်း အိမ်အောက် ထင်းပုံပေါ်က မြွေက ပေါက်လိုက်တာတဲ့။ ဆေးခန်းမရှိ ပြို့နဲ့မနီးတဲ့ ရွာဇနပုဒ်လေးရဲ့ ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ နောက်ဆုံးထွက်သက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူ့ကို ခင်တန်း အုပ်အုပ်လေးထဲက ဆွေမျိုးစုညယျာဉ်လေးထဲမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်သည်။ မီးခိုးတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာတာ ပြုတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ရင်ကလပ်ကို မီးကောင်းကောင်း မခွဲခင် ရုတ်တရက် မိုးရွာချခဲ့သည်။ ခွေးတစ်ကောင်က သူ့လက်ဖျံရိုး တစ်ချောင်းကို ချိုပြီး လယ်ကွင်းတွေ ဖြတ်ပြီး ပြေးသွားခဲ့သည်။ ထိုလက်ဖျံရိုးလေးတွေ ကျနော် ဘယ်တော့မှ မဖေ့တော့။

နေဝင်ပြီးဖျ ညနေတစ်ခုတွင် ဆိတ်ဖလူးနဲ့တွေ့ သင်းနေတဲ့ ရွာလမ်းကျဉ်းထဲ သူ့ကိုရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ကြသည်တဲ့။ လတာပြင်ထဲဖားရှာ ငါးရှာသွားတော့ မှောင်ရိပ်ထဲက ကြားရတဲ့ နွဲ့တိုးသံဟာ သူ့ခြေသံတဲ့။ သပြေသီးတွေ ရေထဲပလုံစီပြုတ်ကျတာ သူ့ခြေချနေ တာတဲ့။ ရွာတလင်းမှာ စပါးနယ်ရင်းတောစပ်မှာ တေးသီနေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့လိုက်သည်တဲ့။ ကျနော်ကတော့ လရောင်ဖျာကျခဲ့သော ဆေးရိုးပင်အိုကြီးအောက်တွင် သူရပ်နေခဲ့သည် ဟု ထင်သည်။ အဖေ ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကျတော့ သည်ရွာလေးက ကျနော်တို့ပြောင်းခဲ့သည်။ ကျနော်တို့နေတဲ့ ဝါးအိမ်လေးနဲ့ ဆေးရိုးပင်အိုကြီးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ သူ ရေလာ မလောင်းတော့တဲ့ ကွမ်းခြံလေးကို စိုက်ငေးခဲ့သည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလေးတစ်ယောက် အတွက် နှုတ်မရတဲ့ဆူးလေးတစ်ချောင်းက တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေခဲ့သည်။

နှစ်တွေ အများကြီး ကြာပြီးမှ ရွာကလေးဆီ ကျနော်ပြန်ရောက်သွားသည်။ ရေညှိတို့ တသွင်သွင်စီးနေသော ရောင်းရိုးလေးပေါ်မှ ဆောင်ပုံတံတားအိုလေးသည် အရင်က အတိုင်းပင်။ ရွာနောက်ဘက် လယ်ကွင်းပြင်တွေကို ကျော်ပြီး အဝေးက ခင်တန်းမို့မို့လေးကို ငေးမိသည်။ သူ့အကြောင်းကို စကားစပ်ရင်း ရွာက လူတွေ ပြောကြ သေးသည်။ လူ့ဘဝကို တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး အိမ်ထောင်ရက်သားကျလို့ သားသမီး နှစ်ယောက်ရပြီးမှ ဆုံးသွားသည်တဲ့။ ကျနော်သည် နေဝင်စ ချိုးကူးသံမြဲမြဲလေးကို ကြားမိ ခဲ့တော့သည်။ ။

အမှောင်

တစ်ခါတရံ ကျွန်တော်တို့သည် အမှောင်ထဲတွင် ခပ်ကြာကြာ နေသင့်သည်။ အမှောင်ထုသည် အကာအကွယ်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်၏။ မီးပျားငြိမ်းလိုက်သည့်အခါ အသွင် သဏ္ဍာန်တို့၏ တည်ရှိနေမှုနှင့် အမည်နာမများ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် အရာရာတိုင်းသည် အမှောင်ထဲ၌ တစ်ခုတည်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်အဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မပျော်ရွှင်နိုင်မှုနှင့် စိတ်ဖိစီးမှုများသည် အမှောင်ထဲ၌ စုံစုံနစ်နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်မသွားကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အခိုက်အတန့်မျှ သက်သာခွင့်ကလေး ရနိုင်၏။ ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း၌ ကြာမြင့်စွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ သော အရာများအား ပြန်လည်မြင်မက်ခွင့် ရနိုင်တတ်၏။ ပြုတင်းပေါက်မှန်ချပ်တွင် မိုးရေ မိုးပေါက်တို့ တလိမ့်လိမ့်မီးဆင်းနေခဲ့သော ဂျွန်လ၏ကျောင်းဖွင့်စနေရက်များ၊ ချစ်ဦးသူရဲ့ အပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် နှင်းဆောင်းထားသည့် တောလမ်းကလေး၊ စာတိုက်ပုံး နီနီ၊ မောင်ဗမာ စက်ဘီးအိုကလေးနှင့် နွေဦးသစ်ရွက်ကြွေများ။

အမှောင်ထဲ၌ အကြာကြီးထိုင်နေတတ်သည့် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ဖတ်ရသည်။ တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျ၍ တိတ်ဆိတ်နေချိန်တွင် အိမ်နောက်ဖက်မီးဖိုစားပွဲ၌ မီးမထွန်းပဲ ထိုင်နေတတ်သူမှာ စစ်ပြန်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သေခြင်းတရားနှင့် စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံကို ကြုံတွေ့ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိပ်မပျော် သည့်ဝေဒနာသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စွဲကပ်နေခဲ့၏။ အမှောင်ထုသည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်သည့် မိတ်ဆွေဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် လည်း ဘာကိုမျှ အလိုမရှိသော အချိန်တစ်ချိန်တော့ ရှိတတ်ကြပါသည်။ မည်သူမျှ အနား တွင်မရှိစေလိုသော်လည်း အမှောင်ထုကိုတော့ ငြင်းဆန်ချင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အမှောင် ထဲ၌ အိမ်လွမ်းစိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေချိန်များတွင် အဝေးမှ ရတားတစ်စင်း ခုတ်မောင်းဖြတ်သန်းသွားသည့် အသံကို ကြားရတတ်၏။ ဟိုင်းဝေးလမ်း၏ ရနံ့နှင့် အစိမ်း ရောင် ကွင်းပြင်များအား အတွေးဖြင့် ထိစမ်းမိတတ်၏။ အနေဝေးခဲ့သည့် သစ်သား ဝင်းတံခါးလေးနှင့် အမေအိမ် တံစက်မြိတ်တွင် ချိတ်တွယ်နေတတ်သည့် တခြမ်းပဲ့ လကလေးအား မြင်ယောင်မိတတ်၏။ ပြာခိုင်းသော နွေညအမှောင်ထဲမှ ပုရစ်မြည်သံ သဲ့သဲ့နှင့် လမ်းဘေးဓာတ်တိုင် မီးရောင်ပိုန်ပိုန်အောက်မှ ထိုင်နေကျ အုတ်ခုံကလေးကို

လည်း သတိရမိတတ်၏။ အစိတ်စိတ်အမြှောက်မြှော် ကွဲနေသော မှန်တစ်ချပ်ကဲ့သို့ အတိတ်၏ အပိုင်းအစများ အမှောင်ထဲ၌ တလက်လက် ပြူးပြက်လာတိုင်းတွင် အေးမြကြည်လင်သည့် လေညှင်းကလေးသည် အနီးအနားမှ ပွတ်သပ်တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းသွားသလို ထင်ရတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ခြောက်ခန်းနေမှု မှန်သမျှသည် ပြန်လည်စွတ်စိုလာတတ်ပြီး စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းကလေးများ ဝင်လာတတ်သည်။ တင်းမာခက်ထန်မှုများသည် ပြန်လည်၍ ငြိမ်သက်သွားတတ်၏။ ဖျစ်ညှစ်ထားခြင်း ခံရသော နေ့စဉ်ဘဝအမောများက ရိုးအကျွေ့ ရွာအပြန် တောလမ်းမှောင်မှောင်လေးနှင့် နေဝင်ဖျိုးဖျူ ညနေခင်းကလေးအား မေ့လျော့စေခဲ့၏။ ချစ်ရေဟင်းစက်လက်နှင့် ဖြတ်ပြေးခဲ့ဖူးသည့် လထွက်စ ရိုးပြတ်တောနှင့် မီးကျွမ်းနံ့ကလေး သင်းနေသည့် ကန်စွန်းဥပူပူနွေးနွေးများ၊ လှည့်ပြီးတိုနေောက် တစ်ယောက် တစ်ပါးက ပြောခဲ့ကြသည့် တစ္ဆေဇာတ်လမ်းများနှင့် ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်များ၏ နင်းမှုန်ဝေဝေ မနက်ခင်းတို့ကိုလည်း ပျောက်ဆုံးသွားစေခဲ့၏။ ယိုးရိုးလေးသံ ညံ့သည့် လူငယ်ဘဝအပျော်တေးတို့အား တရီရီကိုက်ဖြတ်ခဲ့၏။ ဖြူစင်သည့် ခင်မင်မှုများနှင့် ကလေးဘဝ အိပ်မက်များသည်လည်း ဝါကျင့်ဟောင်းနွမ်းသွားခဲ့ရတော့၏။

အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းနှင့် ဘဝရပ်တည်ခွင့် ရှိနိုင်မည်ဟု ထင်ရသည့် သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင် မြို့ကြီးများဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်အစွဲအလမ်းများနှင့် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ကလေးများမှာ အမေ့အိမ်ဝင်းခြံတံခါးဝ၌ပင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ နောက်ဘက်သို့ ယောင်လို့မျှလှည့်မကြည့်ပဲ ရေဘက်တူရှိုလမ်း၏ခေါ်ဆောင်ရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့ကြရင်း အလှူဦးဦး မြို့ပြမီးရောင်များက ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းစားညှို့ငင်ခဲ့သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အကြင်နာတရားကင်းမဲ့သည့် ဈေးကွက်က ဘဝကိုပြဋ္ဌာန်းပြီး ရောင်းသံဝယ်သံ၊ တက်ကျသံများဖြင့် စဉ်ဆက်မပြတ် ဆူပွက်နေတတ်သော မြို့ကြီး၏အတွင်းသားထဲ၌ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကျောတစ်ခင်းစာသည် သားခဲပြွန်းလှသည်။ ကုန်စည်အမှတ်တံဆိပ်များနှင့် စားသုံးရန် ညှို့ငင် ဖြူဆွယ်နေကြသည့် ဒီဂျစ်တယ်ဆိုင်ဘုတ် နီယွန်အလင်းရောင်များအောက် အလုပ်အကိုင်တံလျှပ်တို့ တလက်လက်ထနေသော လမ်းမများတလျှောက် ခြေရာအထပ်ထပ် ထင်အောင်ပင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ လေစုပ်ပန်ကာရွက်ကြီးများနှင့် ယန္တရားလက်တံများက ကျွန်တော်တို့ဆီမှ ညှစ်ထုတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ စားပွဲများပေါ်တွင် ပုံလျှက်ရှိသည့် ဦးနှောက်ခြောက်စရာ၊ ခေါင်းခဲစရာ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် တစ်ဝက်တပျက် လင်းနေသည့် မော်နီတာစရင်များက ကျွန်တော်တို့ကို

မောင်းနှင်ရန်အသင့် ရှိနေကြ၏။ ပြုတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ကရစ်တောအုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို စီးမိုး၍ ကြည့်နေသည်။ တရွေ့ရွေ့မောင်း နေသော ကားများထဲမှ အိတ်ဇောမီးခိုးမိုင်းတို့ ပြာဝေလျက်၊ မီးစက်များ၏ အသံများက တောရိုင်း သတ္တဝါများကဲ့သို့ မရပ်မနား အော်မြည်နေလျက်။ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်း ထိုးဆိုက်တိုင်း ပုရွက်ဆိတ်အုံ့နှင့်တူသည့် လူတွေကြားတွင် တိုးဝှေ့ရင်း ကွဲကျလွင့်စင် သွားခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့အိပ်မက် အပိုင်းအစများက ဟိုတစ်စ သည်တစ်စနှင့်၊ စူပါ မားကက်ကြီးများ၏ အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် အခါတိုင်း မှန်ချပ်များအပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ မပျော်ရွှင်သောမျက်နှာများပေါ်မှ အပြုံးအတုများကို ပြန်မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော်တို့ စားသုံးသော အမှတ်တံဆိပ်များက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်စားသုံးနေပြီး တက်ခန့်ဘိ(တ်)များနှင့် လုံးထွေးရပ်ပတ်နေသည့် စကားပြောရွတ်ဖတ် ဂီတ၏ အဆက် မပြတ်မှုများထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ သက်ပြင်းချသံများကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားနေခဲ့ရ၏။

အမှောင်ထုထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ကြသည့်အခါ ရေအေးအေးတစ်ခွက် ထသောက်ရင်း၊ သို့မဟုတ် စာအုပ်တစ်အုပ် ဟိုလှန်သည်လှန် လုပ်ရင်း၊ သို့မဟုတ် ရုပ်မြင်သံကြားလိုင်းများ ဟိုပြောင်းသည်ပြောင်း ဖွင့်ကြည့်နေရင်း၊ သို့မဟုတ် ဝရန်တာတွင် ထွက်ရပ်ရင်း လူသူကင်းခဲ့နေသော လမ်းမဖက်ကို ငေးမိကောင်း ငေးမိကြပေလိမ့်မည်။ မရပ်မနား လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေခဲ့သည့် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ် သက်နေသည်မှာ အံ့ဩဖို့ပင် ကောင်းပါသည်။ ခေါင်မိုးများပေါ်မှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် အင်တီနာတိုင်များ၊ ငှက်သိုက်နှင့်တူသည့် ဓာတ်မီးတိုင်ဝါယာကြိုးများနှင့် နီယွန်မီးရောင် တို့အောက် အိပ်မောကျနေသည့် မြို့ကြီးထဲတွင် အိပ်မပျော်သူတို့၏ အထီးကျန်နိုင်မှုမှာ နောက်ခံအကြောင်းတရားတို့ မတူသော်လည်း ရေချိန်အတူတူလောက်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ မသေချာသော မနက်ဖန်သည် အသေအချာပင် ဆိုက်ရောက်မလာခင် တရွေ့ရွေ့ပြိုဆင်း နေသည့် အမှောင်ထုထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နှစ်သိမ့်ရင်း၊ အိပ်စက်ခြင်းအား စောင့်ဆိုင်း နေရ၏။ အတွေးတောအုပ်ထဲ လမ်းပျောက်နေတတ်ပြီး တစ်ခါတရံ မုန်းတီးမှုနှင့်ပြည့်နှက် နေသည့် အာယာတ ရောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားတတ်သေး၏။ ချစ်ခင်သူများ ကို သတိရတမ်းတမိတတ်သလို မုန်းသူများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အလွယ်တကူ မေ့မရ နိုင်ကြသေးပေ။ နာကျင်ခဲ့မှုများ၊ အလှည့်စားခံခဲ့ရမှုများနှင့် အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရမှုများသည် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်အတ္တများအား နိုးဆွလာသည့်အခါတိုင်း စိတ်နှလုံးသားများ မာကြော ခက်ထန်ခဲ့ရသလောက် နားလည်စာနာပေးမှုများနှင့် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပေးခဲ့

သူများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကြီးထဲတွင် သူရဲကောင်းများ မသေဆုံးသေးကြောင်း အတွေ့ဖြင့် သိရသည့် အခါတွင်တော့ အကြိမ်ကြိမ်ပင် ကြည်လင်အေးမြခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ပဋိပက္ခများ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်မှုများ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများဖြင့် ရောထွေးနေသော စိတ်အတွင်းသားထဲတွင် တစ်ခါတရံတွင်တော့ အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်လိုသည့် ဆန္ဒကလေးများ အနည်းနှင့်အများတော့ ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာတတ်ကြပါလိမ့်မည်။ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အင်အားကြီးသူ၊ အာဏာကြီးသူနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတို့၏ သဘောသဘာဝကို လွန်ဆန်ရဲတတ်သူများ မဟုတ်ကြသဖြင့် ထိုစည်းဝိုင်းထဲ၌ ပိတ်မိနေတတ်ကြသည်။ အကြောက်တရားသည် ကျွန်တော်တို့အား တွေဝေယိမ်းယိုင်တတ်သူများ၊ မပြတ်သားရဲသူများ၊ မစာနာတတ်သူများအဖြစ်တွန်းပို့ပေးလျက်ရှိနေရာစစ်မှန်သော ဘဝနေထိုင်မှုအဓိပ္ပာယ်မှ ပို၍ ဝေးကွာလာစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် အကျိုးစီးပွားအတွက် အခွင့်အလမ်းများနောက်သို့ လိုသည်ထက်ပို၍ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေခဲ့ခြင်းများကြောင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ဉာဏ်ပညာ၏ အလင်းရောင်အား တွေ့မြင်ခွင့်မရခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ခေါက်ရိုးကျိုးနေသော နေ့စဉ်ဘဝ၏ အိမ်ပြန်ချိန်များထဲ၌ ကျွန်တော်တို့ အသီးသီး သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့်ပင် ကိုယ့်ဝပ်ကျင်းကလေးများရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည့်အခါ တိုင်း စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ အစဉ်ခြောက်သွေ့လျှက် ရှိနေတတ်ပြီး အသင့်စောင့်ကြိုနေသော မိသားစုပြဿနာများ သို့မဟုတ် တစ်ဦးချင်း၏ လူမှုပြဿနာများ အပါအဝင် အခြားသော ပြဿနာများက ကျွန်တော်တို့စိတ်နှလုံးသားများအား လေးလံသည်ထက် လေးလံစေရင်း ဖိစီးလျက်ရှိရာ ကိုယ့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ရောက်သည့်နေရာတွင် ပစ်ချထားခဲ့ကာ ပြေးထွက်သွားချင်လောက်သည့် စံစားမှုမျိုး ကြုံတွေ့ကောင်း ကြုံတွေ့မိကြလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ခေတ်ကာလကြီး၏ မငြိမ်သက်မှုများ၊ အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်မှုများ၊ ဂေဟစနစ်များ၊ ယိုယွင်းပျက်စီးလာနေမှုနှင့် ရေကြည်ရာ မြက်နာများဆီ ပြောင်းရွှေ့ ဝင်ရောက်လာမှုများကြောင့် ဆူပွက်မြည်ဟည်းနေသော ကော့စမိုပိုလီတန် ယဉ်ကျေးမှု၏ အစပ်အဟပ်မတည့်မှုများသည် ကျွန်တော်တို့အား ဆွဲဖျစ်ညှစ်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟုလည်း စံစားနေရသည်။ စဉ်ဆက်မပြတ် သဘာဝဘေးအန္တရာယ် သတင်းများ၊ စဉ်ဆက်မပြတ် စစ်ပွဲများ၊ စဉ်ဆက်မပြတ် ဘဏ္ဍာရေး ဗြိလဲမှုများ၊ စဉ်ဆက်မပြတ် နွေဦးများနှင့် တုန်ခါနေသည့် ကမ္ဘာကြီးပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကောက်ဦးပေါ်စ မုန့်ဆမ်းရနံ့ သင်းထုံမွှေးမြိခွဲသည် အစဉ်အလာ တန်ဖိုး

ဟောင်းများ၏ စံနှုန်းများ တရွေ့ရွေ့ ပျောက်ဆုံးလာနေသော ဆိုက်ဘာလူ့အဖွဲ့အစည်း ထဲတွင် အလိုက်သင့် အလျားသင့် စီးပျော့ရှင်သန်နိုင်ရန်အတွက် အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ လွင့်စင်မသွားရန် တွယ်ဖက်ထားနေရသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ယှဉ်ပြိုင်မှု ပြင်းထန်လာသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုများတွင် အလှအယက် ရုန်းကန်နေရ သည်။ မျိုးဆက်ကွာဟမှု၊ အတွေးအမြင်ကွာဟမှုနှင့် နှလုံးသားကွာဟမှုများ၏ ကွဲပြား ခြားနားသည့် အဆင်ကွဲဘဝ ဒီဇိုင်းများအတွင်း ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းစွာ အသက်ရှူ နေရသည်။ မိသားစုဘဝများ ပို၍ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်လာသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ဆက်ဆံရေးများ ပို၍ အပေါ်ယံဆန်လာသည်။ ချစ်ခင်သူများ ပို၍ တစ်မိမိဆန်လာသည်။ ဟန်လုပ်ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ကြရင်း ကျွန်တော်တို့၏ အထီးကျန် အေးစက်မှုများအား ဖုံးကွယ်ထားတတ်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ညည အိပ်မပျော် ကြသော၊ အိပ်မပျော်နိုင်သော အတွေးလူသားတွေဖြစ်လာကြလေသည်။ ။

လမ်းပေါ်က လူ

(၁)

သွယ်မှာကို အမှတ်မထင် ပြန်တွေ့တဲ့နေ့က အနော်ရထာလမ်းမကြီးဟာ ပူလောင် ထန်ပြင်းတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ တံလျှပ်တွေ တစ်ရပ်ရပ် ထနေတယ်။ ဘားရဲ့ ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ရင်း ကားသံလူသံတွေ ပွက်လောရိုက် အန်ကျနေတဲ့ မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ငေးမောမိနေတုန်း သွယ်မာဟာ ကျနော်ရှေ့က ဗြတ်လျှောက် သွားတယ်။ သူမဟာ မပျော်ရွှင်သော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ အရင်တုန်းက အာသာငမ်းလျှ ဖိုစွတ်ခဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ခြောက်သွေ့ ဖျော့တော့လို့။ သူမဟာ အိပ်မက်ထဲကလို လမ်းလျှောက်နေတယ်။ ကျနော်မှတ်ဉာဏ်ထဲက အမှောင်မည်းဆုံးအရပ်က လာသလို မျိုး တကယ့်ဘဝထဲကို လျှောက်လာနေတယ်။ တကယ့်ဘဝရဲ့ အလှူတညီးညီး နေရောင် အောက်မှာတော့ ခိုတွေက ပဲစေ့တွေကို အလှူအယက် စားသောက်လို့။ ကျနော်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ရင်း ဘီယာအေးမြမြကို ဖြေးဖြေးချင်း စုပ်လို့။ ကျနော်နားထဲမှာ ဘာသံမှမကြားရသလို တစ်လောကလုံး အသံမဲ့လှုပ်ရှားသွားလာနေတယ်။ သွယ်မာဟာ ကျနော်တပ်မက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ချစ်သူတွေအများကြီးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကျနော်ဟာ သွယ်မာကို အေးစိမ့်တဲ့ လျှို့မြောင်ကြားက ပေါ်ပီပန်းလို မူးရီဝေခဲ့ဖူးတယ်။ ကျနော်နဲ့သူမနဲ့ကြားမှာ အစားပြန်ထိုးလို့ မရတဲ့အရာတွေ ရှိတယ်။ မိုးသည်းည ဆင်ဝင် တစ်ခုအောက် မိုးခိုရင်း မေ့မရတဲ့ သျှတ္တရအတွေ့တွေ ရှိတယ်။ တက္ကစီကားနောက်ခန်း ထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု ပူးကပ်ရင်း တစ်ယောက်ဘဝထဲ တစ်ယောက် ချောင်းကြည့်ခဲ့ကြ တယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ကျနော်တို့ အချိန်တွေ ဖြန့်ခဲ့ကြတုန်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မဆိုပဲ ရွာနေတဲ့ မိုးကို နာရီပေါင်းများစွာ ငေးခဲ့ကြတယ်။ မိုးက အပြင်ဖက်မှာ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာလေ။ ကျနော်တို့တိတ်ဆိတ်မှုက မိုင်ပေါင်း များစွာ ရှည်ကြာလေ။ စားလက်စ ပန်းကန်တွေ၊ အရက်ခွက်တွေ၊ စီးကရက်ပြာတွေ၊ တိတ်တဆိတ် သက်ပြင်းတွေက ကျနော်တို့ကြားက ထူမိန်းစေးပျစ်တဲ့ အမှောင်ထဲ ငြိမ်သက် လဲလျောင်းလို့ပေါ့။

(၂)

ကျနော်အရိပ်က ကျနော်မရေရာမှုတွေကို ဟားတယ်။ ကျနော်စိတ်ကူးတွေကို ခြေပွပစ်တတ်သလို ကျနော်တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတွေကိုလည်း ရှုတ်ချတတ်တယ်။ ကျနော် ငှားနေတဲ့ ဩစ္စန်က အိမ်ခန်းလေးထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်လေး ယိမ်းကနေတယ်။ တစ်ချိန်လုံး ကျနော်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အရိပ်ဟာ နရံထက်ကနေ အဝတ်စလေးတစ်စ လို့ လျှောက်လာတယ်။ ဒီညသိပ်ပျင်းလို့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက် သွားသောက်ရ အောင်လို့ သူက ပြောတယ်။ ကျနော် သူ့နဲ့သိပ်မလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ ဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ မွန်ထူနေတဲ့ ဆိုင်ထဲမှာတော့ ဂီတသံ တိုးတိုးလေး ကြားနေရတယ်။ မိုင်နာကော့ဒ်တွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ တေးသွားထဲမှာ အစိမ်းရောင်မြစ်အိုကြီး တရွေ့ရွေ့စီးဆင်းနေတယ်။ မိုင်းပြာတဲ့ တောအုပ် ထဲကို ကြယ်တစင်း ကြွေသွားသံ ကြားရတယ်။ ကျနော်ဟာ သံခြေကျင်းသံတွေ ပြန်ကြား လိုက်။ မီးရောင်မိန်မိန်နဲ့ ငါးညှီနံ့သင်းတဲ့ ကမ်းနားရပ်ကွက် လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲ ရောက် သွားလိုက်နဲ့ တေးသွားထဲမှာ မျှောပါနေခဲ့တယ်။ ကျနော်အရိပ်က ဝီစကီ ၂ပက်နဲ့ ရေခဲတဲ့ ထည့် ထားတဲ့ခွက်ကို တွန်းပို့ပေးလိုက်တော့ ခွက်ကို ယူပြီး မော့ချလိုက်တယ်။ အမြိုက် ရည်ဟာ ကျနော်လည်ချောင်းထဲ ပူနွေးရတ စီးဆင်းသွားပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ တစ်စုံတရာဟာ အော်မြည် အချက်ပြခဲ့တယ်။ ကျနော်အထီးကျန်ခြင်းက စတင် လောင်ကြမ်းတဲ့အခါ ပုစဉ်ရင်ကွဲ မြည်သံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက် သွပ်မိုးပေါ်က ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ ခြေသံလိုမျိုးနဲ့တူတဲ့ ခြေသံကို ကျနော်စိတ်ထဲက နားနဲ့ ကြားရတယ်။ သွယ်မာ အနံ့အသက်တွေကို ရနေတယ်။ သွယ်မာ ကျနော်ဆီ ရောက်လာတော့မယ်။ ကျနော်ဟာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်နေရင်းက ဒီဝီစကီကို ကမ္ဘာဦးစိမ့်စမ်းရေနဲ့ ချက်ထားတယ်လို့တောင် ထင်လာတယ်။ ဘယ်ရီခင်းတွေထဲ ရောက်သွားတယ်။ လရောင်အောက်ကို ရောက်သွားတယ်။ ပူနွေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းအထိ အတွေ့တွေဆီ ရောက်သွားတယ်။ ဘာကြောင့် သွယ်မာ ငါ့ကို မချစ်ခဲ့တာလဲလို့ ကျနော် တွေးမိသလို ဖြစ်တုန်း လမ်းထောင့် မီးတိုင်အောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျနော်ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီ၊ ကျနော်စိတ်ကူးတွေဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေတယ်။ သွယ်မာဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူမ လာနေပုံက ခြေလှမ်းတွေ မလှမ်းပဲနဲ့ တရွေ့ရွေ့လာနေသလိုပါပဲ။ ငြိမ်သက်နေတဲ့ လေထဲမှာ မိုးနံ့ကို ရလိုက်တယ်။ ဆိုင်မီးတွေ စပိတ်တော့ ကျနော်လည်း ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မိုးဖွဲကလေးတွေ မြေပြင်ပေါ် ခုန်ဆင်းလာတာကို လမ်းမီးတိုင်

အလင်းထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ မည်းနက်နေတဲ့ ကောင်းကင်မှာ လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ခြစ်လိုက် သလို ရုတ်တရက် လင်းလက်သွားတယ်။ ခုန ရပ်နေတဲ့ မိန်းမဟာ တကယ်ပဲ သွယ်မာ ဖြစ်နေတယ်။ ကျနော် သူမကိုပြုံးပြလိုက်တယ်။ သူမရဲ့လက်တွေကို ကိုင်စမ်းကြည့်လိုက် တယ်။ လေကို ကိုင်ရသလို ဘာမှ ထိစမ်းလို့မရပါလား။ သွယ်မာက ကျနော်ကို ပြန်ပြီး စေ့စေ့စိုက်စိုက် ကြည့်နေတယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့ မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ပြီးတော့ အမှောင်ရိပ်သန်းနေတဲ့ လမ်းကြားတစ်ခုထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။ နောက်ကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် ကျနော်လည်ချောင်းထဲက ဘာအသံမှ ထွက် မလာခဲ့ဘူး။ ကျနော် အံအားသင့်တုန်းမှာပဲ ကျနော်အရိပ်က သူ့နောက်ကို ပြေးပြီးလိုက်သွားတယ်။ ကျနော် ဟာ လူခြေတိတ်နေတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ် ရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လမ်းဘေးမီးတိုင်တွေ အောက်မှာ သစ်ရွက်ကြော့တွေဟာ မိုးရေနဲ့တလက်လက်။ ကျနော်လက်ထဲမှာ ညှိုးရော်နေ တဲ့ နှင်းဆီနက်တစ်ပွင့်ပါလား။

(၃)

အရိပ်က ကျနော်ကို ဒီလိုပြောတယ်။ ငါ . . . တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နဲ့ သွယ်မာနောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ သွယ်မာဟာ ကျောက်သင်ပုန်းချပ်လို မည်းမှောင်ပြီး အမြဲတမ်း မိုးရွာနေတဲ့ သူ့နေရာကို ပြန်သွားတယ်။ လေတွေက တပျားပျားတိုက်နေပြီး သစ်ရွက်တွေ မနားတမ်း ကြော့ကျနေတယ်။ သူ့ကို ငါ မတွေ့ရပေမယ့် သူရှိနေမှန်း ငါ သိတယ်။ ငါ သူ့ကို အော်ခေါ်ကြည့်မိတော့ ဘာမှ ပြန်ထူးသံ မကြားရဘူး။ လေထဲမှာ နာနာဘာဝတွေ ငိုသံတွေ၊ ကြောင်တစ်ကောင် လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ခြစ်နေတဲ့ အသံတွေ၊ မြက်ရိုင်းတွေထဲ မြွေနက်တစ်ကောင်ရဲ့ မှတ်သံတွေကို ကြားနေရတယ်။ မိုးရေတွေ ပြောင်လက်နေတဲ့ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းထဲမှာ သွယ်မာရပ်နေတာကို ရုတ်တရက် ငါမြင်လိုက် တယ်။ သူ့သေခွဲတာ ကြာပြီလို့ ငါ့ကို ပြောတယ်။ ပြိုဟ်တစ်ခုပေါ်မှာ သူ့တွယ်မိုနေရသတဲ့။ ပြီးတော့ သူငိုတယ်။ မျက်ရည်ကျတာတော့ မတွေ့ဘူး။ ငါကြည့်နေရင်းနဲ့ပဲ သူဟာ မြေခွေးတစ်ကောင်လို အသွင်ပြောင်းနေတယ်။ နက်မှောင်နေတဲ့ မြေခွေးတစ်ကောင် ပေါ့။ မီးဝင်းဝင်း တောက်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ငါ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး အမှောင်ထဲ ခုန်ဝင်ပြီး ပျောက်သွားတယ်။

ငါရပ်နေတဲ့နေရာဟာ သေခြင်းတရားနဲ့ စည်းခြားထားတဲ့ နောက်လောက တစ်ခုရဲ့ နယ်စပ်မှာပါ။ ငိုကြွေးပြည်တမ်းမှုတွေရဲ့ အရိပ်တိုင်းပြည်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတို့ရဲ့ ဒေသပဲ။ ငါ မင်းဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ သွယ်မာကတော့ အမှောင်လောကထဲမှာ လှည့်လည်

သွားလာနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

(၄)

ဟိုတယ်ပြုတင်းပေါက်ကနေ ညအမှောင်ထဲက ကားမီးရောင်တွေကို ငေးနေတုန်း ရေချိုးခန်းထဲက ရေကျသံတွေ တိတ်သွားတယ်။ စိတ်မပါတပါနဲ့ တီဗွီလိုင်းတွေ တစ်လိုင်းပြီးတစ်လိုင်းပြောင်းဖွင့်ကြည့်မိတယ်။ အချစ်၊ သေခြင်းတရား၊ စစ်ပွဲ၊ ကျော်ကြားမှု၊ သားကောင်၊ လိင်နတ်သမီး၊ အသေခံစားခဲ့သမားနဲ့ ရွှေပြောင်းဒုက္ခသည် စခန်းတွေ၊ တစ်နေရာမှာ မဲဆွယ်နေတယ်။ တစ်နေရာမှာ စစ်တိုက်နေတယ်။ အရေးကြီးသတင်းမှာ လျှို့ဝှက်ဘက်စာရင်းတွေ ပေါက်ကြားနေတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကပ်ကြီး ၃ ပါးရဲ့နတ်သမီးတွေ ဝတ်လစ်လစ် မြူးတူးကခုန်နေတယ်။ Jesus ရဲ့မျက်စိရည်တွေဟာ သွေးအဖြစ်နဲ့ ဗာတီကန် ရင်ပြင်တွေပေါ်ကို စီးကျနေခဲ့တယ်။ တီဗွီမိုဒမ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး။ တောကြီးမျက်မည်းဥပဒေတွေကို မကြည့်လိုတော့ပါဘူး။ မီးရောင်မိုနိုမိုနိုအောက်က ဝတ်လစ်လစ် ဣတ္ထိယ အဖုအထစ် အပျော့အမာ ကောက်ကြောင်းတွေနဲ့ တမြေမြေတောက်လောင်မှုဆီ ကျနော်သွားချင်မိတော့တယ်။ သူမလက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ ကမ္ဘာဦးထဲက အမဲလိုက်ယောက်ျားတွေရဲ့ တမ်းတခြင်းမျိုးနဲ့ ကျနော်ထွေးပွေ့မိတယ်။ အငမ်းမရဆာလောင်မှုက ဒီရေလို တရိပ်ရိပ်တက်လာနေတုန်းမှာ ရုတ်တရက် စူးဝါးပြင်းထန်တဲ့ နှင်းဆီနဲ့ ရလိုက်တယ်။ ကျနော်ဟာ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျနော်နားထဲမှာ အူသံလိုလို ကြားလိုက်ရတယ်။ တောခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အူသံပေါ့။ တဖြေးဖြေးနဲ့ အာဒ်ရဲ့ စပါးကြီးမြွေဟာ သားကောင်ကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ရစ်ပတ်ပြီးတော့မှ ဖြည့်လျှော့လိုက်သလိုမျိုး ပြန်ဖြည့်လျှော့လိုက်တယ်။ ကျနော်ဟာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို ငူငူကြီးငြိမ်နေလိုက်တယ်။ သက်ရှိကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ့။

သက်ရှိကျောက်တုံးဟာ သက်ပြင်းတွေ ချတယ်။ စီးကရက် မနားတမ်းထဖွာတယ်။ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ အပြင်ဖက်ကမီးရောင်တွေကို ပြန်ငေးတယ်။ ကြေးစားကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် လို့ နောက်ကနေ လေသံတိုးတိုးနဲ့ မေးရှာတယ်။ ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားတော့ တိတ်ဆိတ်မှုက ပိုသိသာလာတယ်။ လမ်းပေါ်မှာတော့ ကားတစ်စီးစ နှစ်စီးစ ဖြတ်မောင်းသွားသံတော့ ကြားနေရတယ်။ ကျနော်တို့ဘဝနဲ့ ကျောချင်းကပ်နေတဲ့ နေရာမှာတော့ နောက်ထပ် အနားပြိုင်ဘဝဖြစ်စဉ် တစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီဘဝဟာ ကျနော်ရှင်သန်နေထိုင်နေတဲ့ ကမ္ဘာနဲ့အပြိုင် နောက်ထပ် ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်မှာပေါ့။ သွယ်မာဟာ ကျနော်ကို ဒိုးယိုပေါက်မြင်နေလိမ့်မယ်။ ကျနော်

လွှင့်ထုတ်သမျှ လှိုင်းတွေကို နားဆင်နေလိမ့်မယ်။ သူမ လိုအပ်ရင် ကျွန်ုပ်အနားကို လာချင်တဲ့အချိန် လာနိုင်ပုံရတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ သွယ်မာ့ကို ကြောက်ကြောက်လာသလို ဖျိုးပဲ။ ကျွန်ုပ်နဲ့ အဆင်ပြေနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဝေးတဲ့ဆီ ပြေးသွားကြတယ်။ ယုတ်စွဆုံး အချစ်မပါတဲ့ ချိုမြိန်တဲ့ အမှောင်ရဲ့ထိတွေ့မှု တွေတောင် ခါးခါးသီးသီးတွေ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သွယ်မာ့ဟာ ကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့်...။

(၅)

နတ်ဝင်သည်က ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ်နောက်မှာ အမြဲတမ်းလိုက်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ရှိနေတယ်တဲ့။ အဲဒီမိန်းမက ငိုနေတယ်တဲ့။ ကျွန်ုပ် သူ့ဘာပြောမလဲ ဆက်နားထောင်နေတယ်။ နတ်ဝင်သည်က ကျွန်ုပ်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး ကြိုးဖြတ်ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘာကြိုးကို ဖြတ်ရမှာလဲလို့ ကျွန်ုပ်မေးတော့ ရေရေရာရာ မပြောပြန်ဘူး။ ကျွန်ုပ် အပြင်ကို ပြန်ထွက်တော့ တန်းစီနေတဲ့ လူတွေကို တွေ့ရတယ်။ လူတွေဟာ မနက်ဖန် ဘာဖြစ်မလဲ သိပ်သိချင်ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မနက်ဖန် ဘာဖြစ်မှာလဲဆိုတာ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကမ္ဘာကြီး ရပ်တန့်သွားမယ် ဆိုတာ တောင် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်မပျော်ဘူး။ မပျော်တော့ ဘူး။ မပျော်ရွှင်တော့တဲ့အခါ ရှင်သန်မှုဆိုတာလည်း ပြီးငွေ့စရာတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ လမ်းတွေ၊ လူတွေ၊ အလုပ်အကိုင်တွေ၊ နိုင်ငံရေးတွေဟာ မပျော်ရွှင်သူအတွက် ဘာမှ ပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ မပျော်ရွှင်မှုဟာ ပျော်ရွှင်မှုဆီက ပဲ့ကျလာတဲ့ အစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ပဲ တကယ့်ပကတိတရား သက်သက်တစ်ခုပဲလေ။

ကျွန်ုပ်ခြေလှမ်းတွေက မြို့အနံ့ ရောက်ချင်ရာ ရောက်သွားတော့မယ့် ပုံပဲ။ နေပူကျဲကျဲကြီးမှာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေ လှမ်းနေလိုက်ပုံကလည်း “ သူတို့အတွက် ရမယ့် ဆုများ... အင်အားအပြည့်နဲ့ သွားပြီးယူမယ်...” ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားအတိုင်းပါလား။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ နေရောညရော အဆက်မပြတ် မြို့ကြီးထဲ မနားတမ်းသွား။ ကြုံတဲ့ နေရာမှာ ထိုးအိပ်၊ ကြုံသလို စား၊ homeless ဘဝထဲမှာ နေသားကျလာလိုက်တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားပြီလဲ မသိတော့ဘူး။ ကလေးတွေက ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့ရင် ကြောက်ကြတယ်။ တချို့လူတွေက ကျွန်ုပ်ကို မောင်းထုတ်ကြတယ်။ တချို့က ပါလာတဲ့ မုန့်လေး ဘာလေး ကျွေးလို့ပေါ့။ ကျွန်ုပ်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ လမ်းတွေ၊ အိမ်တွေ၊ နေရာတွေ၊ လိပ်စာတွေ၊ အသိတွေ၊ ဘာမှမမှတ်မှိတော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်အရိပ်ကိုတောင် ကျွန်ုပ်မှတ်မိ တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်အရိပ်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိုရင်း

“ဒီဘဝ မင်းပျော်တယ်ဆိုလည်း... နေခဲ့တော့ကွာ... ငါတော့လစ်တော့မယ်” ဆိုပြီး ကျနော်အနားကနေ ထွက်သွားပြီ။ သွယ်မာကတော့ ပြုံးလို့၊ ကျနော်နောက်ကနေ တကောက်ကောက်ထပ်ချပ်မကွာလိုက်နေတော့တယ်။

(၆)

အင်းလျားလမ်း ခေမရင့်နှင့် မျက်စောင်းထိုး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အင်္ကျီကိုယ်လုံးတီးနှင့် သူရူးတစ်ယောက် အမြဲတမ်းလဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့လိမ့်မည်။ ကားတိုက်ခံရသည့်အင်္ကျီကြောင့် ကျိုးနေတဲ့ ခြေသလုံးရိုးက အပြင်ကို ဝေငံထွက်နေသည်။ ပါးစပ်က ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ခဲထားရင်း ဘေးဖက်ကို လှည့်လှည့်၍ စကားတွတ်တွတ် ပြောနေတတ်သည်။ မော်တော်ကားများက လမ်းပေါ်တဝေဝေ မောင်းနှင်လျက်။

မြို့ထဲက မြို့

၀၁၁

အပြင်ဘက်မှာ တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ခြေသံကြားနေရတယ်။ အသက်ရှင်သန်နေထိုင်မှု ဆီကနေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ထွက်ပြေးမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံလား။ အမှောင် ဘက်ခြမ်းက လမ်းကို ညှိယူနေတဲ့ သင်းကွဲပုံလွေတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေသံလား။ ကဖေး ဆိုင်ကနေ အိမ်ပြန်လာတဲ့ ပီကာဆိုရဲ့ အပြာခေတ် ခြေသံလား။ အကျဉ်းထောင်ထဲက စန္ဒာရီ အစောင့်တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံလား။ ဂင်္ဂါမြစ်ဆီကို ရေသွားချိုးမယ့် ဆားဖူးတစ်ပါးရဲ့ ခြေသံလား။ အမှောင်ရပ်ကွက် လမ်းကြားတွေထဲက လူလေလွင့်တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံ လား။ ကိုင်းတောထဲ သွားမယ့် မြစ်ဝရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ဆီက မိုးတိမ်လို လွင့်ခဲ့တဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံလား။ ဘတ်စ် ကားဂိတ်နားက ခိုနားရာ ရင်ခွင်ရှာသူလေးရဲ့ ခြေသံလား။ ဟာရိုးပင်တာရဲ့ ပြဇာတ်ထဲက စိတ်မနှံ့တဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံလား။ အော့ချုပ်လမ်းထဲက ပတ္တရောင် လှည့်နေတဲ့ ရဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံလား။ ခုနစ်လွှာကနေ တဖြေးဖြေး ဆင်းလာတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံလား။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ပွဲစားငနဲရဲ့ ခြေသံလား။

၀၁၂

ခြေသံလေးတစ်သံရဲ့ နောက်မှာ ခြေသံသေးသေးလေးတစ်သံက တကောက် ကောက် လိုက်နေတယ်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ မွဲညစ်ညစ်ကလေး နှစ်ယောက်ပဲ ပေါ့။ လမ်းကြိုလမ်းကြားပါမကျန် တစ်မြို့လုံးနေရာအနှံ့ သူတို့သွားခဲ့ပြီးပြီလေ။

၀၁၃

တစ်နေရာဆီမှာတော့ အမူးသမားတစ်ယောက်ဟာ တံခါးပိတ်နေတဲ့ ဘုံဆိုင် ထဲက ထွက်လာပြီး ပြိုဆင်းနေတဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ လက်နက်ချတဲ့ သံပန်းတစ်ယောက် လို၊ မနက်နေထွက်တာ မြင်ခွင့်မရှိတော့မယ့် လူတစ်ယောက်လို တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာ နေတယ်။ သူပြောချင်တာတွေက စကားလုံးတွေအဖြစ် ထွက်မလာပဲ ဒဏ်ရာရနေတဲ့

သားရဲတစ်ကောင်ရဲ့ ညည်းသံနဲ့တူတဲ့ အသံမျိုးသာ သူ့လည်ချောင်းထဲ မြည်နေတယ်။ လေပြင်းတွေက ဆွဲဆောင်ပိတ်လိုက်လို့ လှုပ်ရှားကျွန်ခဲ့တဲ့ တံခါးချပ်တွေရဲ့အသံပွဲပွဲတွေ လို့။ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေကလည်း ဒီညအတွက်တော့ အရိတ်သိမ်းခံခဲ့ရပြီလေ။ သူ့အမှတ် အသားကိုက သူ့ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်တော့ပဲ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်နေ ပြန်တယ်။

၀:၄

မီးတွေလင်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ရှုပ်မြင်သံကြားလိုင်းတွေ ဟိုပြောင်းသည်ပြောင်းနဲ့ စိတ်မပါပဲ ထိုင်ကြည့်နေ တယ်။ အိပ်ပျော်ဖို့ကြိုးစားတိုင်း သူ့နားထဲမှာ ခြေသံတစ်သံ ကြားကြားနေရသတဲ့။ ဒီအခန်းကို ဝယ်မိတာမှားသွားပြီလားလို့ အမြဲတွေးနေတတ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဩဂတ်စ်ည တစ်ညမှာ လန့်နိုးခဲ့တယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်းကို အငမ်းမရ ယူမော့ရင်း သူ့အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သူ့စိမ်းမိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဝရန်တာမှာ တွေ့လိုက်ရသတဲ့။ သေသေချာချာ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမဟာ အောက်ဘက်ကို ခုန်ချသွားတာ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်း သူ့အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း တစ်နေရာရာက ခြေသံလိုလို အသံတစ်သံ အမြဲကြားနေရတော့တယ်။ “ရှင် စိတ်ထင်လို့ပါ” တဲ့။ ကမ္ဘာတစ်ဘက်ခြမ်းက သူ့အမျိုး သမီးက မေးလဲထဲမှာ ပြန်ရေးလိုက်တယ်။ အပြင်ဘက်မှာ ထူပိန်းတဲ့အမှောင်က တစက်စက်ကျနေတယ်။ အက်ဒရိုင်းဟစ်ရဲ့ အနက်ရောင်ပိန်းပိန်း ပန်းမျှီကားလို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ အမှောင် ထဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို မြင်နေရတယ်။ ဝံပုလွေ ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ အမှောင်ထုကို ပြန်မြင်ရတယ်။ ကမ္ဘာဦးတုန်းက အမှောင်လို့မျိုးပေါ့။

၀:၆

ခိုအိမ်နဲ့တူတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ရွှေပြောင်းအခြေစိုက် မိသားတစ်စု နေနေ တယ်။ မိသားစုဦးဆောင်သူရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ထပ်ခြောက်လ ခိုနိုင်မယ့် တစ်နေရာ အတွက် အဖြေမရှိသေးဘူးလေ။ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အခါတိုင်း အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို အိပ်မက်မက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ခဏခဏလန့်နိုးနေတတ်တော့ အိပ်မက်က ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်ဘူးတဲ့။ တစ်မိသားစုလုံး ကုန်းရုန်းရှာဖွေ ရုန်းကန်ကြတယ်။ ညရောက်ရင်

ရုပ်မြင်သံကြား အစုတ်ကလေးရှေ့မှာ စုထိုင်ပြီး လာသမျှဇာတ်လမ်းတွေတွေကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်ရင်းနဲ့ လက်တွေ့ဘဝကနေ ပြေးနိုင်သလောက် ပြေးကြတယ်။ မီးတွေအားလုံး မှိတ်ချိန်မှာတော့ အမှောင်ထဲမှာ သက်ပြင်းချသလိုလို ရေရွတ်သံလိုလို ထွက်ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်အားလုံးငြိမ်သက်သွားတတ်တယ်။

၀းဂ

တစ်ကိုယ်လုံး အရုပ်တွေ ထိုးထားတဲ့ ချာတိတ်က ရေသန့်ဘူးအခွံကို စီးကရက်မီးနဲ့ အပေါက်သေးသေးလေးဖြစ်အောင် ဖောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အအေးသောက်တဲ့ ပိုက်ကလေးကို ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ကလေးမှာ စွပ်လိုက်တယ်။ သွန်သေးမှာတော့ ကတ်ကြေးတစ်လက်နဲ့ ပြန်ကျနေတဲ့ ဂက်စ်မီးခြစ်တွေ၊ မကြာခင်မှာပဲ ဂက်စ်မီးခြစ်မီးတောက် ချွန်ချွန်ကလေးနဲ့ အသားကင်ပတ်တဲ့ စက္ကူစကလေးကို မီးမြှိုက်နေလေရဲ့။ ဒါမျိုးတွေကို ယပက်လက်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့တုန်းက စသုံးစွဲခဲ့တာပေါ့။ နေပူလေပူကြီးထဲမှာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို မောင်းနှင်ဖို့ စွမ်းအားလိုသတဲ့လေ။ ခုတော့ ငါးယောက်စုငှားထားတဲ့ ရှစ်လွှာက အခန်းတစ်ခန်းမှာ ဘဝကို အသာမေးတင်ရင်း ကျောက်ချထားရတယ်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဂီတာတီးစားတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အဖော်ကောင်မလေး ပြန်မလာခင် အင်္ဂါဂျိုဟ်ပေါ်အရောက် သွားရမယ်တဲ့လေ။ အခန်းထဲမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း စားလက်စ ပန်းကန်တွေ၊ စီးကရက်ပြာတွေနဲ့ မလျှော်ဖွတ်ရသေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ရှုပ်ပွနေတယ်။ ရေသန့်ဘူးအဝကို ပါးစပ်နဲ့ အားရပါးရ ရှူသွင်းလိုက်တိုင်း။ ပလတ်စိထနေတဲ့ ရေသံကို ကြားရတယ်။ အခန်းထဲမှာလည်း ချောကလက်အနံ့လိုမျိုး ချိုမြိန်ထုံအီတဲ့ အနံ့တစ်မျိုးက သင်းကြိုင်နေရဲ့။ ချာတိတ်က တရုတ်ပြည်လုပ် ပန်ကာကို ဖွင့်ရင်း အနံ့အသက်တွေ ပျောက်အောင် ကြိုးစားနေတယ်။ ဘယ်သူမှ ပြန်မလာသေးခင်လေ။

၀းစ

အငှားကားတစ်စင်းဆီက တံခါးဆောင့်ပိတ်လိုက်တဲ့အသံဟာ အပြိုင်းအရိုင်း မြင့်မားထိုးထွက်နေတဲ့ မြို့ပြရပ်ကွက်ကလေးရဲ့ လမ်းကြားတစ်ခုဆီကနေ စပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာတာပေါ့။ သန်းခေါင်ယံ အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်တဲ့ ချာတိတ်မဟာ ထုံးစံအတိုင်း တိုက်လှေကားဝန်းမှာ ရပ်ပြီး သော့တွဲကို စလင်းဘက်ထဲ မွှေနှောက်ရှာဖွေနေတယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ဖုန်းက ခဏခဏခေါ်နေလို့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတောင် မကြည့်တော့ပဲ

ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီညအတွက် အမဲလိုက်ဖို့ မလိုတော့တဲ့ ကျားသစ်မတစ်ကောင်လို ကျွင်းမြောင်းမည်းမှောင်တဲ့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ရဲရဲတင်းတင်း တက်သွားတယ်။ ဒေါက်မြင့်မိနပ်ချွန်ချွန်ရဲ့အသံက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညနက်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လို့။

၀:၉

အိပ်ရာထဲမှာ အလိုမပြည့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် တစ်ရေးနိုးလာတယ်။ တခေါ ခေါ ဟောက်နေတဲ့ ဘေးက ယောက်ျားရဲ့ လက်ကို ဖယ်ချလိုက်တယ်။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ ခံတွင်းနံ့က သူ့ယောက်ျားရဲ့ ပါးစပ်ဆီက ထွက်နေတာလေ။ တကယ်ဆို သူ့ယောက်ျား သဘောတက်သွားတဲ့အချိန်က သူ့အတွက် ရင်အခန်းရဆုံးဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်သွားသွား သူ့ဘေးနားမှာ ပွရောင်းရောင်း ဝအစ်အစ်နဲ့ မျက်နှာကြီးက ပါမလာ တော့ဘူး။ ကပ်စေးနဲ့လူ့စွာကြီးနဲ့ ဝေးနေတဲ့အချိန်မှာ အဆိုတော်ကောင်လေးက သူ့အပေါ် ကောင်းလွန်းလှတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကောင်လေးနဲ့ ဆုံတဲ့အချိန်တိုင်း အကုန်မေ့လို့ သွားရတယ်။ “မရယ် . . . ချစ်တယ်ဗျာ” ဆိုတဲ့ စကားလေးတွေ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်သွားသလို ခံစားမိနေတယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက် အချစ်ခန်းဖွင့်နေတုန်း ကောင်လေးက ဇုန်းနဲ့ movie ရိုက်တယ်။ “အမှတ်တရပါ . . . မရယ်” ဆိုပြီးလေ။ အင်တာနက်ပေါ် ရောက်သွားမှာ စိုးလို့ အတင်းပြန်ဖျက်ခိုင်းရတယ်။ မျက်စေ့ကို မှိတ်ပြီး အတင်း အိပ်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ ဟောက်သံကြီးက ပိုကျယ်လာတယ်။ မုန်းတီးတဲ့စိတ်က အမှောင်ထဲမှာ သူ့ဆီကို မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို လာနေတယ်။ သူတိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိတယ်။ “ဘုရားသခင် ... ဒီစိတ်ညစ်စရာယောက်ျားကို ကျွမဘာလို့ယူမိတာလဲရှင်”

၀:၁၀

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဖေးသောခလောက်ဟာ အမှောင်ထဲမှာ ထောက် ခနဲ ပွင့်သွားတယ်။ မီးတွေလင်းနေတဲ့ လမ်းမကြီးဟာ လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ စတိုးဆိုင်ထဲ ရောက်သွားတော့ သူ့စိုးဟာ ကျင့်သားရမျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ဆိုင်လုံးက တန်ဖိုးရှိ ပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်နေတယ်။ ဟန်းဆက်တွေ မျက်မှန်တွေ အင်္ကျီတွေနဲ့ ကောင်တာအံ့ဆွဲထဲက လက်ကျန်ငွေတွေဟာ သူ့အိတ်ထဲကို တော်တော် ရောက်နေပြီ။ မုန်းတာထက် များနေလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မြူးချင်လာပြီး “က” ချင်သလိုလို တောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဖန်ပုလင်းထဲက နိုင်ငံခြားချောကလက်တွေကို ဘေးအိတ်ထဲ

ထည့်ပြီး တစ်ခုကို သူ့ခွာစားလိုက်တယ်။ အရသာဟာ သူ့လျှာဖျားပေါ်မှာ ချို့မြဲနေလေရဲ့။ အဝင်အထွက်တွေကို တိုင်ပင်မှတ်ထားတယ်။ လမ်းပေါ်က အနေအထားတွေကို အသေးစိတ် လေ့လာထားတယ်။ ဒိတ်ကို ယူပြီး အပြင်ထွက်လိုက်ရုံနဲ့ အားလုံး ကိစ္စပြီး သွားပြီ။ ပရောဖက်ရှင်နယ် ဒိုင်ယာဘောလစ်ဟာ နောက်ဖေးလမ်းကြား အမှောင်ထဲက နေ လမ်းမကြီးပေါ် ခပ်တည်တည်လျှောက်သွားပြီး တက္ကစီတစ်စင်းပေါ် တက်လိုက်သွား တော့ ကောင်းကင်မှာ လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ခြစ်လိုက်သလို လျှပ်စီးကြောင်းတွေ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။

၀:၁၁

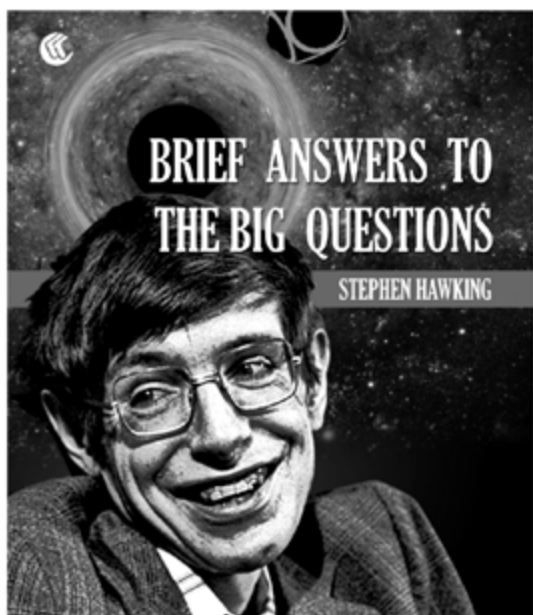
ဆောက်လက်စ ကွန်ဒိုအဆောက်အအုံတစ်ခုဆီက တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့ လက်ကြီးနဲ့တူတဲ့ ကရိန်းလက်တံကြီးဟာ လေထဲမှာ လှုပ်ရမ်းနေတယ်။ အဝေးကြီး တစ်နေရာကနေ တော်လဲ့သံကြီးကြားရပြီးတဲ့နောက် အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်ကို စေးပျစ်ပျစ် မိုးပေါက်တွေက ခုန်းဆင်းလာတယ်။

၀:၁၂

နောရဲ့ လှေကြီးဟာ ရေမြုပ်နေတဲ့ မြို့ကြီးကို စွန့်ခွာပြီး သမ္မာကျမ်းစာထဲက အရပ်ဆီ ရွက်လွင့်သွားတယ်။ လှေကြီးပေါ်မှာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်၊ အိပ်မပျော်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ မြင်းဆေးသုံးတဲ့ လူငယ်၊ မိန်းမပျောက် တစ်ယောက်၊ အရက်သမားတစ်ယောက်နဲ့ သူတောင်းစား ကလေးနှစ်ယောက် လိုက်ပါ သွားလေရဲ့။

ထွက်ပြီ

မေးခွန်းကြီးများအတွက်
စတီဗင်ဟော့ကင်းရဲ့အဖြေ
ကောင်းကင်ကို (ကလေးပြန်သည်)

ပိုင်းမော် စာအုပ်တိုက်
ဖုန်း - ၀၉၅၀၅၂၀၆၆

'မိုးဟာ တစ်ခိုတစ်ခို တစ်နေ့လုံးရွာနေတယ်။
ဟိုးအရင် ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်လုံး မည်းမှောင်
မဲ့သလိုမျိုး တိုက်ခေါင်မိုးတွေကြားက မြင်ရတဲ့
ကောင်ကင်ကြီးလည်း မည်းမှောင်လို့ပေါ့။
တကယ့်ဘဝကို ရှုပ်ရှင်ဖလင်လို
ပြန်ရစ်ကြည့်လိုက်ရင် ဘိုတို့လေးပါပဲ။
တချို့ဖလင်ကွက်တွေ စိတ်ထဲ စတေးဖမ်းပြီး
ကြည့်လိုက်ရင် ငါတို့ကောင်တွေ
လက်ဖက်ရည်သောက်နေတုန်း။
ကောင်တာမှာ ထပြီးမီးညှိနေတုန်း။
ကားလမ်းမကို ဝေးကြည့်နေတုန်း။
ပစ္စည်း သွားဖျောနေတုန်း။
ရည်းစားစာ ရေးနေတုန်း။
ဝတ္ထုစာအုပ်လေး ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး
မိုးရေထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးနေတုန်း။
ဘဲဥဆီပြန်ဟင်းနဲ့လေး ရနေတုန်း။
ဒီနေ့ဟာ သူပြတ် ကိုယ်ပြတ် ဖြတ်ကြမယ့်နေ့လို့ အော်နေတဲ့
လော်စပီကာသံတွေ ကြားနေတုန်း။
သံဆူးကြိုးခွေလိပ်တွေနဲ့ စစ်ကားတွေ ဝင်လာနေတုန်း။
ငါတို့ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကျူရှင်သွားနေကြတုန်း။
ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့မှ
ကွန်ကရစ်တောအုပ်ကြီးက မြင်ကွင်းထဲ ပြေးဝင်လာတယ်'

